Scurte lecții de marxism pentru uzul naivilor

TOVARĂȘII DE DRUM

Romeo BRAN

Pentru a-și acoperi goliciunea de idei constructive și agresivitatea primară, marxismul s'a autodeclarat genial. Fals raționament al proletrariatului de mahala sfertodoct: "Sistemele filozofice sunt geniale. Noi trebuie să fim sistem, deci noi suntem geniali".

Pentru că firma "Genial" impune turmei analfabete, marxismul a fost preluat de o minoritate și tratat, asimilat ca cea mai ucigătoare dogmă, în fața căreia Inchiziția lui Torquemada este joc de copii. Cine a preluat-o ? Cele mai neevoluate cultural popoare prin reprezentanții primitivi ai culturii de mahala. Așa se explică reușita marxismului-leninist în Rusia sau China. In anii noștri, cu sprijinul armatelor rusesti a câștigat teren în Cuba și acum în Africa unde, nu sunt ferm convins că încă nu mai există canibali printre cei care mai păstrează cicatricea de la coadă ce n'au pierdut-o prea de mult, dacă ar fi să credem în Darwin. Iar dacă ai să privești fotografiile celor din diverse "brigăzi rosii" italiene, germane sau aiurea, te convingi că greu poți găsi fețe lombroziene mai tipice.

Deci acesta e solul pe care cade sămânța genialului marxism.

Cum se explică totuși colaborarea unor intelectuali cu această turmă amorfă, criminală și imbecilă ?

Răspunsul poate fi găsit în noțiunea de "Tovarăși de drum" pusă în circulație de Lenin într'o broșură cu același titlu.

Lenin a fost ca un paianjen deosebit de veninos și deosebit de tenace. Si-a așteptat momentul propice. Una din cursele sale a fost și teoria "tovarășilor de drum".

El a intuit că nu poate avea aderență în mase cu violența criminală în exclusivitate. Si atunci a mizat pe spiritul paranoic al unor grupuri politice ahtiate să ajungă în vârful piramidei. Si i-a făcut tovarăși de drum ai revoluției, de multe ori uneltele cu care a scos castane din foc. Acești limitați politicieni, poate elevați intelectuali nu au înțeles elementara noțiune a prudenței: cu criminalii de drept comun nu se pleacă la drum în noaptea istoriei și pe o cărare șovăelnică.

Tine de domeniul patologicului ce s'a întâmplat cu acești tovarăși de drum, după ce Lenin și-a consolidat puterea cu CEKA și "batalioanele de elită criminală". Stalin a desăvârșit treaba. Toți nefericiții care au crezut în slogane marxiste au fost lichidați. Drumul ajunsese la țintă.

Nu mai era nevoie de tovarăși. Masca a căzut. Uciderile au fost în masă, bineînțeles începând cu social democrații, cu toată pleiada lor de intelectuali șovăielnici și fără voință de acțiune și culminând cu evreii, da, cu evreii care au militat și au adus marxismul pe lume.

Continuare in pag. 5

Printed in Canada
Imprimé au Canada

Prețul unui exemplar: 85¢

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 3 Nr. 28 AUGUST 1978 PUBLICAȚIE - LUNARĂ DIRECTOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA DE SUD, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ITALIA, MONACO, OLANDA, ROMANIA, YUGOSLAVIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, NOUA ZELANDA

POZIȚII DEPLASATE

Eugen BÂRSAN

E destul de cunoscut că noi românii suntem oameni de suflet. Un lucru care fără îndoială înseamnă o calitate mare, atunci când suntem în stare să ne învestim vitalitatea sufletească în activități conduse de o dreaptă judecată. Din păcate, aceasta din urmă cade adeseori victimă excesului de suflet -numit pasiune sau patimă- care e pus orbește în poziții sau acțiuni deplasate. Aceste deplasări pot fi de multe feluri. Ne mărginim a viza doar pe acelea care scot Exilul din conceptul datoriilor lui esențiale.

Ceea ce în primul rând ne izbește în față e faptul că, pasiunile și interesul pentru politica din frontul intern al exilului sunt incomparabil mai mari și mai explozive decât cele în chip inerent datorate baricadei frontului de luptă anticomunistă, care trebue să fie și să rămână datoria noastră primară. Privind la trista realitate, constatăm cu durere că față de încălcările zilnice ale neamului săvârșite de comuniști, reacțiunile sunt mai reduse și mai temperate decât atunci când se pun probleme interne ori ne dăm unul la altul. O chestie tristă și din păcate adevărată, care ilustrează urâțenia și tragedia pozițiilor deplasate ce au loc în Exil.

Reala tragedie a acestor poziții constă în faptul că, procedând astfel, facem tocmai jocul teribilului nostru inamic de acasă care poate fi încântat și râde cu satisfacție, văzând cum Exilul își consumă energiile și își năruie postulatele rațiunii lui de existență în probleme interne.

E cazul ca să ne dăm mai bine seama de criza prin care trecem. Pentru a depăși această criză trebuie să ținem la cât mai mare distanță pasiunile morbide care ne întunecă mințile și ne deplasează din rostul nostru național al zilelor de față, de a lupta pe toate căile posibile în contra crudei dictaturi comuniste din Tară. Dacă vrem să ne epurăm de cele detestabile care ne mănâncă capul, sufletul și prestigiul de oameni serioși și conștienți, să pornim de la transpunerea în situația unei evaluări și balansări a tuturor preocupărilor și datoriilor care incumbă asupra noastră ca exilați politici.

Continuare in pag. 3

ROLUL INTELECTUALULUI ÎNTR'O ROMÂNIE POST-MARXISTĂ

Dinu ZAMFIRESCU

Seminarul ce a avut loc la Paris în zilele de 13, 14 și 15 Mai a.c. având drept obiect opțiunile României post-comuniste în Europa de mâine, a dat prilejul reunirii unor români din mai multe țări ale Europei și Americii care au găsit multe puncte comune în cadrul schimbului de idei avut.

In cadrul acestui seminar abordându - se problemele rolului intelectualului sau a omului în viața intelectuală, am desprins câteva teme de discuție pe care le purtam până nu demult și în țară; una dintre ele și care mi se pare esențială a fost expusă participanților.

Pornind de la premiza că orice organism social, ca si cel animal, se naste, trăiește și moare, cred că suntem îndreptățiți să admitem ideia dispariției societății marxiste instaurată în țara noastră, cât și în celelalte țări unde comunismul, expresia politică a marxismului, se află la putere.

In această perspectivă se vor putea desprinde câteva idei care preocupă atât în țară cât si în afara ei pe cei animați de dorința unei descătusări spirituale.

Soluțiile practice care pot fi găsite, atunci când situația o va permite, în mod evident că nu pot fi date acum și nici aici în exil de noi.

Consider că cei aflați la fața locului vor fi și cei mai autorizați să prevadă modalitățile.

Ceeace putem face însă noi, este să desprindem din experiența trăită acolo și în funcție de distanța de spațiu și timp ce ne separă acum, unele concepte care ar putea fi cristalizate, aprofundate și eventual luate în considerație mai târziu.

Distanțele de care vorbeam mai înainte ne conferă într'un fel o doză de obiectivitate deoarece nu ne mai aflăm supuși presiunilor de tot momentul ale aparatului represiv.

Asta nu înseamnă că având o cunoaștere nemijlocită a fenomenelor politico-sociale existențe sub un regim marxist, purtăm harul atotcunoașterii. Dar contribuția noastră poate oferi idei sau soluții ce nu pot fi rupte de realitatea acelei lumi.

De aceea nici nu pot îndrăzni să invoc o ifailibilitate pe care în fapt nu o deține nimeni.

Sub aspect conceptual, cred că în ceeace-i privește pe intelectuali și de fapt nu numai pe ei, asi spune pe "omul" în general ce a fost supus unui asemenea regim, ar trebui analizat sentimentul de culpabilitate ce-i este inculcat din leagăn și apoi pe tot parcursul existenței. Este acea condiționare care se face pe plan spiritual, pe planul ideilor, condiționare ce dă naștere sentimentului de a depinde de o autoritate care te cenzurează în permanență. Este sentimentul de perpetuu asistat, de minoritate pe care individul, cetățeanul, îl are prezent în constiință, așteptând finalmente totul de la bunul plac al instituțiilor constituite. De aici se naste și acel amorfism, acel dezinteres pentru o gândire mai elevată, se naste un simțământ al inutilității oricărui efort ce poate apare la unii, al unei rezistențe.

Această culpabilizare este blocajul pe care marxismul, teoria și practica lui, cu bună știință, îl aplică proceselor de gândire. Culpabilizare-blocaj ce împiedică un raționament normal căci pornește de la premize falsificate.

Lipsa de inițiativă, de creativitate, auto-cenzura, oportunismul ce se naste sub toate formele, delațiunea, nu sunt decât rezultanta sentimentului de culpabilizare inculcat.

Deci obiectivul, asi spune primordial, de luat în considerație, ar fi deculpabilizarea individului si în special a intelectualului asupra căruia presiunile sub acest aspect pe deoparte sunt cu mult mai pronunțate decât față de alte categorii sociale, iar pe de altă parte mai acut resimțite.

Odată acest proces de deculpabilizare declanșat, următoarea fază cred că ar trebui să fie o readaptare la exercițiul gândirii intelectuale. Abandonarea clișeelor, a dogmelor, eliberarea dinlăuntru, de fapt eliberarea de teama de a gândi propriu.

Desigur că toate aceste faze se vor înfăptui nu ca fenomene luate izolat, ci într'un context de reamenajări de structură politică și economică, într'un climat de libertate și de liniște interioară, de securitate. Se crează cadrul practic, instituțional, de exercitare nestânjenită a unei spiritualități care nemaifiind constrânsă, generează restaurări de valori,selectare de priorități, procese de gândire individualizate. Imaginația și creativitatea vor putea acționa fără limite. Va trebui doar de a reînvăța să se gândească, se va impune ieșirea din complexul de "homo economicus", adică de robot, de simplă unealtă de producție. Se va putea reveni la o fază de creație intelectuală superioară, de revalorizare spirituală în diversitate, de reabilitare a intelectualului în fața propriilor săi ochi.

Continuare in pag. 5

editorial

PUNCTUL DE ÎNTÂLNIRE

Așa se întâmplă lucrurile în treburile jurnalistice. Este nevoie de neîntrerupte lămuriri, clarificări, puneri la punct, expuneri ale părerilor și atitudinilor, față de problemele actualității care se desbat.

Obiectivul nostru a fost și este să punem la îndemâna românilor, de bună credință, o gazetă de luptă împotriva dușmanului comun, care este unul singur: comunismul. Cu gândul la Dumnezeu și Neamul nostru, militām pentru unirea tuturor românilor în lupta ce trebuie să o ducem, și promovăm energiile naționale ale celor care se preocupă de soarta poporului român, greu încercat de un regim politic străin de interesele și idealurile românești.

O gazetă în care să se întâlnească diferitele puncte de vedere, diferite poziții formulate de persoane sau grupuri, ale celor din exilul românesc.

Linia și orientarea noastră este națională, adică recunoaștem primatul principiului național, și ne călăuzim de acest principiu. Lăsăm fiecăruia dreptul de a-și exprima vederile sale înproblemele românești.

PUNCTUL DE INTALNIRE ESTE NATIUNEA.

Dar, gazeta noastră nu este și nu va fi organul nici unei formațiuni politice. Prisma noastră este o prismă românească net-anticomunistă.

Privim cu simpatie și ajutăm pe toți cei ce fac eforturi, individuale sau de grup, pentru "unirea exilului", pentru "lupta anti-comunistă", pentru "câștigarea libertăților poporului roman" și dreptul lui la independența națională.

Nu ne afiliem însă grupurilor, asociaților sau partidelor politice și nu suntem purtătorii de cuvânt ai acestora. Acceptăm colaborări variate, pe care le înțelegem ca exprimări libere ale unor gânduri, idei, propuneri. Aceasta nu înseamnă că noi reprezentăm aceste gânduri, idei sau propuneri ca o foaie oficială a lor.

Foaia noastră este LOCUL DE INTALNIRE a acestora, pentru o mai bună comunicare, cunoaștere și înțelegere.

In această perspectivă, greșesc acei care ne dojenesc, ne admonestează sau ne dau sugestii, care ar duce la situații de a fi "porta voce" a unora sau altora, ceeace nu se poate, pentru că ne-am pierde poziția de obiectivitate și ne-am îndepărta de PUNCTUL DE INTALNIRE: de înfrățire, de sudură într'o singură suflare românească.

Nu ne plac confuziile, nu le dorim. Tocmai deaceea, am vroit să subliniem, încă odată, felul nostru de a vedea și lucra la această foaie românească.

Noi urmărim să servim interesele românești, privite în totalitatea lor, în unitatea lor națională. Si facem acest lucru, prin însuși faptul că ziarul nostru vehiculează contribuția tuturor ce cred în neamul românesc, în lupta anticomunistă, pe care o ducem.

Noi nu eliminăm pe nimeni, din cei binevoitori, dar găzduirea noastră nu ne duce la obligații de reprezentare și ambasadă.

Scriem aceste lucruri pentru a nu lăsa umbre de îndoială în sufletul și mintea prietenilor noștri.

George BĂLAȘU

CĂTRE CITITORI

SPRE CUNOȘTINȚĂ: Ținem să facem cunoscut că- REDACȚIA ACESTUI ZIAR- Nu împărtășește totdeauna ideile și punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

Second Class Mail Registration Number 4133

PRIN JUNGLA ILEGALITĂȚII

Demostene NACU

Pentru a duce lupta politică împotriva comunismului, Corneliu Codreanu înființează, în Iunie 1930, organizația națională Garda de Fer, "în care să între și Legiunea Arhanghelului Mihail și oricare alte organizații de tineri, peste deosebire de partide". Prima inițiativă pe această cale e pregătirea unui "marș în Basarabia". Amăgită "să privească spre Moscova" comunistă, Basarabia trebuie să se întoarcă "cu fața la București". (PL, 396).

Aprobat pentru 20 Iulie 1930, de către Ministerul de Interne, condus de Al. Vaida, "marșul a fost interzis tocmai în ziua în care legionarii porniseră din toate părțile spre Prut". Apoi, la 11 Ianuarie 1931, Legiunea și Garda sunt dizolvate, prin simplu decret ministerial, semnat de I. Mihalache, ministru de interne. Măsură ilegală, anticonstituțională, dar armă folosită împotriva Mișcării Legionare de cei ce pretindeau să-i dea lecții de legalitate democratică!

Mișcarea Legionară continuă numai pe căile legale. In Aprilie 1931, ea se exprimă politic, înscriindu-se pe listele electorale sub numele de "Gruparea Corneliu Zelea Codreanu". Seful ei e ales deputat la 31 August 1931. Temeliile concepției sale politice sunt trasate clar, la 3 Decembrie, în primul lui discurs pe forul puterii legiuitoare: Dumnezeu, Patrie, Rege, Familie, Proprietate și Armată. Dar, în Martie 1932, sub guvernul Iorga-Argetoianu, are loc a doua dizolvare a Legiunii și-a Gărzii, pe căi tot atât de ilegale si anticonstituționale ca în 1931.

In alegerile din 17 Iulie 1932, Garda de Fer obține totuși cinci locuri de deputați. Iar la 16 Februarie 1933, Corneliu Codreanu schițează, în parlament, sensul crizei muncitorești și calea rezolvării ei: "nu ne este frică de comunism", ci "de faptul că oamenii de la (atelierele Grivița) nu au ce mânca" și "de setea de dreptate" a tuturor muncitorilor. Pentru a avea deci ordine deplină în țară, trebuiesc satisfăcute "acestea două: foamea și setea de dreptate" (PL, 454).

Pentru realizarea acestei ordini, Mișcarea Legionară voia să participe și direct, prin munca depusă în tabere de muncă, fără nici o răsplată materială: "Voim și noi să construim: de la un pod rupt (și o) șosea (. .) până la captarea unei căderi de apă și transformarea în forță motrică, de la construcția unei gospodării țărănești nouă până la chemarea istorică a generației noastre: pe ruinile de astăzi, să clădim o țară nouă, o țară mândră". (23-6-33).

Drept răspuns, la 20 Iulie 1933, cei 200 de legionari din tabăra de la Visani sunt atacați, maltratați, arestați și închiși din ordinul ilegal, dat de A. Călinescu, subsecretar la Interne. Iar la 10 Decembrie 1933, tot ilegal, I.G. Duca dizolvă Mișcarea Legionară pentru a treia oară. Peste 20.000 de legionari sunt arestați fără nici măcar o formă legală, schingiuiți, unii uciși mișelește. Căutat ca să fie omorât, Corneliu Codreanu predă Generalului Gh. Cantacuzino-Grănicerul, conducerea Mișcării Legionare.

La 29 Decembrie 1933, I.G. Duca este omorât de trei legionari: Nicadorii. Justificarea actului lor e fundamentală pentru destinul neamului românesc. Dar pentru conștiința creștină a celor ce-au săvârșit acest act și a întregii Mișcări Legionare, el constituie al doilea păcat suprem. In Martie 1934 se încearcă nimicirea definitivă a Mișcării prin judecarea ei de către un Consiliu de Război. Prin sentința din 5 Aprilie 1934, acest Consiliu militar constată nevinovăția completă a Mișcării și-o achită.

Nimicirea din exterior a Mișcării Legionare arătându-se cu neputință, adversarii încearcă s'o nimicească din interior. Unul din primii cinci deputați legionari, M. Stelescu, este "pregătit" de acești adversari să-l asasineze pe Corneliu Codreanu. Va urma a treia zi fatală din istoria legionară: Stelescu va fi omorât de zece legionari: Decemvirii. Justificarea acestui act pare și mai puternică. Pentru conștiința creștină a autorilor lui și-a Mișcării, acest act devine totuși cel de-al treilea păcat suprem.

România trăiește astfel paradoxul cel mai tragic din istoria ei: Democrația monarhică vrea să distrugă singura forță politică gata să se jertfească pentru a o apăra împotriva comunismului; să compromită, împingând-o până la păcat, o școală spirituală care-i poate da sens și viață în lupta cea mai hotărâtoare pentru existența însăși a neamului românesc.

Democrația monarhică își pregătește astfel propriul mormânt. Ea pregătește mai ales mormântul întregului neam românesc. Dar acest neam începe să se trezească. El înțelege cauza milioanelor de crime săvârșite de comuniști în Rusia. El presimte că aceleași masacre vor fi săvârșite și în România, dacă nu se iau măsurile cuvenite. Românii încep să se identifice cu destinul Mișcării Legionare: Destinul tragic al Neamului Românesc.

Demostene NACU

CĂTRE REDACȚIE

* Brasilia, BRAZILIA- Sosindu-mi astăzi noul număr din acest însuflețit periodic românesc de peste hotare, pentru Mai a.c. Nr.25, m'am bucurat din toată inima cât de unitar, obiectiv, echilibrat, elegant, naționalist și creștinesc, se prezintă acest iconar al exilului românesc. Cuvântul Românesc, fără elogii, se transformă zi de zi în cel mai puternic și nebiruit transeu de luptă al țării noastre chinuite, de sub cerul străinătății. Cuvântul Românesc este astăzi cea mai autentică și înțeleaptă tribună a românismului nostru, care merită tot sprijinul pribegilor și al tuturor prietenilor țării noastre robite....Vă felicit din tot sufletul, și-i salut din inimă pe toți condeierii, care contribuie cu talentul și munca lor la strălucirea acestei publicații de atitudine românească și prestigiu. Acesta e cuvântul meu, la împlinirea a 2 ani de la apariția primului număr din Cuvântul Românesc.

Prof. D. PAULESCU

* Paris, FRANTA- "Cuvântul Românesc" s'a dovedit a fi o gazetă serioasă. Ea este necesară Exilului. Am cetit cu mult interes toate numerile primite. Articolele de fond sunt scrise cu competință și mult suflet. Dovadă, toate ecourile deja primite din toate părțile, ceea ce dovedește că apariția organului acesta era o necesitate. Continuați pe calea apucată; ea este cea mai bună și în felul acesta D-vstră cu echipa din jur vă achitați o datorie pentru Neam și Tară. Este un semn îmbucurător să constatăm că în Canada se găsește atât suflet românesc si atâta competință pentru cauza noastră sfântă. Felicitări !

Jean MILOE

* Sydnei, AUSTRALIA- M'a bucurat să citesc în ultimele numere, articolele semnate de George Bălan. D-l G.Bălan a fost o personalitate și o autoritate în viața artistică a țării și prezenta sa permanență în coloanele Cuvântului Românesc va contribui la sporirea autorității și prestigiului acestei publicații atât de valoroasă și necesară exilului românesc.

John Nelen-NELEANU

* Munchen, GERMANIA- Cuvântul Românesc este cea mai bună publicație ce a apărut în acești 37 de ani de pribegie. El a venit la timpul potrivit să reîmprospăteze atâtea forțe ale unora care erau pe punctul de a renunța la lupta -asta grea- al cărui sfârșit nu se poate deocamdată prevedea. Cu cât accentul de luptă va fi mai pregnant, cu atât (emigranța) exilului se va redresa și forțe noi vor apare, care dau un impuls nou salvator !

O.B.

* Freiburg, GERMANIA- Mulțumesc pentru "Cuvântul Românesc" ajuns la al treilea an de apariție. Strădunța de a asigura tipărirea regulată a publicației într'un număr atât de mare de exemplare și pagini, merită prețuirea din partea tuturora.... Publicația D-stră poartă un nume cu răspundere grea "Cuvântul" este un titlu testamentar, lăsat de Nae Ionescu spre a fi onorat așa cum l-a cinstit el. "Cuvântul" era o publicație dedicată calității, fără concesii cantității la nivel redus. Dar "Cuvântul" era numai legământul lui Nae Ionescu față de el însuși și de o elită. "Cuvântul Românesc" revendică un angajament încă mai solemn, fiincă în sine cuprinde emblema unei națiuni. CUVANTUL ROMANESC înseamnă fond original de cugetare și forme convingătoare de expresie, pe măsura timpurilor noi. Vă urez să purtați pe umeri cu succes. greutatea Cuvântului Românesc.

Mihail F. ENESCU

* Detroit, STATELE UNITE- Când am venit din țară -cu zece ani în urmă- am așteptat mult mai mult de la exil, dar am fost desiluzionat chiar de la început. In loc de entuziasm și devotament -așa cum am crezut noi din țară- am întâlnit dezbinare, răceală și irațională suspiciune. In țară cel persecutat de comuniști, indiferent de apartenența lui politică, era un frate de-al nostru. Nu-l întrebam dacă a fost legionar, țărănist ori fără partid, îl socoteam un ostaș în marea armată de rezistență. De ce nu poate să fie și aici așa ?

G.AGRAV

PRECIZARE

* Atena, GRECIA- D-l Benedict Panaitescu, ține să precizeze că sumele de bani despre care a fost vorba în fragmentul unei scrisori a dânsului publicat în numărul ziarului nostru din Aprilie, a.c., au fost plătite în contul pretențiilor ridicate de stat ca despăgubire pentru educația școlară a unora din familie.

Însemnări pe margine de drum:

POLITICA?

Nicolae PETRA

Iubite prietene, îmi spuneai, la fel ca și alții, că românul e născut politician și că toată acțiunea dusă azi printre românii din exil e ca să ne organizăm pe plan politic.

Poate e adevărat ce spui, dar aceasta nu justifică în nici un fel o acțiune politică în loc de una culturală-națională.

Politica e în fond, spus foarte simplu, o acțiune a unui om sau a unui grup de oameni să ajungă să conducă un grup mic sau mare, mai ales să conducă o unitate mare, cum ar fi un popor, o țară. Desigur că există o definiție mai completă și exactă a acestei idei, dar lumea în general așa înțelege politică; încercarea de a ajunge să stăpânească o grupare de oameni și apoi instaurarea unei anumite forme de conducere a ei. De aci, partide politice care caută să strângă la un loc oameni dispuși a ajuta ajungerea la "putere" și odată ajunși acolo, să aplice "programul" partidului respectiv, program în care, în afară de principii ideologice, are în el și principiul de a ajuta cu glorie și bani pe cei ce au luptat pentru a ajunge la putere.

Aceasta și ceeace crezi tu că trebue să facem noi în acest exil; să preparăm o luptă politică în numele unui partid sau chiar în numele a mai multor partide care să se unească cu un "program" comun?

Vei zice că nu se caută să se hotărască cine va avea sau nu un "portofoliu" într'un guvern în viitor or în unul în exil. Dar atunci ce vrem? Să discutăm îndelung o "platformă" comună între cele 4 sau câte sunt partide politice în exil, și apoi ce? Să facem manifestări pe stradă, să facem congrese, proteste ori să publicăm manifeste și ziare?

Politica nu e o realitate de nici un fel, e numai un fel de manifestare a egoismului uman, nu e nimic permanent, nu e în nici o formă un rezultat al spiritului unui popor. Prea des, sunt forme de acțiune, de organizare, importate dela alte popoare sau rezultatul unor teorii abstracte fabricate de diverși indivizi fără nici o legătură cu realitatea, cu aspirațiile unui neam ori a mai multora.

Deși spui că numai eu încerc să propun o acțiune culturală și nu politică, că sunt singur, asta nu dovedește că reuniuni politice e soluția situației noastre.

Ce vrea să facă exilul? O luptă "politică" contra unui regim politic fals și impus de alții din țara românească? În ce formă o putem face? Ce posibilități avem de a câștiga o luptă "politică" în situația de azi? Nici nu trebue răspuns.

Mai mult. Unde e biserica noastră în această "luptă". Acei "preoți cu crucea'n frunte" unde sunt? Și dacă facem politică, care sunt partidele. Se vorbește bunăoară de Mișcarea Legionară, care nu e un partid politic și dacă vreau să zică "Totul pentru țară", acesta a fost un partid politic dar nu mai e azi. Tocmai "Mișcarea legionară" e un argument împotriva politicului. E ceva ce stă înlăuntru individului nu pentru afișat. Ceva ce crește alături de caracterul legionarului, pentru mulțumirea lui lăuntrică și îndemn pentru o viață frumoasă personal și ca român.

E ceeace trebuie să facem; de a ajunge la o conștiință românească, una naționalistă, nu "politică", de a crea o unitate pe baze de realități istorice și culturale românești, de a fi mai români decât am fost ieri, de a fi o prezență românească în lume, mai tare în fiecare moment, gata de a putea lupta când ni se va cere, de a putea ajuta la liberarea țării când voința și dreptatea divină va socoti că a venit ceasul.

Chiar dacă sunt singur și rămân singur în gândul meu, iubite prietene, iubiți prieteni, e singura cale pe care sunt dispus și singurul drum pe care voiu merge.

Mai spuneai, între altele, că dacă e ceva de făcut, ar fi să se facă în Europa, unde sunt mai mulți. Din păcate, cei mai mulți din Europa, sunt cei mai puțini. Mai puțin în putere de a se strânge, de a face ceva în comun, de a se sacrifica. America e mai vie, mai plină de putere, de viziuni, de speranță. Aici trebue făcut ceva și dacă acest gând, al luptei culturale-naționale e cel drept, nu mă îndoiesc că va ieși deasupra și va ajunge să împlinească o forță care să ne țină puternici, gata la luptă și la împliniri când va suna ceasul, iubite prietene.

Nicolae PETRA

ULTIMA TÂRGUIALĂ:

NI SE VÂND TRUPURILE!

După 5 ani de insistențe și manevre politice, Niculiță a reușit ca vizita lui în Anglia să fie socotită "vizită de stat" iar nu o "vizită oficială".

Diferența dintre cele două vizite este dacă dormi la hotel, ori dormi la Buckingham Palace și te plimbi în trăsură cu Regina.

A fost primul șef de stat comunist care s'a bucurat de o astfel de primire; și, ca români, ar trebui să ne mândrim: dar iată buba:

Niculiță s'a dus la Londra ca să obțină brevetul de fabricare al avioanelor engleze. El dorește să construiască aceste avioane în România și apoi să le exporte Marii Britanii și celorlalte țări din Vest.

Aceeași goană după o industrializare cu cizma și fără cap.

Inainte de al doilea război mondial, oamenii de afaceri din Anglia au socotit că-i mai ieftin să importe cărbunii tocmai din India și să plătească în plus și un ajutor de șomaj muncitorilor englezi, decât să cumpere cărbunii extrași din minele Angliei.

Câștigul provenea din diferența de plată dintre minerul englez și cel din India care muncea pe un pumn de orez.

În prezent situația economică a Angliei este și mai dificilă; iar Londra caută să repete formula ante-belică a cărbunelui. Ei socotesc că ar fi mai ieftin să contribuie la construirea de fabrici în România, să plătească pe muncitorii români, să plătească transportul din România până în Anglia și pe deasupra să plătească și pe șomerii englezi.

Câștigul ar proveni, la fel ca și'n trecut, din diferența de plată dintre lucrătorul din lumea liberă și cel din România, care a luat locul lucrătorului indian, sclavul Angliei de altă dată.

Iată fericire și gospodărie ceaușistă!

Lui Niculiță nu-i pasă de muncitori; lui Niculiță nu-i pasă că România are unul dintre cele mai scăzute niveluri de viață din Europa; lui Niculiță îi pasă doar de Niculiță!

Lui îi trebuiesc lire și dolari ca să se plimbe prin lume ca un rege. Lui îi trebuiesc lire și dolarii ca să înarmeze triburile din Asia și Africa, și tot lui îi trebuiesc bani ca să poată distruge, pe ori unde-și înfige călcâiul, credința în Dumnezeu și libertatea.

Bogățiile României au fost de mult amanetate, iar astăzi i-a rămas satrapului un singur lucru de vânzare: "SUDOAREA MUNCITORULUI".

IMPĂRAT ȘI PROLETAR !

El se umple și se'ndoapă,
Tu n'ai după ce bea apă;
El se plimbă ca un pașă
Si tu ești fără cămașă!



Stroe MOLDOVANU

POZIȚII DEPLASATE

Urmare din pag. 1

Să acordăm și problemelor interne importanța cuvenită. Insă, în nici un caz să nu ne lăsăm total absorbiți de ele în dauna imperativelor naționale primare. Lupta anticomunistă nu are voie să sufere nici o umbrire și nici o stagnare. Dacă procedăm altcumva, înseamnă că am devenit robii păcatelor din pasiunile noastre, puse în poziții deplasate. Ori, cum am putea ajuta la eliberarea Țării atâta timp cât noi nu suntem în stare să ne eliberăm de robia păcatului național pe care-l săvârșim cu acțiunile și pozițiile deplasate?

Să ne lăsăm călăuziți de un înalt sens spiritual-național care ne ajută să ne descoperim greșelile și totodată ne arată în chip clar prioritatea misiunilor noastre. Dacă vrem să trăim mai cu folos pentru Tara obidită, să ne concentrăm mai mult la cele esențiale. Inainte de a ne apuca de ceva ori a stăruii în lucruri începute, e bine să ne punem întrebarea: la ce și cât de mult folosește ceea ce facem acuma, cauzei capitale a Neamului?

Statul de vorbă cu noi înșine pune în mișcare o chemare la intuiția rostului nostru ca refugiați politici, la cumințenie și eforturi de dreaptă chibzuință. Un ins care nu este receptiv la asemenea chemări, dovedește că este lipsit de o adecvată trăire pentru sensurile primare de moment ale înaltelor cerințe naționale. Ceea ce în final contează este numai gândirea și fapta pozitivă care ne ține clipă de clipă pe drumul ființei Neamului, așa după cum el ne vrea și ne cere.

Eugen BÂRSAN



VALEA OLTULUI

IDEOLOGIE SAU NAȚIONALISM

Aurel POP

Când înaintașul naționalismului românesc din secolul XX, A-Popovici, a publicat cartea "Naționalism sau democrație", în 1910, nu a făcut altceva decât să separe între "democrație" și "naționalism", punând alternativa: una sau alta. România până în 1938 a trăit însă cu un compromis între una și alta, compromis obligator în constelația civilizației occidentale. Democrația este un produs ideologic al secolului XIX, iar "naționalismul" s'a născut tot în secolul XIX; democrația venea cu "drepturile omului", iar naționalismul s'a născut dintr'o consecință a drepturilor omului, care s'a numit "principiul naționalităților". Nu începea dela Atena, pentrucă democrația de atunci era altceva decât ce-a fost după Revoluția Franceză.

Deci: drepturile omului implică principiul naționalităților, dar exclusivitatea acestui principiu desfăcut de primatul drepturilor omului duce la un exces și astfel la alternativa: primatul democrației sau al națiuunii celei mai puternice, cum a fost în secolul XX naționalismul unei mari națiuni, și cum este încă în Imperiul Sovietic.

România a fost o democrație cu primatul națiunii române, dar nu naționalistă, ci bazată pe principiul democratic al majorității. Pentrucă poporul român era în România cel mai numeros, decidea asupra suveranității și asupra formei de stat a României. Minoritățile etnice nu aveau dreptul să impieteze asupra suveranității, în care intra și chestiunea teritoriului, sau asupra formei de stat, care implica organizarea țării, erarhia, ordinele și eficiența internă și externă a statului.

Naționalismul nu este o ideologie, ci un reflex vital, iar caricatura lui, șovinismul, este un viciu din deficiență vitală. Naționalismul românesc nu a fost nici în secolul XIX, nici în secolul XX, o amenințare pentru viața altei națiuni, și i s'au atribuit pe nedrept crimele altora efectuate de altfel după ce naționalismul românesc din acest secol fusese desființat prin exterminarea naționaliștilor.

Democrația a desființat naționalismul din România, iar după aceea comunismul a desființat orice posibilitate de refacere a democrației, după dictaturile succesive ale lui Carol II și Ion Antonescu. Comunismul a dus și la o recrudescență a șovinismului, care în trecut n'a atins niciodată gradul care ar fi depășit satira lui Caragiale. Satira de azi nu ar mai fi ca în vremea lui Caragiale comică, ci tragică, într'o atmosferă de coșmar în care voevodul sadic Vlad Tepeș s'ar confunda cu strigoiul Dracula, inventat după aceea de un cronicar străin.

România s'a născut în secolul XIX pe baza principiului naționalităților care pleacă dela drepturile omului, și astfel România a fost democrată din Mai 1864, când Alexandru Ioan Cuza a dat prima constituție românească, pe baza votului popular, secret și scris, până în Februarie 1938, când Carol II a desființat democrația cu o constituție impusă prin vot public și oral, numit cu un cinism criminal, "plebiscit". Din păcate pentru memoria lui, Ioan Antonescu a făcut același lucru, dar cel puțin avea scuza altor circumstanțe.

Dela sfârșitul anului 1947, România a intrat în regimul de stat al altei ideologii, tot din secolul XIX, dar nici democratică, nici pe bază națională, ci dictatorială și internaționalistă în sensul de feudă sub ascultare directă a celui mai puternic partid comunist din lume, cel sovietic. România, redusă teritorial, la Sud, la Est și la Nord, rămâne totuși o țară cu o foarte mare majoritate românească și cu diverse minorități etnice destul de importante. In noul regim ideologic, al noii dictaturi, minoritățile și majoritățile se socotesc altfel, în funcție de clasă, nu de etnicitate, și ceea ce fusese "drepturile omului" cu inevitabila consecință principiul naționalităților, devine drepturile proletariatului, cu consecința principiului dictaturii proletariatului.

In acest fel ar trebui să nu mai existe în România, nici Români, Unguri, Germani, Evrei, ci doar proprietari ai tuturor acestora și care printr'o minoritate activă comunistă conduc restul, românesc și ne-românesc. Dar dacă prin clica dominantă în numele "proletariatului" s'au desființat clasele ca să se nască alta care n'a mai existat, "noua clasă", cum a spus un critic azi clasic al comunismului, în loc să se evite vechile tensiuni etnice, acestea au devenit și mai intense, și bine înțeles sunt date pe seama reacțiunii anti-revoluționare.

Si așa se constată în presă că nu Ungurii, ci "hortiștii", ceva ce n'a existat niciodată, au făcut unele orori, după ce o parte din Transilvania a fost anexată de Ungaria în 1940, până în 1944. Ororile ar fi fost deci ideologice, nu etnice, fasciste nu unguresti. Deci "fascist" ar fi una, iar Ungur sau Român altceva. Brașoave bune de ucenici cu ambiții.

De aceea Ungurii emigrați care delirează azi revendicând Transilvania, nu ar fi Unguri, ci "hortiști", deci "fasciști", deci antirevoluționari. Numai că drepturile României asupra Transilvaniei nu au nimic de-a face cu revoluția comunistă, așa cum nici Horia Cloșca și Crișan, sau Avram Iancu, sau școala dela Blaj, și tot ce-au dat Românii transilvăneni, nu au nimic de-a face cu comunismul, care tocmai bine a distrus una dintre cele mai importante entități culturale românești care era Biserica Unită. Românii de dincolo de Carpați, popor milenar ca și ceilalți români, nu au alipit Transilvania României din motive de "revoluție comunistă", ci din motive naționale, pe baza drepturilor omului care au generat principiul naționalităților. Ungurii nu au niciun drept să revendice Transilvania, pentrucă este o provincie locuită de o incontestabilă majoritate românească. Transilvania a făcut parte din Ungaria din 1867 până în 1918, timp în care statul ungar a dus o crâncenă capanie de desnaționalizare a Românilor. Majoritatea clară a populației românești din Transilvania a fost întotdeauna cunoscută și recunoscută, dela Martin Opitz (1597-1939), numit "părintele și restauratorul poeziei germane", și care a scris versuri pline de căldură despre noblețea țăranului român, până la Stefan Ludwig Roth, care la 1848 punea deschis tema calității de majoritate a populației românești. Roth a luat partea Românilor contra sălbaticei acțiuni de desnaționalizare a Ungurilor și ca să întărească poziția a militat pentru mărirea coloniei germane, chiar reușind să aducă mai multe sute de Germani din Wurtemberg.

Ungurii din emigrație care fac zgomot mai ales în Statele Unite, se agită în gol, dar ei știu ceva, o realitate, și anume că în Ungaria, așa comunistă cum e, în urma sacrificiului celor ce s'au răsculat împotriva comunismului în 1956, e un standart de viață mult superior cel din România, unde oamenii sunt cuminți și nu supără cu nimic pe comuniști. Această realitate este din nefericire știută de toți călătorii prin Estul european, așa că până la urmă preferă Ungaria în locul României, a cărei reputație turistică este tot mai proastă.

La o pseudo-istorie, fabuloasă ca atare și isterică, Românii răspund Ungurilor cu lurcuri rezolvate de disciplinele istorice de mult și le prezintă ca "operă comunistă", cum ar fi "descoperirea" Daciei și a Dacilor, dar uită necontenit că la post-revoluția culturală din 1971, Majestatea sa Președintele a spus răspicat: "nu există decât o limbă pentru toți și aceasta este limba marxist-leninistă". Deci: Românii, Ungurii, Germanii, Evreii, cu limbile lor sunt doar niște iluzii, iar realitatea e una singură, marxism-leninismul. Dar istoria isterică și deraiată total pe care o fac așa zișii "hortiști", fasciștii unguri din emigrație, se face și la Buda-Pesta unde se arată că la drept vorbind Ungurii sunt un popor mai vechi ca Dacii, care de fapt nici nu mai există. Dar dacă Ungurii bat câmpii în așa hal, pentrucă Australienii aborigeni de pildă, sunt de fapt și mai vechi ca toate felurile de Unguri și au venit în Australia cam acum treizeci de mii de ani, de ce se alarmează jurnaliștii din presa Majestății sale Președintele? Continuare in pag. 15

PRIMIM, CU RUGAMINTEA DE A PUBLICA- COMUNICATUL CONSILIULUI NATIONAL ROMAN-PROVIZORIU, PRECUM SI LISTA MEMBRILOR CE-L COMPUN.

IN NUMELE BIROULUI DE COORDONARE SEMNAND:

Radu CAMPEANU, Corneliu CRISAN, Doru IENCIU,
Petre INDRIES, Nicolae PENESCU, Dinu ZAMFIRESCU

COMUNICAT

Consiliul Partidelor National Tărănesc, Național Liberal și Social Democrat au luat, în Ianuarie 1976, inițiativa constituirii unui CONSILIU NATIONAL ROMAN provizoriu în exil, urmând ca din sânul lui să fie ales un COMITET NATIONAL ROMAN.

In acest sens au fost invitate Partidele politice, Instituții culturale, Asociații și Personalități românești din lumea liberă să participe la realizarea acestei inițiative.

La această invitație a răspuns afirmativ Mișcarea Legionară, prin expresia ei politică Partidul Totul pentru Tară, Institutul Român de Cercetări-Biblioteca Română din Freiburg, Asociațiile și Personalitățile mai jos arătate.

In ziua de 24 Septembrie 1976, a avut loc, la Paris, o reuniune în care s'a hotărât crearea unui For reprezentativ românesc liber, având la bază legitimitatea adusă de Partidele Național Tărănesc, Național Liberal, Social Democrat și Totul pentru Tară, care au exprimat voința națională în România liberă și în exil. In cadrul acestui For, orice preocupare partizană este exclusă.

In aplicarea acestei hotărâri, s'a constituit Consiliul National Român provizoriu cu următoarea compunere mai jos arătată.

Consiliul astfel format este deschis tuturor acelor Români sau comunități minoritare care manifestă sentimente și atitudini conforme năzuințelor Neamului nostru și doresc să activeze pentru recâștigarea libertății și a drepturilor Poporului Român în Tara sa.

Membrii Consiliului recunosc, fără rezerve, permanența principiilor democratice fundamentale exprimate în Charta Națiunilor Unite și în Charta Drepturilor Omului. Activitatea Consiliului este incompatibilă cu participarea celor care, în mod direct sau indirect, nu acceptă ca principii fundamentale de organizare pluralismul democratic, libertatea de exprimare a ideilor și credințelor religioase.

Un birou de coordonare va desăvârși lărgirea și organizarea Consiliului și va pregăti alegerea Comitetului Național Român.

Consiliul și Comitetul Național Român au menirea să spună, cu glas tare, ceea ce Românii nu pot exprima în Tară; ele au datoria primordială să afirme în numele și pentru Poporul Român:

- dreptul de a-și alege sistemul de organizare politică, administrativă și socială a Statului;
- dreptul de alegere liberă a conducătorilor și reprezentanților săi;
- dreptul suveran și inalienabil asupra tuturor teritoriilor românești;

IN SARCINA LOR CAD SI ACESTE ESENTIALE INDATORIRI:

- să apere patrimoniul spiritual și cultural al Românismului;
- să promoveze realizările și valorile românești;
- să-și spună cuvântul în problemele de politică internă și externă ale României;
- să dezvăluie, în fața opiniei internaționale, arbitrariul administrativ și represiunea polițienească a regimului ilegitim din Țară, îndreptate împotriva cetățenilor Români;
- să colaboreze cu reprezentanții celorlalte națiuni captive din Europa centrală și de est, în vederea unor acțiuni comune;
- să întrețină legături cu guvernele țărilor libere și organizațiile internaționale;
- să se ocupe de problemele exilului românesc.

Sediul Consiliului Național Român este provizoriu la Paris.

Paris, 3 Iunie 1978

MEMBRII CONSILIULUI ROMAN

Franța: Andrei Vasile, Barbăneagră Paul, Boițeanu Florin, Bosinef Paraschivescu Dan, Cazaban Teodor, Câmpeanu Radu, Comaniciu Horațiu, Constantinescu Lia, Crișan Corneliu, S.Sa Gheorghiu Virgil C-tin, Guguianu Nicolae, Ienciu Doru, Indrieș Petre, Ionescu Dumitru, Ionescu Stere, Miloe Jean, Missirliu Alexandru, Nacu Demostene, Penescu Nicolae, Petruc Claudiu, Stanciu V.Vasile, Stolojan Vlad, Zamfirescu Dinu.

Germania: Biblioteca Română din Freiburg, Amzar C.D., Dumitrescu Grigore, Enescu Fotin, Mareș Constantin, Moraru Liviu, Nagacevschi Constatin, S.Sa Popa Dumitru, Roșeanu Radu, Vălimăreanu Petre.

Statele Unite și Canada: Aron Iuliu, Bratu Alexandru, Bratu Emilia, Daschievici Eglantina Dumitru D.Marin, Mărcușiu Emil, Marian Paul, Marinescu Aurel, Moldovan Dan, Morcov Paul, Popescu Botoșani George, Radian Mancy, Riga Laura, Seitan Iuliu, Teodorescu Făget Ion, S.Sa Ușeriu Anchidim.

Argentina: Găzdaru Dumitru, Popinciuc Mardarie. Australia: Negoescu Alexandru. Brazilia: Silistreanu Alexandru. Belgia: Lupan Nicolae. Elveția: Corbu Maximilian, Gatterburg Liviu. Italia: Constantinescu Nichi, Ghilezan Emil, Vasile Florea.

MEMBRII BIROULUI DE COORDONARE

Franța: CAMPEANU Radu, COMANICIU Horațiu, CONSTANTINESCU Lia, CRISAN Corneliu, IENCIU Doru, INDRIES Petre, PENESCU Nicolae, PETRUC Claudiu, ZAMFIRESCU Dinu.

Statele Unie: BRATU Alexandru, DUMITRU D.Marin, MARINESCU Aurel, MOLDOVAN Dan, POPESCU BOTOSANI George, S.SA USERIU Anchidim.

Germania: DUMITRESCU Grigore, MARES Constantin, NAGACEVSCHI Constantin.

Elveția: GATTERBURG Liviu   Italia: GHILEZAN Emil

SECRETAR PROVIZORIU al biroului: Doru IENCIU

CORESPONDENTA se trimite pe adresa:

Radu CAMPEANU
25, rue de la Gare de Reuilly
75012 PARIS - FRANCE

REÎNVIEREA COMERȚULUI DE SCLAVI

Alexandru S. ALDEA

In decursul mileniilor trecute, comerțul de sclavi practicat pe scară largă de către fenicieni și evrei era ceva normal și de aceea nu era nici combătut și nici prohibit. Cu timpul însă, pe măsură ce omenirea făcea progrese în toate domeniile, se găsesc oameni cu suflet și cu scaun la cap care condamnă comerțul de sclavi. Este drept a trecut mult, însă la sfârșitul secolului trecut comerțul de sclavi era prohibit, iar practicarea lui era pusă sub pedeapsă.

In secolul nostru reapare. Si nu în țările africane sau prin insulele Pacificului,ci în țări care pretind că sunt progresiste și susțin că duc o politică umanistă. Cred c'ați ghicit despre ce este vorba: de țările care formează lagărul socialist. Acolo individul este considerat "proprietate de stat", iar statul dispune de această proprietate mai abuziv decât "deținătorii" de sclavi ai secolelor trecute. Acest nou sclav "omul socialist" este legat de pământ. El nu-și poate schimba domiciliul decât cu aprobarea stăpânirii. Este legat și suportă consecințele originii sociale. Dacă a avut nenorocul să se nască într'o familie de origină "nesănătoasă", atunci indiferent de capacitățile pe care le posedă nu poate face progrese în viață, îi este interzisă pregătirea profesională. Dacă dinîntâmplare i-a căzut cu tronc o ființă din străinătate, atunci fără aprobarea stăpânirii nu-și poate întemeia o familie. Fără aprobarea stăpânirii nu poate părăsi "lagărul socialist", căci la frontiere stau câini dresați și țara le este înprejmuită cu sârmă ghimpată pusă sub înaltă tensiune electrică. Cu alte cuvinte, el "omul socialist" nu depinde de el, ci de "stăpânire".

Totuși unii dintre acești "deținuți în lagărele socialiste" mai au și noroc. Sau au rude bogate în străinătate, sau aparțin unei comunități străine, cu legături puternice în alte țări. Liederii "lagărului socialist" asa susțin ei, zi și noapte "gândesc numai la binele poporului", și se zice că au descoperit, că nici comerțul normal cu produsele industriei construite de sclavi, nici vânzarea materiilor prime, nu aduc "devizele necesare" pentru echilibrarea balanței de plăți.Vânzarea de sclavi este mai rentabilă decât cea a produselor industriale sau de materii prime. Din această sursă de venituri "se procură devize forte". Fără risc și fără pierdere de energie. Singura condiție: să știi cum s'o faci! Si pe acest teren, liederii lagărului socialist sunt ingeniosi.

La Londra urmașul comercianților de sclavi din antichitate, făcea pe misitul între guvernul român și "unchii sau rudele bogate din țările capitaliste decadente". D-l Levis, așa se numea "misitul",pentru dolari "de bună calitate", putea scoate pe oricine din România, indiferent dacă era "sclav liber", sau "sclav închis". Sucursale, funcționau și prin alte capitale europene. De interzis, nu se putea. Nimeni nu putea fi tras la răspundere,deoarece nu se "transforma un om liber" în stare de sclav", ci se transforma un "sclav" în "om liber", și o astfel de acțiune nu cade sub legile penale. Că acțiunea era imorală, este o altă față a acțiunei! Faptul însă era precis: statul român vindea pe valută cetățenii săi. Deci un act imoral. Răscumpărările aveau si fețe tragicomice. Un "industriaș" german din Munchen și-a "răscumpărat" întreaga familie din România pentru suma de un milion de mărci.Suma încasată de "deținătoarea de sclavi" a fost scăzută din sumele impozabile, ca pierdere, fapt care n'a fost admis de funcționarul fiscal. Numai în fața justiției bietul industriaș a căpătat "câștig de cauză", justiția socotind că banii cu care și-a răscumpărat familia din "sclavie" trebuie trecută la capitolul pierderi.

Dar sumele încasate de guvernul socialist din România, pălesc cu mult în fața celor încasate de altă "țară din lagărul socialist". Republica Democrată Germană a încasat în ultimii 15 ani prin "vânzarea a peste 14.000 de cetățeni "suma de un miliard de mărci. Afacerea cu "cumpărarea de sclavi" a început din inițiativa fostului cancelar german Konrad Adenauer. Acesta a admis ministrului de atunci Reiner Barzel să cumpere pentru suma de 360.000 mărci opt persoane închise în închisorile socialiste din R.D.G. Astăzi există un birou special care "transează cumpărările". Prețul unui "sclav răscumpărat" variază între 10.000 și 180.000 mărci. Valoarea unui sclav răscumpărat stă în raport direct cu "prejudiciile sociale" pe care sclavul le produce. Unpreot aduce mari pagube sociale și deaceia prețul cel mai mare plătit pentru răscumpărarea unui preot a fost de 180,000 mărci, iar a unui tânăr german care a participat la dezordinele dela sfârșitul anului trecut în Berlinul de est s'a ridicat la numai 40.000 mărci. Anul acesta, numai în luna Mai au fost cumpărați 304 de sclavi ai regimului comunist răsăritean. Si pentru unii și pentru alții se prevăd acțiuni fructuoase. Guvernul comunist aresteaza mereu, iar cei din vest au pe cine "cumpăra".

Guvernul socialist din capitala Germaniei libere, are și o slăbiciune care dă de gândit. Prin acțiunile de cumpărare de oameni, ajută în mod direct ca economiile falimentare comuniste să aibă surse de devize. Cancelarul german Helmut Schmidt poate fi acuzat de complicitate cu comuniștii. Helmut Schmidt, ca reprezentant al Germaniei a semnat la Helsinki celebrele Acte, prin care, printre altele, statele semnatare se obligau să înlesnească circulația liberă a cetățenilor lor. In acea noapte Helmut Schmidt semnează o convenție cu Polonia, în care Polonia se obliga să "permită emigrarea a 120.000 de germani" în schimbul unui ajutor economic de 2.400.000.000 mărci. In vorbe clare: Schmidt plătește pentru un cetățean de origină germană 20.000 mărci. Dar nu este ultimul act de ajutor dat economiei falimentare comuniste!

La începutul anului 1978, Helmuth Schmidt face o vizită "socialistului Ceaușescu". Nu se încheie o convenție scrisă ca în Polonia, ci una verbală.

Helmut Schmidt condiționează "garantarea unui ajutor în capital în suma de 750.000.000 mărci, dacă guvernul comunist român se obligă a permite emigrarea din România a 11.000 cetățeni români de origină germană", în fiecare an pe o durată de trei ani de zile. Cu alte cuvinte valoarea unui german din România este ceva mai ridicată decât a unui german din Polonia. Din Polonia costă 20.000, în timp cel din România, costă contribuabilul german aproximativ 27.000.

Mărinimia cancelarului Helmut Schmidt dă de gândit, și anume, mărinimia față de regimurile teroriste impuse populației țărilor europene de către forțele sovietice. Pentru eliberarea cetățenilor și instaurarea unor regimuri conform dorinței populației robite, îi stă la dispoziție lui Helmut Schmidt, nu numai Actul dela Helsinki, ci Charta Națiunilor Unite, Convenția Națiunilor Unite din 1964 și Dreptul internațional. Helmut Schmidt ar trebui să ceară aplicarea acestor convenții, iar nu să plătească sume enorme în devize pentru a echilibra balanța de plată a statelor falimentare comuniste. In acest caz s'ar bucura peste o sută de milioane de europeni și nu ca 20 000 de sclavi eliberați. Atunci ne-am bucura și noi! Deocamdată ne întristează și asta ne doare. Helmut Schmidt ar putea cere aplicarea Drepturilor omului. Pentru acest fapt nu trebuie să jongleze cu miliardele de mărci.

Alexandru S. ALDEA



ROLUL INTELECTUALULUI

Urmare din pag. 1

El nu va avea sentimentul de a-și recăpăta demnitatea pierdută sau înăbușită decât atunci când își va putea exercita toate valențele atât în viața personală cât și profesională în deplină responsabilitate. In acest mod el va ieși din complex, își va depăși minoritatea în care se află în societatea colectivistă, devenind major. Gustul pentru asumarea răspunderilor și capacitatea de-a le practica, atrofiate sub marxism, îi vor reveni.

Vor putea fi imaginate astfel sistemele de gândire care vor fi în măsură să soluționeze preocupările ce se vor pune omului și societății.

Mulți vor putea spune poate, dece ar fi nevoie de procese de gândire, de ideologie, de o filozofie pentru a restaura o societate. Vor spune poate că este mai eficientă acțiunea pură, care ea va putea asigura în mod dinamic noile structuri.

Dar se naște întrebarea: o acțiune, o dinamică nu are nevoie de niște obiective ca să cunoască dacă nu țelul, dar cel puțin direcția ei de urmat? Inexistența unor scopuri clare de atins unde va duce acțiunea odată declanșată? Această acțiune ce și-ar propune răsturnări sau reveniri "ad initio" unde se va opri?

O acțiune necoordonată, negândită, netrecută prin parametrii unui raționament logic sau al unui lanț de raționamente care în cele din urmă formează un sistem, poate fi ea oare un fenomen propriu uman? Poate că da pentru o umanitate situată pe o treaptă de evoluție ce nu a atins o desvoltare matură. De aceea cred că este necesar un sistem de raționamente care va genera acțiunea, un sistem de raționamente care în mod obișnuit poartă numele de ideologie sau de este mai amplu, de filozofie.

Prin forța lucrurilor, această sarcină îi va reveni intelectualului căci el este acela care are posibilitatea obiectivă de-a o realiza. In aceasta va consta rolul lui. Iar el nu o va realiza decât într'un climat de libertate, acea libertate ce a fost întotdeauna "steaua polară a spiritului omenesc", asa cum o afirma cândva Walter Lippman.

Dinu ZAMFIRESCU

TOVARĂȘII DE DRUM

Urmare din pag. 1

Orice crimă e condamnabilă, dar moartea tovarășilor de drum e de necompătimit primind ceea ce trebuiau să gândească despre viitorul lor marxist.

Același exemplu s'a repetat în toate țările unde marxismul a devenit "victorios" pe vârful baionetelor rusești.

Si nu trebuie să fii mare cunoscător al istoriei ca să înțelegi ce s'a întâmplat în China, Vietnam, Cambodia (Prințul Norodom Sihanuk), Chile, Angola, etc.,etc.

Ce s'a întâmplat în România postbelică ? Nu vreau să blamez pe nimeni și mai ales pe cei morți. Vreau numai să amintesc câteva aspecte ce pot fi profund analizate mai târziu, din perspectivă istorică și nu pentru a condamna vinovații - Dealtfel va fi mult prea târziu.

Să nu uităm că, din punct de vedere al intereselor românești, tovarășii de drum ai comunismului au fost "Marile Puteri" apusene cu referire specială la Roosvelt (F.D.) or Chruchill, care au fost folosiți ca unelte de către Stalin, acum văzându-se consecințele miopiei lor istorice, în aroganța cuceririlor rusești de azi din Africa, Asia sau lumea arabă.

Luând drept model faimoasele și distrofiatele "democrații apusene", oamenii politici români au urmat cu sfințenie aceleași erori.

Repetăm și nu va fi niciodată suficient în a repeta că actul de trădare de la 23 August nu a fost opera tancurilor sovietice și nici -mai ales- rezultatul "eroismului" P.C.R. inexistent- ci a fost un act de inconștientă sinucidere politică a partidelor tradiționale care s'au autoerijat în "Voința Națiunii".

Au fost doar voluntari tovarăși de drum ai comunismului, ignorând, refuzând evidența istorică anterioară din Rusia vecină.

Primul tovarăș a fost cel care l-a arestat pe Seful Armatei și l-a predat lui Bodnăraș. Apoi au fost înșiși șefii partidelor care au trimis reprezentanți, în mod clandestin, să trateze cu tovarășii de drum ai marxismului rusesc.

Din aceiași categorie au fost toți intelectualii sociali democrați și toți cei ce au cochetat cu stânga democratică pentru că așa se purta în România, a cărei intelectualitate se dospise la umbra filozofiei Franceze, tradițional ușor sau mai mult stângistă.

Ne doare inima de destinul celor sfârșiți în umede celule, dar inconștiența se plătește. Iar cei scăpați la timp ar face mai bine să dezvăluie adevărurile pentru limpezirea noilor generații și nu să se erijeze în leaderi cu justificări puerile. "Ehei, am făcut noi ceva greșit, dar ce frumos se vorbea franțuzește când discutam noi politică" !...

Ce putem spune despre membrii partidului Social Democrat, netezitor de drumuri ai ideologiei marxiste ? Sau de aripile stângi ale altor partide ?

Puțini, ca seninul Voitec au lins cisma cuceritorului. Mulți au murit între gratii. Nimeni nu cunoștea istoria sau sperau un comunism special, ca cel vânturat azi de Italieni, Francezi sau Spanioli (care uită atrocitățile lor din vremea republicii antebelice ?).

Istoric vorbind nu putem avea respect pentru ideile lor pentru că așa ceva le-a lipsit. Poate fi respectat Guță Tătărescu ? Sau mai știu eu ce savanți speologi ori istorici trecuți prin temnițe și folosiți apoi ca marionete ?

Nici intelectualitatea de stânga, democrată,de pe vremea ziarelor " democratice " de pe Sărindar nu a avut o soartă mai bună. O mică minoritate a apucat să pună mâna pe un oscior. Restul, dacă n'au "deviat" spre canal sau închisori au decăzut din ce în ce în fața unei minime linii de respect din "tovarăși de drum" devenind "unelte".

Ce-a făcut realismul socialist din Arghezi, Călinescu, Camil Petrescu, Vianu și atâția alții ?

Comuniștii români școliți la sânul mamelor sovietice și-au lichidat de mult tovarășii de drum sau i-a tembelizat. Numai au nevoie de ei. Au în spate armata sovietică și în părți batalioanele de elită ale securității. Acum sunt SINGURI.

Singurul lucru care îmi mai menține moralul ridicat și-mi dă putere să mai scriu, după ce am pierdut totul, ani de viață, rude, prieteni, familii, țară, este ideia că, într'adevăr comuniștii români, această ridicolă minoritate administrativă, merg fără tovarăși de drum, pustiiți, singuri, înfricoșați în mijlocul gărzilor de baionete.

Cred și sper că așa va fi până ce se va sfârși această noapte a istoriei, că poporul Român nu va accepta niciodată să fie tovarăș de drum al crimei, că se va dovedi mai lucid și mai înțelept decât politicienii profesioniști care au vorbit în numele lui - neîntrebați -

Pentru ca -folosind expresia unui Român parizian- să nu-mi fie rușine că m'am născut Român.

Romeo BRAN

A FI "CINEVA", ACASĂ ȘI ÎN PRIBEGIE

Mara MĂDĂLEANU

De unde mi-a venit? Nu știu; cert este că e în mâna mea și mă bucur pentru "Cuvântul Românesc", iar celui care mi l-a trimis îi spun cu voce tare, că bine a făcut.

Citesc și parcă nu mă dumiresc, cum că, noi toți ăștia care ne-am împrăștiat prin lume, am fi. . . dar se știe cum ni se zice că suntem. Eu cred, că cei ce spun asta, nu sunt pe linie, pentru că dacă ar avea cât de cât un pic de pregătire politico-ideologică, atunci ar vedea că ei greșesc, ar vedea clar, că noi ăștia, suntem "cineva"! Nu e puțin lucru, mai ales în România socialistă, să fii, "cineva"!

La noi în familie spre exemplu, cineva, era bunicul după ce a ieșit la pensie și de mare cinste se bucura, pentru că:

- Cine merge să stea la coadă la lapte?

- ! ! !

- Cineva, trebuie să meargă - chema disperată mama - pentru că eu n'am timp de toate!

Dacă în familie se găsea cineva, care să se scoale dimineața la trei, să se așeze cuminte lângă ușa din dos a magazinului "Alimentara", atunci familia se putea declara "cineva" pentru că-l avea pe cineva, personaj indispensabil supraviețuirii colectivității.

Si bunicul era "cineva"! El își "făcuse rost", ah, ce vorbă plină de'nțelesuri, așa, își făcuse rost chiar și de un scăunel din acela cu trei picioare, cum au vânătorii. Să mai spună cineva, că la noi nu se păstrează tradiția și că nu se mai găsește vânat!

Să fi fost scăunelul al bunicului de pe vremea tinereții sale? Unde să-l fi păstrat, că lucrurile noastre vechi și mai noi, dar neutilizate, au fost oferite lăzii de gunoi, atunci când casa ni s'a demolat pentru că, cădea în planul de sistematizare. Pe locul acela urma să se ridice blocuri noi, fără pivniță și fără pod, dar în care, cu toate aceste măsuri de prevedere nu vor ezita să se instaleze șobolanii, familii, familii!

Poate i-o fi păstrat bunicului scăunelul cu trei picioare, un alt bunic, mai norocos, a cărui casă, încă n'a fost făcută praf de același plan de sistematizare. Dar ori cum; cu sau fără scăunel, pentru cel un jumătate de litru de ulei pe care-l aducea bunicul tot a doua sau a treia zi înainte de masă, când se dădea ulei, a! pardon, se distribuia ulei, bunicul era și este "cineva"! Ce mai; oare bătrânețele lui, trecute de șaizeci și cinci, nu se cuvin respectate?

Nu știu însă cum se face, că uite așa peste noapte, m'am pomenit și eu "cineva", dar nu acolo, ci aici, în pribegie.

Mă duc într'o zi pe Langestrasse. Prietena mea belgianca, mi-a spus anul trecut când a fost să mă vadă, că în orașele germane nu te poți rătăci chiar dacă nu le cunoști, sau nu știi limba, întru cât fiecare oraș, are, trebuie să aibă, cel puțin o stradă Lange, prin centru, una Bismarck, o alta Moltke etc. Deci și în orașul meu este una cu multe magazine și pietoni. Dar ce-mi văd ochii nu-mi vine să cred: un afiș mare, în vitrina unui "Aprozar" de ăsta capitalist, prăpădit, cu niște păpuși, românaș și româncuță, Fructexport, România. Dintre toate specimenele de roșii de masă, spaniole, marocane, cărnoase belgiene, cele românești sunt cele mai ieftine (!) dar și cele mai bune, pe cinstea mea, fără patriotism! Când cele spaniole costă 98 Pfennigi, pfundul, olandezele-s, o marcă, româneștile costă doar 88 Pfennigi și lumea cumpără, că, noa, cum să nu cumpere!

Ia te uită îmi zic, cum se îngrijește careva de noi, să nu ducem lipsă și mai ales să nu ne jecmănească exploatatorii ăștia căpcăuni! Cineva trimite de acolo, tot ce-i mai bun, aici, după noi, să nu ne fie prea greu și mai ales să nu flămânzim! Chiar așa; n'am văzut eu într'un magazin d'ăla baban, în München, acolo la subsol, unde se vindeau wurștii, niște rude de salam de Sibiu, așezate taman în colț, în capăt? Da, ce, n'a fost aia o arătare? Unde se mai pomenește în România în ultima vreme așa ceva? Nici chiar la cantinele județene de partid, nu se mai vedea; da' aici ?! Si cine se uită la ele? Numai noi, pentru că erau cu tricolor și deci erau pentru noi! S-atunci cine îndrăznește să ne insulte, că suntem așa și așa, e oare acela exact pe linia cea dreaptă? Acela greșește, pentru că nu e în temă cu politica partidului și nu ține cont de faptul că noi toți suntem "cineva"! Da, da, noi suntem vrednicii și iubiții discipoli ai cuiva, care ne duce o grijă părintească și ca vrednici și ascultători,. . . , am îndrăgit turismul care ne-a devenit o a doua natură, vezi de aceea ne-am răspândit noi prin lume!

Vai Vouă Viperilor!

Precum Ponțiu Pilat
spălându-și mâinile...
dând spre Răstignire
pe Cel întemnițat...
Fiul Atotputernicului
Dumnezeu...
Hristos nevinovat...

Așa și vânzătorii Poporului Român,
groparii, corbii...
din noaptea lui 23 August -
Veneticii, viperele, orbii...
cu sufletul lor, diabolic, păgân...
acoperiți de ceață, fân...
trecură peste graniți,
ducând în grele raniți...
tot ce e mai bun ...
cântecul, doina, brazilor eterni -
furându-ne și HORA

Pământului străbun ! ! !

Turtureanu Al. BARLADEANU
Palermo, Sicilia- ITALIA



MARXISMUL EPISCOPAL

Leonildo Tabosa PESSOA

Conferința Națională a Episcopilor Brazilieni (CNBB) s'a întrunit în Itaci la 3-6 Aprilie și a mai produs un document politic, care la urma urmei nu constituie o noutate, pentru că de multă vreme aceste conferințe nu se îngrijesc de altceva. Dar ceeace continuă să surprindă pe creștini este radicalizarea din ce în ce mai mult a acestor episcopi transformați în teoreticieni marxiști și mai ales, caracterul simplist și rudimentar al marxismului lor.

La începutul acestui proces post-conciliar de secularizare, Biserica căuta să camufleze preferința ei pentru temporar, printr' un limbaj mieros și plin de citațiuni biblice. Acuma nici macăr acest camuflaj nu mai este socotit necesar, pentru că obiectivele politice și ideolodice ale Bisericii multinaționale sunt declarate fără prea mult înconjor.

Noul document dela Itaci afirmă chiar din primele cuvinte că, în situația concretă din America Latină, Biserica" e chemată să anunțe Evanghelia în așa fel încât să elibereze și să unească poporul înlăuntru circumstanțelor istorice care s'au creiat", și că ea evanghelizează" numai atunci când răspunde la acest apel, ca la un adevăr care "eliberează". Imbrăcând o haină democratică, ce nu le este proprie, nici naturală, asa cum însuși imparțialul Paul VI a repetat-o de atâtea ori, și proferând niste inepții teologice, prelații conferinței au ajuns să scrie negru pe alb, că ei se consideră o " biserică născută și emanată din și de la popor".

Pe vremea când teologia era cultivată în cercurile eclesiastice și continua să fie discutată cu înflăcărare de creștini până și pe stadioanele sportive din Constantinopol, teologii se preocupau de altfel de probleme. De pildă: discutau dacă Biserica s'a născut prin jertfa Mântuitorului Hristos pe Golgota, ori în ziua Pogorârii Duhului Sfânt. Când apărea câte un document lămuritor, editat de ierarhii Bisericii, exegeții examinau și liniile, și punctele, si virgulele și printre linii, să vadă dacă chestiunea la ordinea zilei a fost rezolvată printr'un act de autoritate emanat dela Duhul Sfânt.

Acuma, însă, când Duhul Sfânt - cred unii teologi - și-a complectat timpul de serviciu și a fost silit de Biserica post-conciliară să iasă la pensie, teologii din America de Sud pun capăt la orice discuție și rezolvă chestiunea dintr'odată, stabilind că Biserica este "democratică și populară ca și republicile din Estul Europei. Prin aceasta, așadar, rămâne stabilită definitiv și oficializată secularizarea totală a acestei instituții. Documentul spune precis că așa zisa "biserică particulară, nu numai că este o biserică pentru popor, ci chiar emană de la popor și este cu poporul lui Dumnezeu". Așa că nu mai are nici un rost să se discute despre eventualele obiective transcendentale și supranaturale ale Bisericii. Ruperea cu trecutul este totală.

Noul document al Conferinței Episcopilor Catolici dela Itaci spune negru pe alb că "interesul Bisericii în misiunea ei evanghelizatoare este viața și situația prezentă a poporului." Dacă Biserica nu se declară deadreptul partid politic sau subsidiară a Partidului Comunist, este pur și simplu că de douăzeci de secole a administrat poporului "opium", așa cum o acuză Marx, iar acum se consideră cu misiunea istorică de a-l desintoxica, sau ca să întrebuințăm propriul lor termen de a-l "libera". Documentul dela Itaici spune că "a fi fidel cuvântului lui Dumnezeu, în aceste momente și situații istorice, înseamnă a elibera însăși biserica de prejudecăți și a o împinge la un proces, la o structură și la niste metode de evanghelizare vitale și transformatoare". Si mai departe lămurește cum trebuie înțelese aceste cuvinte întortochiate: "Acțiunea pastorală a Bisericii trebuie să fie o acțiune de eliberare a religiei însăși, transformându-o într'o forță de eliberare a popoarelor."

E inutil să ne mai întrebăm, în ce constă această "eliberare", pentru că propriul document se însărcinează a o face, vorbind de "situații sociale, economice și politice, care trebuiesc schimbate. "Documentul arată că rădăcina răului de care suferă poporul constă "într'un sistem social, politic și economic, care vizează exclusiv câștigul, fără să țină seama de demnitatea omului și de binele comun, un sistem de înrobire a omului în toate domeniile (economic, tehnologic, social, cultural, educativ, etc.). Această injustiție, subliniază documentul, ține de însuși structura sistemului. Iar ca prim obiectiv pastoral, CNBB își propune să încurajeze pe tineri ca "să-și asume de pe acum rolul de agenți transformatori ai societății actuale. Prezența Bisericii printre muncitori - adaogă documentul - are ca scop să ajute și să încurajeze transformrea societății bazată numai pe câștig." Se relevează faptul că pastorația preoților trebuie să fie îndreptată în mod special către procesul global de reformă agragă și că orice insurecție în acest sens trebuie considerată ca vocea și dorința întregului popor, care vrea să transforme structurile sociale injuste și dominatoare."

Unul din scopurile reuniunii de la Itaici a fost să ia poziție în favoarea liniei radicale, care a caracterizat până în ultimul timp pe episcopii din America Latină. Marxistizarea acestei Conferințe catolice merge până acolo, încât scoate păcatului caracterul său individual și vorbește numai de "păcatul social, configurat în structurile guvernamentale". Si cum Biserica niciodată nu a avut o teorie de stat proprie și nici un tip de societate gata a-l substitui pe cel existent azi în lumea occidentală, nu-ți trebuie mult efort să pricepi care sunt structurile ce trebuiesc puse în locul celor care trebuiesc distruse ca " păcătoase " și structural "injuste".

In plus de asta, respectabilii prelați se fac de râs în cel mai înalt grad, când deplâng etatizarea scolilor și dificultatea de supraviețuire a scolilor catolice "care preîntâmpină serioase riscuri:pentru a supraviețui și a obține întreținere din partea guvernului, trebuie să fie de acord cu ideologia actualului sistem social și politic".

Acuma să fim serioși; școala catolică a căzut victimă a unei duble deformații. In primul rând, a pierdut de mult finalitatea sa apostolică și a uitat aproape cu totul nevoile imperioase ale asa zisului "popor al lui Dumnezeu", transformându-se într'o redută a înaltei burghezii și într'un nesecat isvor de venituri. In al doilea rând, a început să umple golul spiritual și cultural al elitei sale burgheze cu idei revoluționare, corupând tinerii pe care trebuia să-i educe și transformându-i în agenți ai revoluției mondiale, dacă nu chiar în teroriști.

"Biserica Săracilor", care a luat naștere după cel de al doilea Conciliu Vatican, nu a reușit să rectifice prima deformație, pentru că altfel și-ar fi tăiat veniturile. Incât privește a doua deformație, însuși documentul de la Itaici spune că scopul educației tinerilor este ca ei să fie preparați pentru a distruge structurile sociale existente, adică Statul Capitalist. Așadar, ceeace episcopii cer statului este, în realitate, ca el să se sinucidă, finanțând și pregătind trupe însărcinate ca să-l distrugă. In acest scop, ar fi logic ca Biserica Catolică Braziliană să ceară ajutor financiar pentru școlile ei de la tovarășul Brezhnev.

In cele 20 de pagini dactilografiate, documentul întrebuințează verbul a "elibera" și substantivul "liberare" de 20 de ori; însă nu vorbește nici un cuvânt despre autentica evanghelizare sau despre mântuirea sufletului. Ar fi cazul să se trimită un memoriu Președintelui Carter despre violarea "drepturilor sufletului" de către episcopii catolici din Brazilia.

(O Estado de Sao Paulo)

Insemnări depre presa românească

ÎNTRE IDEOLOGIE ȘI TEOLOGIE

George BĂLAN

Iată-ne apropiindu-ne de capătul analizei căreia i-am spus presa comunistă românească. Am văzut că aceasta nu răspunde cerinței elementare pe care orice gazetă trebue s'o îndeplinească-aceea de a informa. Inconsistența și imprecizia ei informațională sunt -cum am arătat într'un comentariu- strâns legate de așa zisul "spirit de partid", în numele căruia adevărul este necontenit desfigurat sau ascuns. Această rupere de viață a făcut ca în presa românească să se instaureze un jargon politic rudimentar - adevărată jignire pentru frumoasa noastră limbă. In vederea mascării lui a fost creeat, în mod artificial, un alt jargon, cu pretenții romantico-poetice, și care nu este în realitate decât un delir verbal. Ajuns în lunile din urmă la paroxism, cultul personalității a împins beția de cuvinte spre o exaltare care frizează misticismul. Sugeram în ultimul comentariu că stilul ditirambic al presei a ajutat substanțial Partidului comunist român să se impună nu numai ca o "anti-Biserică" dar și ca o altă Biserică, intens preocupată să cultive în credincioșii săi supunere, fervoare, adorație. In propaganda politico-ziaristică apar într'un mod straniu și grotesc din ce în ce mai numeroase motive biblice și liturgice, mergând până la asemănări flagrante cu forma pe care o au aceste motive în slujbele bisericești. Iți vine să te întrebi: să se fi constituit oare în sânul conducerii de partid un grup de ingenioși opozanți, cunoscători în cele teologice și preocupați să-l compromită pe președinte prin organizarea premeditată a unei proslăviri cu caracter eclesiastic? Din ignoranță, tovarășii acestor presupuși opozanți nu-și dau desigur seama de conținutul teologic al cultului personalității în România iar cel căruia acest cult îi este adresat nu excelează desigur nici el prin vaste cunoștințe religioase, doctoratele sale ținând de alte specialități.

E ca o festă jucată de destin marelui campion al luptei contra

Mai întâi o mică noutate gramatical-ortografică apărută în ultimul timp în presa din țară: condeerii ei au voie să se adreseze președintelui la modul familiar dar solemn al Cărților sfinte, adică la persoana II-a singular (tu, ție, pe tine, al tău, ale tale). Intre Conducătorul Partidului și popor s'a instaurat, cu alte cuvinte, o intimitate sufletească; regimul a ajuns să facă într'un asemenea grad parte din ființa românilor încât, cum spune George Chirilă în "Contemporanul", "prin Partid suntem noi înșine". In timp însă ce, printr'o ciudată intervenție a politicii în ortografie, toată presa scrie numele de Dumnezeu cu literă mică, intimul pronume personal sau posesiv care-l privește pe președinte, se scrie obligatoriu numai cu literă mare (adică așa cum mai obișnuesc unii regi, justificați prin tradiția care-i consideră așezați pe tron prin grația divină).

Portretul făcut conducătorului este o frapantă contra-oglindire a portretului făcut de evanghelii lui Hristos. Acesta din urmă le spune în repetate rânduri ucenicilor: "Nu vă temeți, sunt cu voi" - cuvinte ce acționează instantaneu și încurajator asupra celor cuprinși de frică. Intr'un reportaj din "Tribuna", semnat de Vasile Sălăjan, care descrie colorat anii de tinerețe ai președintelui, acestuia îi este pusă pe buze o expresie aproape identică: "Mergeți cu mine, nu vă fie teamă!" , cu efect magic, hipnotizator asupra mulțimii. Lui Hristos i se spune curent în evanghelii Fiul Omului. Președintele Ceaușescu este Omul(cu majusculă): "Ești zbor și înțelepciune, si crez și libertate Si Om mai Om ca Tine, noi știm că altul nu-i", spune în aceeași revistă poetul Petre Bucșa. Ni se relatează, în scrierile sacre, că Hristos putea fi văzut simultan în mai multe locuri. Este ceea ce se pare că a ajuns să-i reușească și președintelui, căci "Amfiteatru", prin condeiul lui Cornel Nistorescu, ne informează: "In Scornicești am văzut bărbați și femei la sere, la fabrici, la complex, la ferme, și El a fost peste tot: la ferme, la sere, la câmp, în complexe și în uzine". Acest atribut al Divinității, teologia îl numeste "omniprezență".

Dacă e să luăm în serios "România liberă", trebue să conchidem că marxism-leninismul românesc, religios orientat, a preluat acest concept teologic. "Pe bună dreptate- ne spune George Bălăiță- ultimul sfert de secol se va numi în istorie epoca Ceausescu. Omul are ceva fascinant, este omniprezent, oriunde s'ar afla; el nu poate fi privit de la distanță, fiindcă este mereu lângă tine, aici și pretutindeni". Iată un fel poetic și idilic de a spune că pentru cetățenii României Partidul a devenit o forță mereu și pretutindeni prezentă, ca spionul posibil al oricărei convorbiri și cenzorul permanent al tuturor gândurilor.

O ființă omniprezentă, deci supranaturală, e în relații familiare, ba chiar de sus în jos, cu marile forțe ale naturii. "Scoțând cușma de omăt, Vă salută și Ceahlăul", anunță cunoscutul poet George Lesnea (mai bine tăcea!), foarte bucuros că-și poate strecura, cu acest prilej, în "Scînteia", convingerile sale spiritiste: "Voevozii din trecut Vă închină a lor spadă". Omniprezentul președinte, intim cu stihiile naturii și cu duhurile din lumea de dincolo, este deci în măsură și pe punctul să-și ia zborul spre înălțimi;e de unde a venit în calitatea lui eminesciană de "Luceafăr al ființei românești", cum îl numesc unii. Reputatul critic Liviu Călin, pe care cultul personalității l-a făcut să-și descopere și o vână poetică, nu e mulțumit însă de acest loc stelar - adică planeta Venus- rezervat conducătorului român și propune ca sediu însuși centrul sistemului solar: "Numele tău e țesut din cântec de purpură, Si luminează până la astre hotarele țării. Il vedem scânteind în izvoarele care murmură sau în Soarele rotunjit de tainele mării". Abia acum după instalarea președintelui în centrul sistemului solar se poate vorbi despre ceea ce poetul numește "Soare deplin". Antimisticul nostru ideolog a împrumutat limbajul lui Luca, evanghelistul care-l prezenta pe Hristos ca fiind Soarele însuși. Din înălțimile sale solare, Demiurgul-Președinte se înfățișează lumii și planetei ca un nou Mântuitor. Cel puțin așa pretinde poetul clujan Theodor Mihadaș: "Du cu temeinicie, demnitate și curaj Pe orbitele solare ce-i al nostru. Din omenia românească dă un crez Si pîrghii echilibrului terestru".

Ce-i mai rămâne bietului "cetățean turmentat", decât să îngenunche, să se prosterneze și să aștepte ca "toată darea cea bună" să coboare de la acest "părinte al luminilor" pe care e absurd să-l caute în ceruri de vreme ce poate fi găsit la palatul regal de pe calea Victoriei. Prozatorul liric Traian Cosovei oferă prin "Scînteia" cetățeanului român turmentat și ateu o mostră de rugăciune comunistă, aducătoare infailibilă de pace sufletească și împlinire a tuturor dorințelor. Cu această ocazie el creează sugestivul concept teologico-politic "Transfăgărășanul sufletului nostru". Deasemenea, nemulțumit cu instalarea președintelui în centrul sistemului solar, propune mutarea sediului în constelația Orion. Să-l ascultăm cu evlavia cuvenită: "Transfăgărășanul sufletului nostru, conducătorul nostru iubit, Nicolae Ceaușescu, strălucitorul, nepieritorul României drum în lume. Nicolae Ceausescu, constelația Orion, constelația strălucitoare a României moderne, comuniste, împlinire de aur a tuturor geniilor României... Transfăgărășanul sufletului nostru- Tu, cel ce lupți să nu lași pe nici unul dintre noi în urmă, în izolare sau în uitare, împotmolit în el însuși; Tu cel ce lupți ca nici un om din lume să nu cadă în neant. . .Transfăgărășanul sufletului nostru, smulge-ne pe toți, ia-ne pe toți cu Tine, în sufletul Tău uriaș, pe sub nori, pe sub Soare, printre furtuni și piscuri, pe înălțimile scăpărătoare, cât mai sus, mai departe . . .Si luminați de lumina cea mai înaltă, să urcăm, să urcăm, fiu iubit, providențial, al României și al lumii -Nicolae Ceaușescu- să urcăm până acolo unde fiecare om se transformă într'un tânăr, înmiresmat arbore de lumină. . ."

Ce-am mai putea adăoga? AMIN? Dar în românește Amin înseamnă: "așa este" sau "așa să fie". Or cetățeanul nostru turmentat știe bine, cum spune cunoscutul basm, că "regele e gol". Că deci NU este așa și NU poate fi așa cum spun poeții care - spiritualmente întunecați- au ajuns să cânte dictatura.

George BĂLAN

23 AUGUST

Radu ANDRONACHE

23 August este o zi ca toate celelalte, dar 23 August 1944 este şi rămâne o zi tristă din nefericita istorie contemporană a României. Această zi a rămas înscrisă definitiv în calendarul evenimentelor istorice ale poporului român.

Din cauza evenimentelor şi urmărilor ce au avut loc pe teritoriul României după 23 August 1944, nu se poate exprima cu o formulă lapidară însemnătatea acestei zile.

De oricâtă forţă de concentrare sau de sinteză de idei şi noţiuni ar dispune cineva, nu poate să exprime complect şi corect însemnătatea acestei zile, dacă nu ţine seama de următoarele:

- în această zi au încetat oficial ostilităţile între armatele române şi armatele sovietice, dar în aceeaşi zi au început ostilităţile între armatele române şi armatele Germaniei naţional-socialiste, aliata de până ieri.

- încetarea ostilităţilor cu armata sovietică a avut loc ca urmarea încheierii unui Armistiţiu, fără condiţii din partea României, încheiat între România şi Uniunea sovietică, împreună cu Statele Unite ale Americii şi Anglia.

- în această zi a fost arestat Mareşalul Ion Antonescu, Şeful Armatei române şi Conducător al Statului român, din dispoziţia fostului Rege Mihai I, şi în interiorul Palatului regal, după care Regele l-a predat imediat comuniştilor români, aceştia l-au trimis la Moscova pentru anchetă, înapoiat în România pentru judecată şi împuşcare.

- din această zi a început dominaţia sovietică asupra României, mai întâi dominaţie militară iar apoi dominaţie politică, în înţelegere şi cu aprobarea Marilor Puteri asociate, Statele Unite ale Americii şi Anglia.

- această zi a însemnat pierderea libertăţilor politice ale României, precum şi libertăţilor elementare şi fundamentale ale Românului.

- această zi înseamnă începutul pregătirii metodice de asasinare a marilor personalităţi româneşti încă rămase în viaţă la acea dată: Iuliu Maniu, Dinu Brătianu, Ion Mihalache, Titel Petrescu, Episcopul Hossu, Episcopul Suciu, etc. etc. precum şi de desfiinţare fizică a organizaţiilor pe care le conduceau.

- această zi a însemnat începutul pregătirilor metodice de arestarea în masă a legionarilor rămaşi în viaţă în România la acea dată şi a asasinării lor sistematice, fizice sau morale.

- în această zi s'a declanşat toată forţa de distrugere a iadului moscovit, care s'a năpustit asupra poporului român, l-a aruncat în închisori cu sutele de mii, l-a legat şi l-a îngenunchiat, a distrus familiile româneşti, pe ţărani, pe orăşeni, tineri şi bătrâni, i-a luat libertăţile, casele, agoniselile şi i-a înăbuşit credinţele şi nădejdile.

- în această zi au ieşit parcă din vizuini zeci de mii de unguri, evrei, ţigani şi unii "români" şi au primit cu flori armatele "eliberatoare" sovietice, după care s'au năpăstuit cu furie asupra bieţilor de români pentru a-i supune şi a-i transforma în unelte docile de muncă.

- şi această zi mai înseamnă râuri nesfârşite de lacrimi româneşti şi munţi de suferinţi, despre care nici o pană oricât de măiastră ar fi, nu poate să scrie şi nici să le descrie, aşa cum au fost şi s'au petrecut.

Acestea sunt faptele materiale, concrete, care sunt legate de ziua de 23 August 1944 şi câte altele nu sunt legate de această zi.

Acum, după ce am reamintit faptele, dacă va ridica cineva ideea ca ziua de 23 August să fie sărbătorită în Exil, sau să fie prinsă în calendarul istoriei româneşti, mai întâi să revadă ce înseamnă această zi, să chibzuiască în adâncul cugetului său, să plece urechea la vaetul de jale al poporului îngenunchiat şi să spună răspicat ce simte şi ce gândeşte.

Oricât de curioasă şi ciudată ar fi istoria contemporană, scrisă şi nescrisă, a globului pământesc, cred că nu se va merge până acolo ca să impui, spre exemplu, Japoniei să declare zi naţională a încetării războiului, acea zi când din înaltul văzduhului a fost aruncată bomba atomică peste nefericitul oraş Hiroshima, ceeace a însemnat practic terminarea războiului pentru Japonia.

Si nici n'ai putea stabili ca "zi a generozităţii poporului englez", ziua când Winston Churchill, fostul Prim Ministru al Angliei, a oferit lui Stalin, şi acesta a aprobat, ca România să cadă sub dominaţie sovietică în proporţie de 90%, Jugoslavia 50% şi Bulgaria 75%.

23 August 1944? Nu o putem uita, dar nici nu o putem comemora, decât ca zi de doliu naţional.

Radu ANDRONACHE

SA STÂM DE VEGHE

Marcel NICOLAU

"Noi aici ne vom lupta cu cuvântul cât vom putea".
Bălcescu, în exil.

Vrând să pun în ordine hârtoagele care s'au adunat dealungul anilor, am dat peste nişte notiţe de acum 15 ani şi recitindu-le, am constatat că - deşi hârtia pe care le scrisesem a început să se îngălbenească de vechime - conţinutul continuă să fie de actualitate şi merită, poate, să fie dat publicităţii. Iată despre ce anume este vorba:

Apărută în editura A. Francke din Berna (Elveţia), "Historia Mundi" este o lucrare alcătuită din 10 (zece) volume şi este scrisă în limba germană. Iniţiată imediat după terminarea celui de al doilea război mondial de către istoricul Fritz Kern, profesor la Universitatea din Bonn, lucrarea este continuată - după moartea acestuia - de către prof. Fritz Valjavec, de la Universitatea din Munchen şi terminată de către Felix von Schroeder.

Printre cei 146 de colaboratori am căutat să dau peste un nume românesc, dar mi-a fost imposibil. Consecinţele absenţei românești din grupul colaboratorilor sunt pur şi simplu dezastruoase pentru ţara noastră. Astfel, nu vom găsi dealungul întregei lucrări decât frânturi din istoria poporului român şi acestea nu sunt tratate în mod special, ci numai tangenţial (mai ales când este vorba să se amintească de conflicte armate duse de vecinii noştri pe teritoriul român).

Mai grav decât aceasta însă, este faptul că în anumite articole se caută - desigur cu vădită intenţie - să se readucă pe tapet teoria lui Roessler: lipsa continuităţii Românilor în Transilvania.

Nu sunt competent în materie şi nu pot, deci, intra în miezul lucrurilor. Semnalez însă cazul şi nu-l pot trece sub tăcere, pentrucă - aşa cum a pus-o Abraham Lincoln - "păstrând tăcerea atunci când ar trebui să protesteze, iată momentul când oamenii devin laşi". Rolul nostru în exil nu trebuie mărginit numai la atitudine şi luptă împotriva comunismului. O stare de permanentă veghe se impune şi o poziţie categorică faţă de toţi aceia care caută să falsifice adevărurile istorice relative la neamul şi ţara noastră. Să nu ni se pară curios dacă, în timp ce noi - convinşi că în momentele actuale cel mai mare duşman al nostru este comunismul - ne concentrăm toate forţele în această direcţie, alţii - mai abili ca noi - pregătesc terenul pentru revendicările teritoriale de mâine.

In acest sens s'au concentrat mai ales eforturile Ungurilor din exil, dar chiar şi ale Ucrainienilor. Astfel, ca să citez numai două din publicaţiile acestora, în anul 1956 a apărut în editura PIUF, 3 rue du Sabot, Paris VI, lucrarea:

"Bucovine-son passe et son present" (cca.1000 pag.) în care autorii Denis Kwitkowsky, L.L.B. Attorney at Law., prof. Thoephile Bryndzan şi Arkadij Zukowskyj afirmă că Bucovina aparţine Ucrainei; iar în anul 1965 a apărut la Buenos Aires în "Atelierele grafice - Imprenta Danubio", strada Balcarce 605, lucrarea:

"Transilvania - problema candente de Europa"
(Transilvania - problemă arzătoare a Europei).

Publicaţia se datoreşte eforturilor colective ale unui grup de Unguri care se intitulează "estudiosos transilvanos y miembros de la Academia Mindszenty de Buenos Aires" şi care au constituit un "Comitet maghiar pro Transilvania". La baza acestei publicaţii stă lucrarea "Siebenburghische Frage" de Gyula Zathureczky, editată de periodicul maghiar "Nemzetor" din Munchen.

In concluzie, vreau să subliniez că dacă, deci, pentru Andreas Alfoldi, Michael de Ferdinandy, L. Hauptmann şi Co., colaboratori la "Historia Mundi", noi nu am existat în Dacia în momentul venirii Ungurilor în Transilvania, este de datoria noastră să arătăm lumii întregi care este adevărul istoric în această privinţă (chiar dacă a mai fost spus) şi să nu lăsăm - prin tăcerea noastră - să prindă rădăcini nişte teorii care mâine ar putea să ne fie fatale.

Căci, dacă tăcerea este de aur, cuvântul este de la Dumnezeu. Să ştim să mânuim cuvântul în slujba adevărului, aşa cum şi lui Dumnezeu îi place.

Marcel NICOLAU

23 AUGUST 1944
NOD GORDIAN AL EXILULUI?

D.C. AMZAR

Un cititor al "Cuvântului Românesc" (Iunie 1978), "Tudor", e de părere că "adevăratul nod gordian al Exilului" n'ar fi "cearta dintre naţional-ţărănişti şi legionari", ci "pseudo Armistiţiul din 23 August 1944", care împarte Refugiul în două tabere ireconciliabile.

Să-mi dea voie Dl. Tudor să-i amintesc mai întâi că eu n'am vorbit de "cearta dintre naţional-ţărănişti şi legionari", ci de "marea diferenţă de vederi dintre reprezentanţii partidelor democrate şi legionari", formulă în care D-sa ar fi putut include tacit şi pe 23 August 1944! Eu n'am făcut-o, mai întâi pentru că 23 August nu e singura divergenţă de păreri dintre cele două tabere politice ale Refugiului şi al doilea, dat fiind că e vorba de un eveniment care nu mai poate fi şters din analele istoriei, el rămâne ca zi nefastă, aşa cum au rămas toate evenimentele de acest fel, care l-au precedat: părăsirea Daciei de către Romani, năvălirile şi imigraţiile popoarelor din Răsărit, ocuparea Transilvaniei de către Unguri, capitulările faţă de Turci, răpirea Bucovinei şi a Basarabiei. Acest 23 August, care nu poate fi separat de celălalt 23 August - cel din 1939 - nu poate fi anulat printr'un eventual acord de concepţii între cei care l-au făcut atunci şi cei care nu-l aprobă astăzi. Aici numai istoria însăşi mai poate schimba ceva: printr'un alt eveniment de semn contrariu!

Cine insistă asupra acestei catastrofe naţionale face, cu sau fără voie, jocul duşmanilor poporului român din lăuntrul şi din afara graniţelor lui, care nu doresc altceva decât ca Refugiul să-şi irosească energiile în discuţia unui fenomen care, în cel mai bun caz, va putea fi cândva corectat şi anulat, dar niciodată eliminat din istoria neamului nostru. Rostul Refugiului - dacă vrea să-şi recunoască un rol istoric este altul: să găsească modalitatea unei înţelegeri între toate elementele pozitive, capabile şi constructive cu scopul de a da cândva istoriei noastre un curs care să ducă la corectarea erorii dela 23 August 1944. Cea mai mare piedică în calea unei activităţi bine conduse şi coordonate a întregului Refugiu stă în diferenţa de concepţie politică între cele două componente ale lui: democraţii de o parte şi nedemocraţii sau chiar antidemocraţii de alta, componente care în problema centrală: revenirea Ţării noastre la democraţie - NU la democraţia, aşa cum am cunoscut-o şi cum mulţi dintre noi am combătut-o pe drept cuvânt, fără a-i fi tăgăduit meritele incontestabile, ci la o democraţie pătrunsă de suflul libertăţii şi dreptăţii sociale şi mai ales lipsită de ispita ABUZULUI DE PUTERE pe toate planurile sociale, naţionale şi confesionale, - se comportă ca racul, broasca şi o ştiucă din fabula cunoscută!

In cadrul unei acţiuni bine gândite şi coordonate, nimic nu-l împiedică pe Dl. Tudor, să întreprindă un studiu documentat asupra lui 23 August cu scopul de a clarifica împrejurările şi condiţiile în care a fost încheiat acest armistiţiu-farsă şi de a stabili răspunderile politice, militare, şi diplomatice.

Refugiul românesc ar prezenta astfel o contribuţie la istoria celui de-al doilea război mondial, a cărei lipsă a fost remarcată pe bună dreptate de cel mai bun cunoscător străin al problemelor legate de participarea României la războiul Germaniei contra Uniunii Sovietice, istoricul Andreas Hillgruber dela Universitatea din Colonia, încă din 1962.

In ce priveşte disensiunea din sânul Refugiului (die Spaltung der Emigration), provocată de Pseudo-Armistiţiul dela 23 August 1944 - "nodul" D-lui Tudor - acelaş istoric o consideră "în fond stupidă" (im Grunde unsinnig), şi personal sunt convins că Profesorul Hillgruber, iar nu Dl. Tudor, are dreptate.

IERTÂND......

Golesc pahare, decepţii....,
turnate în viaţă de bestii,
vrând sufletul meu să îndoaie,
târându-l prin negre şivoaie....

Credinţa în Cruce îndeamnă,
de satan, să n'ai teamă -
Luminos fie-ţi, mamă, Isusul,
eternă icoană !....

Golesc pahare, otravă,
iertând pe cei ce lovesc.
Urcând a Domnului navă,
păcatele lumii jelesc !....
Iertând pe cei ce lovesc....

Alexandru Petru SILISTREANU



OAMENI CARE AU FOST



ALEXE MATEEVICI

Nicolae LUPAN

Mediul rural al satului său natal Căinari, apoi Zaimul cu imediata lui apropiere de Tighina, unde deacum la începutul secolului nostru doar pe ici-colo se mai auzea câte o vorbă românească, i-a cultivat o deosebită afinitate pentru copiii de la ţară, cunoscând îndeaproape părinţii multora dintre ei, relaţiile lor, obiceiurile, specificul vieţii.

Născut şi crescut în familie de preot, el vede prin firea lui sensibilă lipsurile omului de la coarnele plugului, bariera artificială de limbă pentru prietenii lui de joacă, barieră, din cauza căreia un număr foarte mic de feciori de ţărani îndrăznea să se înscrie la vre-o şcoală de la oraş.

Est în afară de orice îndoială că această stare de lucruri şi-a găsit oglindirea în versurile şi lucrările sale în proză. Conştient de faptul că prea puţine dintre figurile băştinaşe ale ţinutului său ridicaseră până la el problema limbii materne care pierdea tot mai mult din drepturile ei, fiul preotului din Zaim lansa nemuritoarea-i "Limba noastră".

Intrucât la Zaim, Căinari şi Tighina nu era nici o şcoală de limbă maternă, părinţii îl duc să învețe la Chişinău unde în 1909 termină seminarul teologic. Dacă ar fi trăit până în zilele noastre, Alexei Mateevici ar fi avut astăzi 90 de ani! Destinul însă i-a sortit doar trei decenii de viaţă, care totuşi l-au înscris pentru totdeauna în istoria literaturii româneşti.

Din toate lucrările biografilor săi se desprinde, ca un fir roşu, dragostea poetului pentru purtătorii limbii pe care a cântat-o ca nimeni altul în "şirag de peatră rară pe moşie revărsată".

Această "moşie revărsată" a fost un crez al poetului, înfrăţit cu glia, pe ale cărei coclauri hoinărea până în Delta Dunării "călare şi pe jos". Ca urmare, satul şi vetrele ciobanilor au fost acelea care şi-au lăsat amprenta asupra destinului şi evoluţiei creaţiei sale artistice. Satul şi nu anii de studii din capitala Basarabiei! Mărturia o poate face şi o succintă înşirare a câtorva titluri de poezii, cum ar fi "Eu cânt", "Cântecul zorilor", "Ţăranii", etc, poezii, pe care le publica în ziarul "Basarabia" din Chişinău. Maturitatea lor era incontestabilă, deşi vedeau lumina tiparului când autorul lor nu avea nici douăzeci de ani.

Poetul era înaripat de revoluţia rusească din 1905 - 1907, crezând că aceasta va clătina temeliile ţarismului nesăţos şi basarabenii îşi vor căpăta libertatea naţională. Realitatea însă nu i-a îndreptăţit aşteptările şi aşa versuri de la sfârşitul anului 1907 ca "Atunci când soarele apune", "In zarea anilor" şi altele atestă o pronunţată notă de pesimism şi criză spirituală.

Nu se mai simţea atras de Puşchin şi Gogol, de Lermontov şi Tolstoi, de Necrasov şi Cehov, operele cărora se găseau din abundenţă la bibliotecile din Chişinău, opere, care se crede că au avut o oarecare influenţă asupra iniţierii sale estetice şi ideologice.

Se crede deasemeni că în 1906 el traduce pentru ultima dată ceva din Cehov, încheindu-şi activitatea de traducător oarecum semnificativ cu propria-i povestire originală "Toamna", când codrii şi podgoriile îşi scutură frunza la pământ. Cu alte cuvinte, Mateevici nu mai revine nici odată la proză, atât originală cât şi tradusă.

Mateevici înţelese că în acel concurs de situaţii între Nistru şi Prut, poezia putea fi mult mai adecvată şi mai eficace în opera de trezire a sentimentului patriotic şi naţional, ale cărei mesaje le voala sub aşa expresii metaforice ca "dreptăţii, voii şi pământului" pe care, la chemarea poetului trebuia înviat "graiul ruginit de multă vreme", trebuia şters "slinul, mucegaiul" uitării în care gemea. Erau chemări de mare îndrăzneală în condiţiile unui dezmăţ şovin făţiş din partea impilatorilor.

In cazul "Limbii noastre", poetul n'a vrut să mai ascundă nimic printre rânduri sau să dea ceva atenuant cum ar fi, de o vorbă, "mai scumpă decât toate pentru mine e limba mea şi pentru tine limba ta şi pentru dânsul limba lui. . ." Mateevici atacă:

Limba noastră-i foc ce arde
Intr'un neam ce fără veste
S'a trezit din somn de moarte
Ca viteazul din poveste. . .

Se obişnuieşte a spune că în nici un domeniu de activitate, fie ştiinţific sau umanitar, nu se poate afirma categoric că a fost atinsă o limită, o culme. După cum nu există nici în timp, nici în spaţiu. Si totuşi până la ora actuală oda pe care Alexei Mateevici i-o aduce limbii noastre rămâne un apogeu! Si nimeni dintre noi nu poate spune că a pus stăpânire pe toate comorile ei. Este inepuizabilă, deci, bogăţia limbii noastre, care poate fi comparată cu un şipot de apă cristalină, pe care "de ce-o bei - de ce-ai mai bea", putând fi comparată în acelaşi timp cu un cântec prea frumos pe care "de ce-l cânţi - de ce l-ai mai cânta. . ."

Mateevici, se ştie, spera ca revoluţia din Februarie 1917 să aducă libertate şi pe meleagul său străbun. Această speranţă îi dădea un adevărat imbold creativ uşor de înţeles. Vestea revoluţiei îl găseşte pe frontul de la Mărăşeşti, de unde îi scrie, printre altele, soţiei sale: "Simt o oarecare năvală de vioiciune şi de puteri creatoare. Ceva a trezit mintea mea, gata să adoarmă, ceva mă îndeamnă la muncă literară. Parcă nu-mi aduc aminte ca vre-odată scrisul să-mi fi curs de sub condei cu atâta uşurinţă, ca acum".

In calitatea mea de ziarist, şi chiar mai acum încă vre-o cinci ani, mă duceam adesea la Căinarii natali ai poetului. Si la Zaim, unde şi-a petrecut el copilăria. Si de fiecare dată am căutat să văd pe câte cineva dintre oamenii cei mai bătrâni ai acestor două sate istorice. Si cum se obişnuieşte în asemenea cazuri, unii ziceau că au jucat cu Alexa mingea pe toloacă, alţii-că l-au dus cu căruţa la Căuşani, iar moş Toader Râşcanu, pare-mi-se, care aşi vrea să cred din suflet că mai este în viaţă, a zis că "bun popă era tatăl lui Alexe". Cât despre poezia lui nemuritoare mi-a spus că a ştiut-o cândva ca pe o rugăciune, dar că "de la o vreme încoace" a uitat-o.

- Cum arăta el, poetul Alexei Mateevici? - l-am întrebat pe moşneag, care mi-a zis atunci că are 90 fără unu.

- Când l-am văzut data şeia din urmă, nu ştiu de ce era tuns. . . Si i-am zis că-i stă mai bine cu freză. . . La care Alexa mi-o zis râzând că părul lui creşte ca hubele după ploaie. . .

Această întâlnire de neuitat, această punte dintre zilele noastre şi cele pe care le-a trăit pe malul Nistrului marele nostru compatriot, îmi insuflă şi până astăzi un sentiment de mândrie şi mulţumire profundă pentru cuvintele de laudă ale contemporanilor despre cel care a fost Alexei Mateevici, autorul mărgăritarului poeziei româneşti.



MICROPORTRETE

ŞTEFAN BACIU

I. V. Spiridonică

Sezând într'o dimineaţă de vară însorită pe o bancă pe Promenada Braşovului, cu Niculaie Cantonieru, ne-a cerut voie să ia loc lângă noi un tânăr politicos, elegant îmbrăcat, care s'a recomandat "Spiridonică", spunându-ne că era asiduu cetitor al revistei "Frize". Era în 1935, şi în zilele următoare Spiridonică a mai venit de câteva ori, luând loc pe un colţ de bancă, după ce o scutura cu atenţie cu un ziar îndoit, ca să îndepărteze nisipul sau praful care se adunase, şi potrivindu-şi cu grije dunga pantalonului, asculta atent la discuţie, întotdeauna servial şi politicos.

Ne-a spus că era funcţionar la CFR, am aflat că lucra la un roman cu subiect din viaţa ceferiştilor, şi curând după aceea ne-a cetit câteva poeme, din care unele au apărut apoi în "Frize". După plecarea lui Cantonieru la Giurgiu, unde se ducea să moară, Spiridonică a început să mă viziteze în casa părintească de pe Lunca Plăeşului, spre înserat, când ieşea de la serviciu, şi noi terminasem cina. Imi cetea poezii, şi când acestea au format o plachetă (i-am găsit titlul, mi se pare, "Oglinzi de fum") care s'a tipărit la Braşov.

Uneori apăreau în "Cuvântul Liber", în "Santier", sau în alte reviste înpaginile cărora se tipăreau poeme cu "fum", "şine" şi "paloare", poezii semnate de amicul de pe Promenadă, iar după ce "Frize" şi-a încetat apariţia, Spiridonică mi-a împărtăşit planul de-a tipări o revistă care să ia locul aceleia pe care Cantonieru, Mihail Chirnoagă şi Aurel Marin, ajutaţi de "şagunistul" care eram pe-atunci, izbutiseră în mai puţin de un an, s'o facă una din cele mai alese în toată presa literară a provinciei. La întrebarea mea, cum avea de gând să acopere cheltuielile de tipar şi expediţie, mi-a răspuns că era gata să facă cele mai mari economii din leafă, pentru a asigura apariţia lunară a foii, plănuită la început ca "bilet de papagal". Titlul încă nu era stabilit, dar foarte curând am căzut de acord asupra cuvintelor "Front Literar", hotărând să facem apel, mai întâi de toate, la foştii colaboratori ai "Frize"-lor, menţinând în chipul acesta, pe cât se putea, un spirit de grup deja existent, la care aveau să se unească, treptat, nume noi, accentul fiind însă pus, mai cu seamă, pe scriitorii de provincie. Imi aduc, astfel, aminte, că la un moment dat, pe când revista îşi mărise deja formatul, Spiridonică, extrem de metodic, inventase "redactori" pe diferite "provincii", astfel încât în 1937, când am descins ca student la drept la Bucureşti, am fost "promovat" ca "redactor pentru Muntenia", alături de Liuben Dumitru(Dobrogea) şi Victor Măgură (Moldova), fiecare cu "provincia" lui!

Cu imense sacrificii, revista a izbutit să se menţină timp de trei ani (1936-39) şi când lui Spiridonică i s'a alăturat poetul Dimitrie Danciu, "Front Literar" şi-a mărit numărul paginilor, apelând la colaborarea scriitorilor mai vârstnici, între aceştia Victor Eftimiu şi Eugen Stefănescu-Est, finul poet simbolist cu care mă împrietenisem la Buşteni, şi de care în 1977 am auzit că încă trăieşte, aproape centenar.

Uneori în vacanţe, îl însoţeam pe Spiridonică la tipografia din Blumăna, "Soimii Carpaţilor", unde patronul, Antal, într'o românească scâlciată, mă întreba de "don" locotinet", Niculaie Cantonieru, împreună cu care obişnuiam să merg acolo cu puţină vreme înainte, pentru corecturile "Frize" -lor.

Locuind la Bucureşti, din 1937, până la plecarea mea din ţară în 1946, i-am pierdut urma lui V. Spiridonică, dar, nu de mult, în Oahu, mi-a sosit un mesagiu de prietenie din partea lui, reamintindu-mi de zilele când, în calitate de "redactor pentru Muntenia", eram însărcinat să adun colaborări de la Ion Aurel Manolescu, Gh. Ion Florian, Ion Siugariu, Laurenţiu Fulga, Boris Deşliu-Turtucaia, Radu Beligan (pe vremea aceea, poet cu o plachetă editată de "Adonis"), Ovid Caledoniu, Vintilă Horia, Aurel Elefterescu, expediindu-le în plicuri voluminoase de la Bucureşti la Braşov, pentru a apare în paginile revistei care a marcat cel din urmă semn luminos pe drumul deschis de "Frize".



BISERICA CRESTINA





SFÂNTUL ȘI MARELE SINOD PANORTODOX

Pr. Dr. Petre POPESCU

Biserica ortodoxă a considerat totdeauna sinodul, ca expresie a felului ei de a fi, a naturii și eclezіologiei ei.

Adesea, Biserica ortodoxă este numită "Biserica celor Sapte Sinoade Ecumenice".

Ultimul Sinod ecumenic a fost în anul 787, la Niceea. A urmat apoi Schisma Cea Mare, din 1054. De atunci, din cauza sfâșierii Bisericii în două și din cauza vitregiei istorice, n'a mai avut loc un alt Sinod Ecumenic. Peste atacurile nedrepte aduse Bisericii ortodoxe, ea a trăit cu conștiința acestei sfâșieri, în așteptarea refacerii unității Bisericii lui Hristos, la care îndeamnă, atât de usturător, comentariile Sfântului Cyprian în "Non scindamus illam, sed sortiamur de ea cujus sit!" Timpul i-a dat dreptate. Astăzi, Biserica latină și Bisericile ieșite din reformă și contrareformă, caută refacerea unității. "Providența a voit, așa cum se exprima Cardinalul Bea, ca Biserica ortodoxă, să rămână pe așezământul celor Sapte Sinoade Ecumenice".

Ar fi inexact să se creadă totuși, că sinodalitatea a încetat în Biserica ortodoxă, după ultimul Sinod ecumenic din 787.

In Biserica ortodoxă, unitatea de învățătură, cult și organizare, s'a menținut pe două căi: mai întâi prin Sinoadele ecumenice; iar după epoca celor Sapte Sinoade Ecumenice, prin "consensus Ecclesiae dispersae", în concordanță organică cu tradiția ecumenică. Definirea dogmelor s'a făcut numai în parte în Sinoadele ecumenice, iar celelalte dogme au fost primite după 1054, prin acel "consens" al ei. Nimeni nu face deosebire între învățăturile dogmatice definite de Sinoadele ecumenice și cele formulate pe calea consensului Bisericii de pretutindeni, între dogma hristologică și cea euharistică, care n'a fost definită la vreun Sinod ecumenic.

In acest fel, Biserica ortodoxă a răspuns întrebărilor pe care vremurile le-au pus în decurs de peste douăsprezece veacuri.

Menținerea unității de învățătură, cult și organizare, se explică prin credința comună și conștiința sobornicească a pliromei Bisericii, adică prin unitatea ei de conștiință, ca lucrare a Sfântului Duh care o apără de toată întinăciunea greșelilor omenești. Expresia acestei conștiințe a Bisericii este "consensus Ecclesiae dispersae", iar mijloacele pe care le-a folosit ea, au fost hotărârile sinoadelor locale, mărturisirile de credință, cărțile de slujbă bisericească, catehismele etc. Astfel s'a realizat o credință comună, o Tradiție comună, un cult comun, o evlavie comună, o viață comună etc.

Cât mai multă viață și cât mai puține formulări, este stilul tainic al Bisericii ortodoxe.

Chiar Sinoadele ecumenice au fost convocate la vremea lor pentru a face față unor situații grave. Un pericol precis a determinat Biserica să se întrunească în Sinod, pentru a mărturisi și formula contra ereticilor, dreapta credință. Sinoadele ecumenice s'au întrunit sub presiunea unor mari dispute, care amenințau unitatea Bisericii. Sinoadele ecumenice au salvat unitatea creștinismului și în același timp fundamentul lui hristologic. Necesitatea apărării unității Bisericii, odată cu necesitatea apărării fundamentului credinței ei, au fost motivul convocării Sinoadelor și rezultatul deciziilor lor.

Astăzi, când se cere atât de insistent convocarea Sfântului si Marelui Sinod Panortodox, este vorba de o urgență, de o situație gravă, de un pericol precis? Este un pericol pentru unitatea bisericii și o amenințare pentru o învățătură a ei, de care depinde păstrarea creștinismului în esența lui autentică, pentru ca să fie necesară convocarea unui Sinod? Această urgență nu există. Graba de a convoca Sfântul și Marele Sinod Panortodox nu-și găsește justificare.

Dacă privim temele propuse la Rhodos în 1961, în număr de 150, discutate, refăcute și înlocuite, în Conferințele interortodoxe, culminând cu Conferința ținută la Centrul Patriarhal din Chambesy, Geneva, din 1976, se observă lipsă de unanimitate, nesiguranță, diversitate de păreri și o lipsă de viziune globală. In acest caz, și acest lucru este grav, ordinea de zi determină decizia convocării acestui Sinod și nu viziunea, orizontul spiritual, instinctul și glasul profetic al ortodoxiei.

Dacă Vatican II s'a axat pe problema, "Biserica în lume", pentru Ortodoxie care vede în Biserică originea și scopul creației, deci lumea angajată în marșul triumfal al transfigurării, aș fi voit să văd tema Sinodului Panortodox, "Lumea în Biserică", cu toate implicațiile ce decurg din această temă.

Viitorul Sinod Panortodox, prin viziunea, prin profetismul, prin importanța temelor tratate, prin deciziile luate și urmările lor pentru întreg creștinismul, ar trebui să aibă o însemnătate egală cu a celor Sapte Sinoade Ecumenice. Dacă timp de o mie de ani Ortodoxia a ezitat să convoace un Sinod Panortodox, întrunirea lui după atâta vreme, trebue să fie o dovadă că ea este în măsură să vorbească întregului Creștinism și chiar lumii, întrucât ea l'a pregătit o mie de ani în experiența și în conștiința ei. In deciziile ce se vor lua, trebue să se reflecte spiritul creștinismului trăit nealterat de către Biserica ortodoxă.

Prin aceste decizii să respire universalismul, mai ales că Ortodoxia este fără forță materială și nu aparține nici unei civilizații. In plus, ea n'a dat naștere nici unei dezbinări, ci a satisfăcut duhovnicește trebuințele religioase ale popoarelor care au trăit în ea și a desvoltat umanitatea lor pe o linie de spiritualitate superioară și armonică.

Cetind cele 10 teme reținute în Conferința presinodală din Noiembrie 1976 dela Chambesy, Geneva, așa cum sunt redate în Episkepsis, nr. 159, din 15 Decembrie 1976, se poate spune clar, că din ele nu se degajează această viziune.

Am impresia că s'a făcut un fel de târg între teologii din țările marxiste și cei din țările libere. A avut perfectă dreptate Arhimandritul Iustin Popovici, reprezentantul Patriarhiei din Belgrad când a spus că "un Sinod Ortodox în timpul de față ar produce mai mult rău decât bine, adâncind anumite sciziuni existente în prezent în Ortodoxie". Nu mai vorbesc de critica severă făcută de Prof. Stelianos Papadopulos dela Facultatea de teologie din Atena și de teologul grec Panaghiotis Nellas, conducătorul comisiei pentru pregătirea Sinodului, în numele Bisericii din Grecia, care a spus că "materialul pregătit de Comisia interortodoxă, nu are nici o legătură cu spiritul Ortodoxiei". Este și un teolog român, dela București, al cărui nume nu-l menționez pentru motive de prudență elementară, care vede Sinodul Panortodox cu totul diferit de contabilii dela Chambesy. Mi se pare că el este cel mai precis în gândire și stă pe linia organică a Bisericii. Viziunea lui este extraordinară, iar cultura lui teologică este remarcabilă.

In al doilea rând, situația politică din țările în care se găsește în majoritate Ortodoxia, impune o rezervă majoră asupra libertății de exprimare a ierarhiei respective. Este știut, în țările marxiste, ierarhia ortodoxă este legată de puterea politică, este sclava puterii vremelnice.

Prin această ierarhie aservită, Moscova a impus tema nr. 10 din agenda Sfântului și Marelui Sinod Panortodox: "Contribuția Bisericilor ortodoxe locale la realizarea idealurilor creștine de pace, de libertate, de fraternitate și de dragoste între popoare și suprimarea discriminărilor rasiale". Toate aceste idealuri la care aspiră omul, privite din punct de vedere comunist, înseamnă: pacea cimitirelor, sclavia omului, oprimarea popoarelor.

Iată parodia sinistră, în care este împinsă Ortodoxia.

Si atunci, deciziile ce se vor lua nu numai că vor fi puse la îndoială, dar nu vor fi receptate de corpul Bisericii și vor rămâne literă moartă.

Cum poate să se integreze organic în tradiția ecumenică aceste slogane comuniste?

Contabilii dela Chambesy n'au fost capabili să dea acestor slogane comuniste o formă teologică. Iată sărăcia spirituală și teologică în care se găsește oficialitatea ortodoxă înainte de Sfântul și Marele Sinod Panortodox.

Mai bine de un mileniu au așteptat Sfinții Părinți și marii Dascăli ai Bisericii ortodoxe în nădejde. Peste un mileniu de liturghisire, de rugăciune și lacrimi Biserica ortodoxă a stat în cinste și s'a ținut curată, ca astăzi Moscova și sateliții ei s'o necinstească. Sper, se vor găsi ierarhi și teologi, care să împiedice această parodie sinistră.

Preot Dr. Petre POPESCU

La revedere St. Nicetas

Carmina XVII

Si-acum în fugă dela noi te duci, dar,
Cu toate că distanța ne va separa pe noi,
In inimă și'n suflet etern vom fi uniți.

Lin îți tai calea pe marea ne'ncrețită,
Cu simbolul salvării protectându'ți vasul,
Si cu brațele Crucii ca pânze deschise în vânt,
Vei fi la adăpost în mijlocul furtunii și urgiei.

Cine îmi va da aripioarele unui porumbel
Ca în fugă să mă unesc corului, ce, condus de tine,
Răsună ca un trăznet în refrenul, "Cristos e Dumnezeu."

Voioși marinarii cântă baladele mării, și schimbă
Treptat a lor melodii în imnuri atât de pioase;
Si cu cântările sacre invită zefirii favorabili
A'i împinge într'una în spre nemărginiri.

Puternic peste cor, ca sunetul clar de trompetă.
Răsună vocea lui Nicetas cântând imnul Mesaia.
Si peste întinsul nemărginit al mării liniștite
Răsună eternul psalm al poetului biblic.

Si balenele mirate ascultă la finalul "Amin",
Iar monștrii din adâncuri se joacă voioși,
Pe când Preotul se roagă mărind pe Domnul în cântec.

Cu câtă bucurie răsună sferele acelei Țări
Unde'i înveți pe aroganții Tracodaci pământeni
A'și pleca neîmblânzitele lor grumazuri
La ducerea blândului jug a Bunului Cristos !

Roma: A. 398 D.

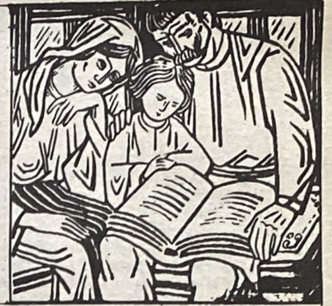
Pontius Meropius Anicius Paulinus
sau St.Paulinus de Nola, 353-431 AD

Traducere: Prof. Basil LĂPĂDAT MARCU



CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară



the Forbidden Forest — a novel



MIRCEA ELIADE

N'am avut ocazia de a citi nici ediția în limba franceză și nici pe cea în limba română a romanului "Noaptea de Sânziene", dar citind versiunea în limba engleză și cunoscând aproape tot ce a scris Mircea Eliade până acum, putem spune, fără teama de a fi desmințiți că acest roman poate fi considerat drept încununarea operei literare a d-lui Eliade.

Dacă în "Maitrey", ca să amintim unul din cele mai bine cunoscute romane ale sale, Mircea Eliade a dat literaturii universale unul dintre cele mai frumoase și emoționante romane de dragoste, în "Noaptea de Sânziene", tema este mult mai adâncă, căci, pe lângă drama eroului principal Stefan Viziru, care-și consumă viața între două mari iubiri, adică iubirea pentru soția sa si iubirea pentru femeia întâlnită în pădurea de la marginea Bucureștiului, în noaptea de Sânziene, revine, iarăși și iarăși, ca un leit-motiv, marele semn de întrebare: poate oare, cu adevărat, un bărbat, să iubească în același timp, cu aceiași tărie și pasiune, două femei?

Acțiunea romanului începe deci în Noaptea Sf. Ioan - când se deschid ceruile-, a anului 1936, prin întâlnirea "în pădure" dintre Stefan Viziru și Ileana, și sfârșește, după 12 ani, tot în Noaptea Sf. Ioan, și tot "în pădure", în apropiere de granița Elveției, după ce-și perindă parte din eroi, din România la Londra, în Portugalia, pe frontul din Rusia și în sfârșit la Paris. (De remarcat faptul că: întâlnind-o pe Ileana, Stefan are viziunea unui AUTOMOBIL, care-l va urmări tot restul vieții).

Cei familiari cu scrierile lui Mircea Eliade despre Mituri și Simboale, vor regăsi în acest roman câteva teme discutate de el în cărțile sale științifice, ca: TIMP, SPATIU, ISTORIE, SACRUL relevat în PROFAN, MOARTEA, etc., precum și alte elemente din folclorul românesc.

Fără ca să fie, ceea ce pe drept cuvânt numim roman istoric, plasându-și acțiunea între anii 1936-1948, ani de o importanță capitală în istoria României, a Europei și chiar a lumii întregi, autorul se oprește, în treacăt, și asupra evenimentelor cele mai esențiale din această perioadă de timp: pactul de ne-agresiune germano-sovietic, începutul celui de al doilea război mondial prin împărțirea Poloniei între nemți și ruși, uciderea lui Armand Călinescu și a lui Corneliu Zelea Codreanu, invazia germană în Norvegia, Belgia și Olanda, războiul din Franța, ultimatumul rusesc adresat României și pierderea Basarabiei și Bucovinei de Nord precum și cea a Ardealului, venirea la putere a legionarilor, Rebeliunea din Ianuarie 1941, și în cele din urmă, Războiul II Mondial, la care ia parte și eroul principal, Stefan Viziru, ca voluntar.

Partea a doua a romanului - nespus de puternică -, se deschide cu cedarea Crimeii și bombardamentul Bucureștiului, în ziua de Paști, de către aviația americană. Moartea soției sale și a fiului său Răzvan în acest bombardament, îl aruncă pe Stefan Viziru, recent reîntors de pe frontul din Rusia, în apatie și desnădejde. Intre timp, Rușii invadează România, care întoarce armele împotriva aliatului german de până mai ieri. Si de aici înainte, acțiunea romanului ia o alură de film cinematografic. Episoadele se succed cu repeziciune. Tara întreagă se află în holocaust. Berlinul cade în mâinile sovieticilor. Hitler moare. Sfârșitul se apropie. Personagiile romanului, își trăesc cu adevărat ultimele zile. Regele Mihai abdică. Comuniștii, în cele din urmă, iau puterea. Incepe un nou val de arestări. Alte lagăre de concentrare. Stefan Viziru, alege libertatea în Franța. Biriș, (un alt personagiu al romanului), îi plătește fuga, fiind arestat. Tuberculos în ultimul grad, este asvârlit în închisoare, bătut și schingiuit până-și dă sufletul. (Paginile acestea din romanul d-lui Eliade, în care descrie suferințele și torturile prin care trece Petre Biriș în închisorile comuniste, sunt parcă desprinse din INFERNUL lui Dante).

Reîntâlnirea în Franța, dintre Stefan Viziru și Ileana, acum căsătorită, care venise cu AUTOMOBILUL, îi spune că SFARSITUL e aproape. Căci acesta era cu adevărat "automobilul" pe care-l năzărise la prima lor întâlnire din Noaptea de Sânziene, în pădurea din marginea Bucureștiului. Vehicolul care trebuia să-i treacă DINCOLO, sosise în cele din urmă. RATACIREA prin PADURE, își încheie aici ciclul. Moartea, în urma unui accident, îi unește în cele din urmă, pentru veșnicie.

Eroii romanului, sunt bine conturați. Nu numai eroii principali ca Stefan Viziru, Spiridon Vadastra - o adevărată întruchipare a răului -, sau Petre Biriș, care, deși se crede laș, îndură moarte de martir; dar chiar și personagiile mai secundare, precum ar fi învățătorul Gheorghe Vasile, pe care autorul îl descrie pe tot parcursul acțiunii romanului, cu nespusă dragoste, apoi Bursuc, Bibicescu, Mișu Weissmann, și la fel, Ioana, Cătălina, Iancu Antim și ceilalți.

Indiscutabil, "NOAPTEA DE SANZIENE", este și rămâne o carte mare, nu numai a literaturii române, ci, cu adevărat, a literaturii universale.

CRONICAR

• Informații Culturale •

* ALEXANDRU SUGA: STIINTA SI POLEMICA-ISTORICII RUSI FALSIFICATORI AI ISTORIEI. Biblioteca Română, Freiburg, Germania, 1976.

S'au scris, se scriu și se vor mai scrie pentru mulți ani în viitor, cărți și articole cu privire la cel de al doilea război mondial, pentru a se încerca a aduce o lămurire istorică asupra vinovaților principali care au declanșat acest adevărat "holocaust". La fel, asupra drepturilor României, la teritoriul dintre Prut și Nistru, adică Basarabia. Credem însă, nespus de sincer că, dl. Alexandru Suga, a reușit în cadrul acestui pamflet, să dea un răspuns documentat acestor două mari semne de întrebare ce confruntă istoriografia nepartinică a veacului nostru, pe care, istoricii Ruși, o măsluiesc în scrierile lor propagandistice răspândite peste hotare, încercând să pună Rusia bolșevică și imperialistă, într'o lumină absolut necorespunzătoare adevărului adevărat istoric. Căci, nu mai încape nici o îndoială că Germania hitleristă, nu s'ar fi aventurat la declanșarea acelui conflict mondial, dacă n'ar fi avut în spate acordul Ribbentrop-Molotov, semnat între cei doi parteneri, adică, Rusia bolșevică și Germania nazistă, la 23 August 1939. Istoricii ruși, ascund însă după deget, acest adevăr în scrierile lor, aruncând, după cum era și de așteptat, întreaga vină, asupra nemților, ceea ce nu-i câtusi de puțin adevărat.

Revenind acum la problema ce ne arde și nouă inimile, adică Basarabia, dl. Suga răspunde cu documente irefutabile de istorie, ambiguităților exprimate de zisul "istoric moldovean", fost minstru al educației pubice în Chișinău, și, pe lângă multe alte poziții partinice, și rector al Universității din Chișinău; A. M. Lazarev, care în cartea sa de 1010 pagini, întitulată pre românește: ORGANIZAREA STATALA SOVIETICA MOLDOVENEASCA SI PROBLEMA BASARABEANA, la rându-i, se screme a răspunde, din ordin muscălesc, la cele două semne de întrebare, mai sus amintite. Tinem să subliniem că, această partidă de șah istoric, se termină cu câștigul de cauză a d-lui Suga.

Ca încheiere la aceste note fugare, reproducem mai jos următorul citat din această broșură, ce, sincer credem, ar trebui tradusă în toate limbile de circulație universală: "In numele marxismului, A.M. Lazarev nu face altceva decât să apere noul imperialism sovietic. Marx și Engels au fost apărătorii intereselor României jefuite de pământul ei strămoșesc, în timp ce Lazarev se dovedește a fi un înverșunat anti-român. Marx și Engels au apărat dreptul just al României asupra Basarabiei, în timp ce Lazarev se străduiește zadarnic să îl conteste. . ."

* FLORICA BATU: SEARA LUMEASCA, "Vestitorul Român Canadian", Kitchener, Ontario, Canada, 1978. Desene: Atena Elena Ganea.

Ne întâlnim pentru prima dată cu poemele Floricăi Batu, adunate în această plachetă. N'o cunoaștem personal, și nici nu știm dacă-i canadiană din născare, sau pripășită pe meleagurile canadiene, ca "fugară" din "Raiul Comunist". Dar, asta, credem, nu contează. Cel puțin, pentru moment. Ceea ce însă contează, cu adevărat, este faptul că ne găsim în fața unei poete de veritabil talent. Ceea ce o dovedește, această culegere.

Ne spunea, cândva, cineva, că, pentru a mărturisi publicarea unui volum de poezie, e deajuns un singur vers perfect.

Florica Batu, prezintă în această plachetă, multe, foarte multe versuri, de o absolută perfecțiune. Si aceasta, mai ales în poemele cu iz folcloric.

Necunoscându-i vârsta, ne impresionează în primul rând, tristețea ce răzvodește în majoritatea poemelor ei.

Reproducem mai jos în întregime pentru exemplificare, poemul CU MULT:

cu mult prea triști
să ne iubim acum,
în noi prea imperfecți pentru iubire-
ce treapt'a genelor, ne va uni, în drum,
ce scări, ne-o tulbura în devenire ?

noi stăm plângând, ca florile, pe ram,
același fluture, rugând, în amândouă-
dar vine seara boabelor de rouă
stingând copacu'n care trist, ardeam.

Nu credem că mai este nevoe de alte documentări.

* CURENTUL, Anul 50, No. 5923, Februarie 1978, Director: Pamfil Seicaru.

Nu-i putem contesta, firește, D-lui Pamfil Seicaru, că, de când trăește în exil, s'ar fi dat după deget, căci a fost nespus de activ, scriind cărți de mare valoare istorică în mai multe limbi de circulație universală și semnând articole importante, nu numai în diferite publicații românești din exil, ci și în ziare cu circulație mondială. Ne-a surprins însă plăcut faptul că, probabil din motive sentimentale, adică; aniversarea de 50 de ani de la apariția ziarului CURENTUL, s'a hotărât în cele din urmă, să-l publice în exil.

Ziarul apare în 4 pagini mari, costul abonamentului fiind de $12.00 pe an și poate fi comandat la următoarea adresă: CURENTUL Verlags-GmbH, Nordliche Auffahrtsalle 7,8000 Munchen 19, West Germany.

ERRATA

In numărul 25, din Mai 1978, în poezia Parada Nopților de Tiberiu Vuia, rugăm să se citească în loc de: Nopți de erudiție, de trudă, nopți de nuntă și de ceață /Si alte nopți sexuate onctuos, tulburi, de creață,.
CORECTUL: Nopți de erudiție, de trudă, nopți de nuntă și de bocet,/ Si alte nopți sexuate onctuos, tulburi de ceață,.

VRAJĂ ȘI CÂNTEC

Ovidiu VUIA

Proust și-a început marea explorare în căutarea timpului pierdut plecând aparent dela un act banal: umbrele inconștientului său, în care artistul s'a adâncit mai apoi ca într'o fântână pornită spre abisuri, s'au lăsat deschise de gusturile și aroma unui fruct de roșcovă, ajuns pe masa artistului, întâmplător, la un dejun de dimineață. Un fruct de roșcovă ținând locul, unui Virgil, de călăuză, poate fi explicat nu numai prin marea sensibilitate receptivă a artistului, dar și prin starea lui totală de izolare, impusă de suferințele trupului.

Izolat, într'o țară în care vorbesc o limbă străină, am ajuns să fiu mai sensibil la nuanțele celei pe care o vorbeam, acasă la mama, fapt care mi-a împrumutat parcă o facultate psihică nouă, ducându-mă la trăiri cu totul inedite și nespus de bogate.

Dar parcă am ajuns, mergând pe acest drum, să înțeleg mai bine, toată excursia proustiană, anumite lucruri ce până mai ieri nu-mi spuneau nimic, au început să aibă un glas al lor, readucându-mi în conștient aduceri aminte pe care demult le-am crezut înmormântate.

Simt acest început de vară lângă mine, cu lumina lui bogată și leneșă, așternându-se albă ca o mireasă a soarelui peste colinele împădurite, reci și umbroase: alb peste tot alb, ca o pudră de crin, foșniri de lebede florale, pe lacul unui cer, infinit și albastru.

Acest început de vară, cu liniștea lui gravă, liturghii înăbușite în iarbă, și sboruri care spintecă Himalaia unor nouri albi, încercând să le pătrundă înălțimea, sfâșiindu-o parcă. Dar sborul va pieri spulberându-se ca un văl de praf și înălțimea va rămâne mai înaltă, mai fără de pătruns. Ferigile verzi păzesc umbra de lângă izvorul fântânilor, care se deschid bogat în evantaie de apă, de culori, de arome: îmbiindu-te să-ți răcorești tălpile fierbinți, care tulbură cu noroiul de pe ele, nemișcările celeste.

Acest început de vară cu cântecul lui mut, cu arhitectura lui verticală și simetrică asemenea unui templu antic, te duce cu ani înapoi la una din cele mai curate veri ale vieții tale. Aceste lumini, aceste arome.

Intr'o Duminecă după amiază, albă, a anului 1953, în cel mai alb oraș transilvănean, în orașul de pe malul Cibinului , Sibiul.

Mi-l amintesc suind din orașul vechi, pe lângă muzeul Bruckental, spre străzile lui largi străjuite de arinii deschiși bogat, umbeliformi. Lumina lor groasă pe care o puteam parcă pipăi ca pe un covor de damasc transparent, este senzația cea mai tare ce-mi persistă în inimă.

Orașul marilor iubiri și al marilor speranțe, totul proaspăt și crud cu miroase de gutui cărnoase ca un sân pârguit în soare.

In acea zi amintirea mă duce pe drumul Rășinarilor, sat în care albul și lumina ajung să fie singura expresie a sa, matca realității lui.

Si azi mă dor bătăile acelui clopot de amiază, care se revărsau asupra satului, cu o melancolie dulce și plină de jale. Același clopot, în același ritm de melopee veche:

Sat din margine de codru
Revărsat sfios în vale
Tot mai jalnic cade-amurgul
Peste strașinile tale!

Azi, Rășinarii îmi răsar în minte cu cimitirul lui de piatră, scoțându-mi în cale mormântul, pe care-l căutam al lui Andrei Saguna, având silueta unei mici catedrale orientale, rătăcite printre noi:

De-atunci tot despre el ni-e vorba
Si-atât am vrea cu toți să știm:
Anume lângă care cruce
A'ngenunchiat în țintirim?

Si nu departe, troița simplă și dreaptă, piatră funerară, ce poartă numele preotului Iosif Goga și a familiei sale. Lângă acea lespede mi-am închinat genunchii și m'am rugat, smerit. Se făcea că o rază, una singură, argintie, cădea cu un stol de îngeri, printre siluetele arborilor drepți, pe piatra sepulcrală. Inima mi se umplea de rezonanța unui cânt de heruvimi și serafi, tedeum al unei vecernii, săpate în tăceri și inimi:

Imi duc mintea'n alte vremuri
Cu slova-i binecuvântată.
-In pragul zilelor demult
Par' că te văd pe tine, tată.

Am luat-o apoi pe o stradă îngustă, oprindu-mă la poarta casei poetului Octavian Goga. Mi-a deschis sora poetului "dăscălița", care m'a primit cu un aer conspirativ, pe acea vreme, era în leatul Domnului 1953, poetul fiind interzis în țara lui:

Si fetele vin să le înflorești altița
In pragul tău e plină ulicioara
Si fetele își șopotesc în taină:
Ce mâini frumoase are domnișoara!

Imi amintesc de casa poetului, colibă a lui Pan năpădită de iederă și de melci, cât și de grădinița plină de nalbe și floarea soarelui, elegante naiade vegetale.

Imi crește în fața ochilor, odaia poetului, în care deodată marele Oct. Goga devenise "fratele meu Tavi", cu masa lui ce purta încă uneltele de lucru ale cărturarului, printre care se afla pana de pe vremea lui Franz Iosef, a scriitorului și o carte cu scoarțe groase și copcii de argint. Biblia și liturghierul preotului Iosif, erau păstrate pe aceeași masă. Acolo era și scaunul căptușit cu piele veche de Cordoba și scrinul Bidermeyer, cu lustră de tafta neagră, cât și ceasul bunicii care mai spinteca, cu limba lui, colbul vremii. Totul apărea atât de proaspăt, încât acest studiolo parcă își aștepta stăpânul, plecat până la vecinul popii, Niculaie.

Atunci am aflat dela sora lui toată tragedia poetului, de exilul său la Ciucea, locul său fiind de fapt aici lângă familia lui la Rășinari, lângă tatăl lui popa Iosif Goga.

Atunci am aflat pentru prima oară despre divorțul dintre familia poetului și soția sa, Veturia.

Niciunde n'am simțit versul lui Goga mai plin, mai aproape de inima mea ca atunci la Rășinari:

Eu sunt un om fără de țară
Un strop de foc purtat de vânt
Un rob răsleț scăpat din fiară
Cel mai sărac de pe pământ.

Versul lui poartă ceva din ordinea eternă a sufletului românesc, tristețe fără margini, durere fără leac: Doină. Melancolia eminesciană altoită pe alăuta lui Laie Chiorul, reînvie pe lira de aur și nestemată a poetului:

Dorurile mele
N'au întruchipare
Dorurile mele-s
Frunze pe cărare
Spulberate și strivite frunze pe cărare.

Când am plecat din Rășinari, apele amurgului se închegau violet, purtând cirezile și copiii, acasă, într'un ritual pe care trebuie să-l fi împlinit odată și poetul nostru!

Si cum sub tâmpla mea fierbinte
O lume veche-mi reînvie,
Nu câte-au fost îmi vin în minte
Ci câte-ar fi putut să fie.

Aici toate au rămas neclintite așa precum le știa el, fiecare lucru putând să ne mai vorbească, mărturii ale Odiseei sale pământești: In ochi purta ceruri și în inimă gheizăre de lumină.

Un cioban, erou de baladă, își mâna turmele spre satul pe care eu îl părăseam, mai plin și mai bogat de cum fusesem vreodată.

Si drumul, pe sub umbra mestecenilor, albi și drepți ca lumânările, erau sfeșnicele utreniei, pe care o cânta același clopot al bisericuței din Rășinari, al cărui turn, se departa de mine din ce în ce.

Eram numai cântec și poezie. In acel început de vară, care mi-a condus ieri pașii iar azi amintirea, spre acel care rămâne neîntinat și monumental în memoria mea și a neamului meu românesc.

Anii, unii cu maluri surpate de ape furioase, alții cu viile mâncate de filoxeră, nu vor reuși să îndepărteze de mine acea zi albă de vară, în care mi-a ieșit în cale generos și sărbătoresc, Rășinarii poetului Octavian Goga. Simt în mine și acum salcâmii de odinioară, miroase de cer și de muguri abia înfloriți. Dar salcâmii aceștia, acați de pe margine de cărări, n'au crescut decât în amintirea mea. Căci copacii cu miroasnă de busuioc uscat sunt însăși visele mele. Dintre care unul, e cel mai curat și cel mai pur, flacără eternă, candelabru cu mii de brațe, purtând reflexiile unui dor care nu se va stinge niciodată:

Si printre voi îmi duc povara
Stropit de râs și de noroi,
Căci vai de cine-și pierde țara
Ca să și-o ceară dela voi.

Giessen Iunie. 1978 **Ovidiu VUIA**


TROIȚĂ STRĂBUNĂ STRĂJUIND PAMANTUL DACIEI

STALIN ȘI INVĂȚĂCEII SĂI

Gh. CIUCIU

Odată cu apariția cărții lui I. V. Stalin "Marxismul și problemele lingvisticii" (1950), campania comunistă pentru desființarea poporului român a intrat într'o nouă etapă. In fruntea acțiunii s'au aflat istoricul Mihail Roller și lingvistul Alexandru Graur. M. Roller a avut "sarcina" să acrediteze teza că în sângele poporului român s'ar găsi mult sânge slav, precum și teza că poporul român ar fi fost ajutat în trecut de ruși, iar mai recent de sovietici. Al. Graur trebuia (și încă mai stăruie) "să aranjeze lucrurile" ca limba română să fie o limbă slavă.

Strădania lui M. Roller n'a avut rezultatele scontate deoarece lumea științifică a considerat ca o simplă aserțiune teza cu sângele poporului român, iar teza cu ajutorul rus și sovietic a fost privită drept o sfruntată denaturare a adevărului. Cum adică: (1) Răpirea Basarabiei, în 1812, - ajutor se cheamă? (2) Faptul că Rusia nu i-a recunoscut României statutul de cobeligerantă în războiul din 1877-1878, - ajutor se cheamă? (3) Faptul că la Congresul de Pace dela Berlin, 1878, Rusia a răpit (din nou) sudul Basarabiei, adică județele Bolgrad, Cahul și Ismail, retrocedate Moldovei la Congresul de Pace dela Paris, 1856; faptul că prin răpirea acestor județe Rusia a călcat Convenția (din 4 / 16 Apr. 1877) prin care guvernul Majestății Sale Imperatorul Rusiei s'a obligat "a menține și a apăra integritatea actuală a României", - ajutor se cheamă? (4) Faptul că atunci când Basarabia s'a unit cu Patria Mamă (27 Martie / 9 Aprilie 1918), guvernul sovietic i-a cerut marxistului Rakovski să facă tot ce îi stă în putință ca să reîncorporeze Basarabia la Rusia Sovietică, "chiar cu forța, dacă va fi nevoie"; faptul că ceeace guvernul sovietic îi cerea lui Rakovski era în flagrantă contradicție cu Declarația prin care tot acel guvern a proclamat dreptul popoarelor la autodeterminare, - ajutor se cheamă? (5) Faptul că în 1940 sovieticii s'au folosit de conjunctura politică internațională ca din trupul României să smulgă Basarabia, nordul Bucovinei și ținutul Herța, - ajutor se cheamă? (6) Faptul că la Conferința de Pace după cel de al doilea război mondial, Uniunea Sovietică s'a opus ca României să i se acorde statutul de "asociată" a Puterilor Aliate, - ajutor se cheamă?

Activitatea lui Al. Graur a avut, însă, unele "realizări de seamă". Printre aceste realizări sunt: (a) noua ortografie, și (b) întocmirea fondului principal al limbii române. Despre aceste "inovații" am vrea să vorbim și noi. Incepem cu noua ortografie.

Prima regulă a noii ortografii despre care vrem să vorbim este aceea a folosirii cratimei pentru a marca rostirea împreună a două sau mai multe cuvinte, "fie că lipsesc sunete, în care caz înlocuiește apostroful din vechea ortografie, fie că nu lipsesc". (Indreptarul ortografic, 1971, p. 80). Ei bine, ce n'a înțeles noua ortografie atunci când a "decretat" această regulă? Iată ce n'a înțeles: N'a înțeles diferența dintre grafiile de tipul "l-a văzut" și "n'a văzut". In grafia "l-a văzut", cratima are rolul de a anula spațiul dintre cuvintele "l" și "a"; ne mai fiind separate prin spațiu, "l" și "a" se vor rosti împreună. In grafia "n'a văzut", apostroful are două roluri: (1) marchează elidarea vocalei "u" dela "nu", și (2) anulează spațiul dintre "n" și "a" pentru ca aceste cuvinte să se rostească împreună. Si iată ce încă n'a înțeles noua ortografie: Atunci când știm că avem cuvinte care se rostesc împreună, noi știm și dacă acele cuvinte au, ori nu au, vocale elidate; și atunci, dece în cazurile când avem vocale elidate să anulăm spațiul dintre cuvintele care se rostesc împreună prin cratimă, - și nu prin apostof? Dece să punem semnul care nu marchează întotdeauna elidarea, (ca în grafiile de tipul "l-a văzut"), - și să nu punem semnul care întotdeauna "marchează absența accidentală în rostire a unor sunete". (Indreptarul ortografic, 1971, p. 80).

O altă regulă a noii ortografii despre care vrem să vorbim este tot un "decret": se scrie "î", nu "â", în orice poziție și în toate cuvintele, cu excepția numelui propriu "România" și a cuvintelor din familia lui ("român", "românesc", "românește", "aromân", "dacoromân" etc.) Așadar, conform acestei reguli se scrie "mînă", "sînge", "cîmp" etc. Ei bine, această regulă are un tâlc, și iată care e tâlcul: în limbajul scris, să nu se vadă caracterul latin al limbii române. (Cât timp vor fi "savanți" cărora nu le convine că limba română este o limbă latină, dar și pentru a scrie cu adevărat românește, - se va scrie "mână", "sânge", "câmp" etc., ca să se vadă descendența acestor cuvinte din cuvintele latine "manus", "sanguis", "campus" etc.).

Dar cum e cu afirmația că "dacoromân", "român" și "aromân" fac parte din familia cuvântului "România", - când istoria spune ca dacoromâni, românii și aromânii au avut aceste denumiri înainte de apariția numelui propriu "România"? Dar, bunăoară, cuvântul "țigan", din familia cărui nume propriu de țară face parte? Ei bine, chiar și în cazurile când numele țării derivă din denumirea poporului, "decretul" ca denumirea poporului să fie derivată din numele țării este o teză a lui I.V. Stalin. Si iată tâlcul acestei teze: desnaționalizarea tuturor popoarelor de către poporul care va ieși învingător în lupta pentru dominarea comunistă a Terrei.

Să vorbim acum despre fondul principal al limbii române, - întocmit de Al. Graur.

In lucrarea mai sus amintită "Marxismul și problemele lingvisticii", I.V.Stalin diferențiază "fondul principal" de cuvinte de "masa vocabularului". Al. Graur aplică această teză a lui I.V. Stalin la limba română și întocmește fondul principal al limbii române. Apoi face statistica cuvintelor din acest fond principal, și găsește că, aproximativ, 60 la sută sunt cuvinte de origine latină, 20 la sută sunt cuvinte de origine slavă, și restul, cuvinte de origine maghiară, turcă, greacă etc. Pe baza acestei statistici, Al.Graur trage următoarea concluzie: "Influența slavă în vocabularuul nostru se dovedește foarte importantă în momentul când constatăm că aproximativ 20 la sută din cuvintele care fac parte din fondul principal al limbii române sunt de origine slavă". Iată și cum a întocmit Al. Graur fondul principal al limbii române: "In primul rând, am stabilit o listă a cuvintelor care constituie, după părerea mea, fondul principal al limbii române. Alegerea, ca orice alegere, a fost subiectivă". (Al. Graur: "Fondul principal al limbii române", Editura științifică, București, 1957, p. 6 și 24).

Considerăm de prisos orice comentariu a procedeelor "după părerea mea" și "alegerea, ca orice alegere, a fost subiectivă", și vrem să lămurim lucrurile în legătură cu concluzia de mai sus la care a ajuns AlăGraur. Pentru aceasta, considerăm necesar să vorbim despre lingviștii A. de Chiac și Bogdan Petriceicu Hașdeu.

A. de Cihac a întocmit un Dicționar al limbii române (vol. I, 1870; vol. II, 1879), și făcând statistica cuvintelor din dicționarul său, a constatat că elementele latine reprezintă 40 la sută, cele slave 20 la sută, cele turcești 20 la sută, și cele maghiare, neogrecești, albaneze etc. restul de 20 la sută. Din statistica de mai sus, A. de Cihac a tras următoarea concluzie: vocabularul limbii române este "latin ca fond", -- dat fiind că elementele latine "constituie fără discuție substanța limbii române". (A. de Cihac: Prefața dicționarului). Dat fiind că și în limba franceză elementele latine reprezintă tot 20 la sută din lexic, și numeni nu afirmă că limba franceză n'ar fi o limbă latină, -- înseamnă că concluzia lui A. de Cihac nu e nici neștiințifică, nici tendențioasă.

Oare, dece Al. Graur n'a tras concluzia că în vocabularul limbii române, nu factorul slav, ci cel latin, este foarte important, -- deoarece în fondul principal al limbii române elementele latine reprezintă 60 la sută, pe când cele slave numai 20 la sută?

Care să fie, oare, deosebirea dintre acești doi lingviști ? Ei, iată care e deosebirea : A.de Cihac s'a condus după bunul-simț, adică după acea normă logică de apreciere comună marii majorități a oamenilor, -pe când Al. Graur urmărește un "scop". Si iată care mai e deosebirea: A. de Cihac a întocmit "inventarierea" cuvintelor fiindcă pe timpul lui lingvistica nu dispunea de alte metode,- pe când Al. Graur în mod deliberat n'a vrut să folosească teoria "circulației cuvintelor" a lui B.P. Hasdeu (expusă în "Cuvente den bătrâni", vol, I,II, III; 1978-1881).

B. P. Hasdeu a sesizat faptul că într'un "inventar" de cuvinte (fie dicționar, fie listă), se înregistrează numai existența acelor cuvinte, nu și ponderea lor. Ponderea cuvintelor se poate vedea numai în procesul formulării ideilor (când cuvintele au rolul de muncitori care participă la efectuarea unei lucrări), și ponderea unui cuvânt este conferită de "frecvența în circulație" a acelui cuvânt. Cu alte cuvinte, ponderea unui cuvânt înseamnă "de câte ori" acel cuvânt participă în formularea unui enunț, în comunicarea unui mesaj. Făcând statistica frecvenței în circulație a cuvintelor într'un oarecare text românesc, se constată că elementele latine au o frecvență de cinci ori mai mare decât toate cuvintele străine considerate împreună.

Acum putem lămuri lucrurile. Ca să fim mai ușor înțeleși, ne vom folosi de următorul "caz concret" : Se efectuează o lucrare, pentru care se plătesc 30 de dolari. La această lucrare au participat 25 de români și 5 neromâni. După terminarea lucrării, vine Al. Graur și plătește oamenilor. Din totalul banilor, dă românilor 60 la sută, adică 18 dolari, dă slavilor 20 la sută, adică 6 dolari, și dă celorlalți străini restul de 20 la sută, adică restul de 6 dolari.

După sfânta dreptate, care se mai numeste și teoria "circulației cuvintelor", românilor li se cuvine 5 șesimi din totalul banilor, adică 25 de dolari, iar ne-românilor li se cuvine 1 șesime din totalul banilor, adică 5 dolari. Așadar, Al. Graur a ciupit dela români 7 dolari. Si iată ce a făcut cu acești bani: a dat slavilor 6 dolari, iar pe cel de al șaptelea dolar l-a dat celorlalți străini.

Dat fiind că Al. Graur a dat celorlați străini: și partea slavilor, și cel de al șaptelea dolar din banii ciupiți dela români, -- poate fi cu conștiința împăcată că a urmat întocmai învățătura marelui Stalin.

Nu cumva Mihail Roller a murit de inimă rea, -- că nu și-a putut duce sarcina la bun sfârșit? Ei bine. Al. Graur e mai norocos, -- și numele lui va fi păstrat veșnic în memoria admiratorilor lui Stalin.

DIN BASARABIA ROBITĂ:

BASARABIA

de Adrian MANIU

Trup din trupul țării țărănești, pământ răsăritean,
Pentru care cântecul rămâne lină mângâiere.
Podgorii de aramă, pășuni cu oi brune, bălți de cleștar,

Sate de mazili, ascunse la bătaia vântului de miazănoapte,
Târguri smerite, în praf la margine de lume înlemnite,
Si umeri de codri, cu stins sunet de bucium,

Ca pe vremea când arcașii dedeau de veste, ceasul cumpănei.

Tu ai fost prag viu, călcat de suferințe cumplite,
Din timpuri rătăcite în depărtata uitare,
De unde năvăleau nesfârșit pe cai mărunți,

Hoardele cu ochii de câine, lipsite de inima omeniei,
Haitele îmbulzite să jefuiască lumina apusului;
Aprinzînd zări, ucigând prunci, ridicându-și morminte ghergane,

Când cetăți albe se ridicau zăgaz întru paza omenirei.

Drum al tuturor, în cuprinsul larg lipsit de drumuri,
Ingenunchiată milei, chiar când foametea aprigră,
Schimbă pe mâna de păsat, icoana și scoarța urzită cu stele.

Si îți dorești drept singur belșug, dreptatea.

Bătută de secetă, înecuri, lăcuste, grindini, zăpezi,
Moșie cu grâu de aur, livadă cu mere de sânge,
Tânguești din ceapa clopotnițelor poleite, jalea sărăciei.

Dar fie că se căznește plugul, sau joacă spicele
Când jelesc greeri, sau clădesc mușuroi sobolii,
Când își pregătesc sbor cocorii, sau roesc prisăcile,

Sau numai tângue crivățul, cutreerând troiene,
Si sbuciumă până chiar croncănitoarele întunecări,
Tu porți în neclintită cucernicie, smerenia cinstiților.

Păstrând însămânțat crezul tăcutelor nădejdi.

Sub vremi prea schimbătoare, rămasă aceeași,
Si azi răzeșii grăiesc numai cronicărește,
Ca atunci, când plăieșii îți sărutau îngenunchiați țărâna.

Cu neîntinată răbdare străbătând restriști, prigoane,
In așteptarea unei îndurări, prorocind înviere.
Cât pleznea biciul, cât rodea lanțul, cât amuțea glasul,

Când robia surghiunea în ghețuri, pe înfocații în bunătate.

De câte ori clopotele tale dogind, nu pomeneau cerului,
Numele pârcălabilor dârji, poreclele hatmanilor rădăcinoși,
Câți străduiră a ține piept, la viforul soartei,

Când corturi verzi își așezau asupră-ți stol de praznic,
Când nu florile, roșeau pajiștele răscolite,
Când nechiez de herghelii, și tânguiri omenești, strângeau arcanul.

Iar șire și cirezi, se prefăceau în scrum vânturat.

Stăpânire tristă și tăcută, a strămoșilor descălecători,
Cărora le păstrezi în însuși nume, dovada obârșiei,
Darnic vinul tău e vestit în veselie, pâinea dulce,

Toate roadele își împlinesc culesul, să îndestuleze popoare,
Totuși nu odată copiii tăi tânjesc în iubire,
Vechi ispititori încă încercară să otrăvească pătimirile tale,

Cu amăgirea fericirii închipuite de ură, pentru raiul păcatului.

Cum ar smulge seminte din galbenă floarea soarelui,
Câți nu jinduesc să-ți istovească trainica seminție,
Si pentru cei sărmani de slovă, luând înfățișări propovăduitoare,

Făgăduesc desfrânat, scârboasă venire a Diavolului,
Cu nas mâncat de boală, împărțind bube roșii din a III-a înfrățire,
Prorocind sfârșit de lume, îndemnând tăgăduirea sufletelor,

Nevrând să-ți recunoască ființa neîncetînd încercarea nimicirii.

Oare omenire și cer, nu aud rugăciunea ta tremurată,
Când hotarul tău curgător e numai sânge plâns,
Când gloanțe din împărăția fără împărat îți sfredelesc coasta,

Când în adâncul apelor reci, cad ucișii fără vină,
In împușcături grohăitoare, și în lumini necurate,
Noaptea deschizîndu-se, pentru suflete ce cu dor amar,

Căutau, părăsind orice avuție, adăpost în suferința ta?

Bătrâni slabi, câți numai doreau să revadă un mormânt,
La tine, unde garduri de crengi, tot împletesc ocrotire crucilor.
Copilași în cămașe, furișând vadul să ciară pâinea țării,

Si mame ținând la piept stors, scutece străpunse de fier.
V'au ucis, cei ce nu vor să destăinuiți, jugul libertății,
Ca și când peste vremi înăbușite n'ar striga, trecătoarea de stafii,

Fugite de avuțiile foametei, din fericirea secerei pustii.

Poezie cenzurată din opera lui

Adrian MANIU



RETROSPECTIVĂ

Nicolae LUPAN

Destinul unui sat nu poate fi rupt de cel al locuitorilor lui. Cepeleuții mei nu fac o excepție. Se deosebeau pe atunci de satele învecinate poate prin aceea că până la gara Rediu-Mare erau doisprezece kilometri, până la șoseaua Edineți-Motin - tot atâțea, iar până la Briceni - optsprezece. Privit de pe dealul Ghincăuților satul ți se așternea în față ca în palmă. Moara cu cele cinci etaje ale ei, biserica și clădirea școlii străjuiau împrejurimile.

Consătenii trăiau în prietenie și bună înțelegere. Nimeni nu fura de la nimeni nimic. Țăranii cumpărau tot felul de mașini și unelte agricole - de la plug până la batoză. Tot ce se făcea și se cumpăra - casă, cal, vacă, semănătoare, îmbrăcăminte - totul se făcea cu bani cinstiți. Si oamenii se mândreau cu asta.

La moara lui Baboncic cu întinsele ei crescătorii de malț pentru fabricele de bere din Secureni, Hotin și Bălți țăranii câștigau cât se poate de bine: întreaga producție de făină și malț trebuia transportată cu căruțile la Secureni, Lipcani, Dorohoi și chiar la Cernăuți.

Bune timpuri erau!

Scoala și biserica prezentau adevărate centre de îmbogățire spirituală a oamenilor. Sâmbătă seara țăranii mai în vârstă se strângeau la căminul cultural unde directorul școlii Mihail Danillu le citea până târziu povești de Ion Creangă, versuri de Eminescu și Alexandri.

In zilele de odihnă, pe strada principală ce trecea prin fața școlii, primăriei, farmaciei, dispensarului și prăvălia lui Elic Cleiman ieșea la plimbare, frumos îmbrăcat, tineretul satului. Pe un median special amenajat se învârtea scrânciobul, cânta orchestra lui Nichiforaș, se dansa hora și sârba.

- Frumoase tradiții erau!

Veni însă furtuna - Armata Roșie. Veni pe neașteptate. Răbufnirile ei purtate pe șenile de tancuri străbătură fulgerător Basarabia și Bucovina de Nord. Un car blindat cu stea pe turelă ajunse și în satul meu. Ieșiră să-l vadă doar evreii. Iar printre ei se pomeni și vecinul nostru Ieremia.

- După cum se vede treaba, voi toți sunteți comuniști,-zise el.

- Ești un prost, - îi răspunse Boruh Sterenberg. - Trebuie să-i întâlnească cineva. . . Nu vezi ce tun au?

- Dar uite că Iacob Morei n'a ieșit să-i întâlnească, - nu se lăsă Ieremia.

- Si asta te doare? De-ai dormi tu mai puțin și de n'ai sta tot pe la umbră ai avea și tu cai, vacă, oi, cum au toți oamenii. . .

Foarte curând s'a văzut că nu degeaba țăranii întâlniră cu mari rezerve tancul sovietic. In primul rând, toți comercianții din sat au fost obligați să-și închidă prăvăliile. In loc de opt sau zece, câte erau ele la Cepeleuți, s'a deschis o singură cooperativă la marginea satului unde Gavril Teleucă începu comerțul sovietic cu bomboane-cocoșei de supt, turte dulci și vodeă.

Spre toamnă țăranii terminară rezervele de petrol, săpun și începură să se folosească de opaițe pentru luminatul caselor și de leșie din cenușă pentru spălatul rufelor.

Iarna se ținură așa numitele alegeri cu un singur candidat și consăteanca noastră Nadejda Fedaș deveni deputat al Sovietului Suprem al republicii și președinte al sovietului sătesc. Femeie puțin știutoare de carte dar foarte modestă și cu o omenie neîntrecută ea n'a făcut nimănui rău. Si totuși n'a putut să-i scape de deportare în Siberia pe doi foști primari ai satului: Alexandru Morei - la liberali și Gheorghe Chistruga - la țărăniști. Soțiile lor Mărioara și Profira supraviețuiră ca prin minune surghiunul. In schimb lui Alexandru și Gheorghe nu le-a fost dat să-și mai vadă vreodată vatra părintească.

Peste aproape trei ani de zile consătenii mei auziră din nou bubuituri înăbușite. De data aceasta ele veneau dinspre Nistru. Oștirile germane se retrăgeau spre Apus. Intr'o zi de sfârșit de Martie pe creasta dealului dinspre Ghincăuți apărură soldați sovietici. Se răspândiră în poziție de tragere. Apoi se auziră rafale de mitralieră și focuri izolate de armă. Văzând ca nu li se răspunde se ridicară și încolonându-se porniră spre sat. La podul de lângă Pavel Morei se opriră. Il întrebară pe fiul acestuia unde este primăria. Acesta nu pricepea nici un cuvânt rusesc și militarii, în frunte cu ofițerul lor, merseră mai departe. In cale le ieși Vasile Sârbu care rupea câteva cuvinte rusești încă din armata țaristă și îi duse până în fața primăriei.

Pe ulițele satului - nici țipenie de om. Prin ogrăzi, pe la garduri- nimeni.

- Unde-i lumea? - întrebă ofițerul.

- Nu știu, - răspunse Vasile.

- Au dus-o hitleriștii în Germania?

- Nu știu, n'am auzit. . .

In acest timp ușa primăriei se deschise și pe treptele ei apăru un cetățean cu tricolorul românesc în mână.

- De ce n'ai ieșit cu steag roșu? - întrebă ofițerul cu stea în frunte.

- Numai pe acesta îl am, - răspunse cetățeanul.

Apoi sprijini steagul de perete, își puse căciula pe cap și dintr'o săritură fulgerătoare dispăru în coridor. Ofițerul trase o rafală din pistolul automat. Cetățeanul ieși pe fereastra din spate și fugi prin grădinile oamenilor.

Din acea zi de Martie 44 nu l-a mai văzut nimeni niciodată pe Teleucă Nicolae a lui Ifrim.

A fost împușcat la Bălți.

Nicolae LUPAN

JERFIŢII EUROPEI

Nicolae PENESCU

Recent au avut loc la Washington şi New York manifestaţiuni ale unor Unguri, rezidenţi în Statele Unite, contra unor pretinse persecuţii pe care le-ar suferi minoritatea maghiară din România. Manifestanţii n'au uitat să strige şi slogane contra aşa zisei injustiţii ce s'a făcut Ungariei prin Tratatul de la Trianon.

Marea majoritate a Românilor rezidenţi în Statele Unite nu s'au lăsat antrenaţi la contra manifestaţii, aşa cum ar fi voit instigatorii sovietici. Politica sovieticilor care urmăreşte aprinderea certurilor naţionale între popoarele pe care ei vor să le menţină sub dominaţia lor, nu are nimic original, nici nou. Uniunea Sovietică încurajează, înacelaşi timp, revendicările Bulgare contra Jugoslaviei, ale Croaţilor faţă de Sârbi, ale Ungurilor faţa de Jugoslavi şi Cehoslovaci şi ale Germanilor faţă de Polonezi.

Această Europă centrală care constituia o apărare contra expansiunei Ruşilor spre marea Nordului şi oceanul Atlantic, nu mai există. Iar ceea ce a rămas încă liber din bătrâna Europă occidentală, este la cheremul imperiului sovietic. Oamenii de stat din ţările apusene au uitat politica pe care au avut-o faţă de Rusia, Napoleon, Gladstone, Disraeli şi atâţi alţii din marii lor predecesori. Karl Marx, el însuşi, scria în 1854 în jurnalul lui "Öderzeitung": Tarul şi-a descoperit jocul. Nu mai este vorba de a şti cine va avea Constantinopol, dar cine va domina toată Europa".

Acordurile bilaterale între U.R.S.S. şi sateliţii săi realizează integrarea politică, militară şi economică a acestora în blocul sovietic. Ele sunt destinate să asigure supravieţuirea acestei integrări în cazul în care ar înceta să funcţioneze pactul de la Varşovia şi tratatul Atlanticului de Nord.

De la 1945, Europa trăieşte o "drôle de paix" fără exemplu în istorie. Se va ajunge la încheierea unei păci adevărate? Afară numai dacă va fi constrânsă, Uniunea Sovietică nu va accepta o asemenea pace decât cu condiţia de a menţine Europa în situaţia ei actuală, aşa cum ea a fost recunoscută la Helsinki. Soarta sateliţilor europeni ai U.R.S.S. va fi astfel definitiv pecetluită.

Încă înainte de conferinţa de la Helsinki, la iniţiativa conducerii partidului naţional-ţărănesc, personalităţi emigrate din Europa centrală şi orientală au prevenit guvernele occidentale contra primejdiei pe care ar reprezenta-o recunoaşterea Statuquo-ului în Europa. Ele au demonstrat imposibilitatea pentru ţările comuniste de a accepta respectul drepturilor omului. Comportarea scandaloasă a acestor ţări la conferinţa de la Belgrad, refuzând cea mai mică referinţă la drepturile omului, ca şi abdicarea guvernelor occidentale în faţa acestui refuz, au justificat această punere în gardă. Conferinţa de la Belgrad a fost de fapt un mare eşec pentru puterile occidentale şi mai ales pentru Statele Unite.

Inainte de Helsinki, noi am cerut neutralizarea, după exemplul dat de Austria, a ţărilor pe care occidentul le-a cedat influenţei Uniunei Sovietice, începând cu acordul din Octombrie 1944 de la Moscova, intervenit între Churchill şi Stalin. O cerem mereu în cadrul unui eventual tratat de pace în Europa. Astfel s'ar putea crea un spaţiu-tampon între Europa de Vest şi U.R.S.S. Neutralizarea ţărilor din Europa centrală şi orientală le-ar da libertatea de a decide crearea unei eventuale confederaţii, graţie căreia echilibrul întregei Europe ar fi asigurat. Chiar conducătorii unora din ţările socialiste (Polonia, Ungaria) ar dori-o, dar nu îndrăznesc să o afirme public, fiindcă nu speră să fie susţinuţi de Occident. Cu atât mai mult noi denunţăm pe aceia care caută să dividă ţările noastre pentru a le aservi mai uşor.

Democraţia este atacată azi cu toate mijloacele posibile. Scopul acestei ofensive generale a comunismului este prăbuşirea fără război a regimurilor democratice în lume. Democraţia şi libertatea popoarelor vor dispare dacă Occidentul va continua, sub pretextul destinderei, politica sa defetistă, cu toate mijloacele puternice de care el încă dispune pentru a lichida comunismul. Dacă Occidentul ar avea mai multă determinare s'ar putea opune expansiunei sovietice, care este pe cale să controleze toate punctele strategice de pe glob.

Jerfiţii Europei dau alarmă. Ei nu vor să dispară în Imperiul Sovietic. De supravieţuirea lor în libertate depinde poate chiar destinul Occidentului.

Nicolae PENESCU

Eu nu apăr guvernul de la Bucureşti, dacă cu adevărat minoritatea maghiară este victima unor discriminări. Eu nu acuz nici această minoritate dacă ea ar ceda agitatorilor însărcinaţi să provoace tensiuni între Români şi Unguri. Trebue urmărită o altă politică decât cea care face jocul Ruşilor.

S'au criticat mult tratatele de la Versailles şi Trianon. Nici un tratat de pace nu poate fi perfect. Trebue însă recunoscut că aceste două tratate au reparat nedreptăţi, unele milenare - ca acelea ale căror victime au fost Românii din Transilvania - sau altele mai recente. Tratatele de la Versailles şi Trianon au garantat şi drepturile minorităţilor naţionale, ceea ce nu s'a făcut niciodată în trecut. Din nefericire, Ungaria, care rămase amputată după prăbuşirea imperiului austro-ungar, cu regretul dominaţiei sale trecute, n'a înţeles că soarta ei era legată de aceea a ţărilor succesoare mai fericite, ale aceluiaşi imperiu. Vidul creat prin dispariţia Austro-Ungariei n'a putut fi umplut, pentru că Statele moştenitoare n'au ştiut să găsească o bază de înţelegere.

Voci autorizate se ridicară în zadar pentru a se pune bazele unei confederaţii a tuturor acestor state, care au compus Imperiul Habsburgilor.

Iuliu Maniu în România, contele Rasinski în Polonia, Oscar Iatzi şi Paul de Auer în Ungaria, Hodja în Cehoslovacia se făcură apărătorii viguroşi ai acestei idei. Dar la aceste popoare, altă dată aservite, amintirea trecutului era încă prea vie. Această stare de spirit antrena încheerea de tratate bilaterale, care fură semnate, după încercarea de restaurare a Habsburgilor în Ungaria, între România, Cehoslovacia şi Jugoslavia în 1920-21. Mica Înţelegere lua fiinţă.

Franţa încheiase în 1925, după Locarno, tratate defensive contra Germaniei, cu Polonia şi Cehoslovacia. De teama Rusiei, România şi Polonia semnaseră un tratat asemănător în 1921. Înţelegerea Balcanică din 1934 unea România, Grecia şi Jugoslavia într'un tratat defensiv, care viza Bulgaria. Era un paliativ, pentru a se restabili un echilibru în Europa.

După căderea Germaniei, învinsă în al doilea război mondial, armatele sovietice aveau să ocupe întreaga Europă orientală şi o bună parte din Europa centrală. Ruşii se găsesc azi aproape pe linia atât de dorită de Tari, aceea de la Stetin la Adriatică, până la care ei nu au ajuns încă din cauza rezistenţei ce le-a opus Jugoslavia. Dar pentru cât timp încă?

IDEOLOGIE SAU NAŢIONALISM

Urmare din pag.4 Răspunsul nu este greu. Comuniştii din România nu au deloc conştiinţa curată şi ştiu că în Ungaria oamenii sunt trataţi mai omeneşte, în ciuda comunismului care pe cât este mai pur pe atâta este mai sinistru. Şi atunci îi denunţă pe Unguri la Marea Poartă ca "devizionişti naţionalişti", pentruca Marea Poartă să le dea ordin să fie cuminţi şi să nu strice socotelile Majestăţilor lor preşedinţiale. Iar încercarea paralelă de-a arăta că Românii practică cel mai pur comunism marxist-leninist get-beget şi care se opune ungurismului fascistilor care nu ar fi Unguri, arată că oamenii nu pot fi minţiţi la infinit cu unica limbă marxist-leninistă şi ideologia se încurcă în românism, din motive demagogice interne. Numai că acest românism care se ciocneşte cu ungurismul în numele marxism - leninismului, este lipsit de orice conţinut, pentrucă fiind negat fundamental de comunism, românismul nu poate fi manipulat de cei ce se afirmă cu disperare comunişti ortodoxi. La ungurismul anacronic şi cu argumente de pae, se opune un românism de circumstanţă, tardiv, al unor renegaţi ai românismului în numele marxism-leninismului.

Deci dacă odată s'a prezentat alternativa democraţie sau naţionalism, azi apare alternativa comunism sau naţionalism. Compromisul care a existat în România dela 1867 până la 1938 între democraţie şi naţionalism, se baza pe realitatea drepturilor omului. Un astfel de compromis nu este însă posibil între comunism şi naţionalism, pentrucă drepturile omului sunt negate radical de comunism.

Pungaşi sunt şi Ungurii, comunişti sau hortişti, dar pungaşi cinici sunt şi comuniştii Majestăţei sale Preşedintelui din Republica Socialistă vecină. Ungurii ştiu ca şi Românii că dacă nu se rezolvă problemele majorităţii prin comunism, nu se pot rezolva nici ale minorităţilor, sub aspectul etnic, şi profitoare nu este decât o minoritate eteroclită, solidară în numele marxism - leninismului, cu reprezentanţi proporţionali şi ai majorităţii şi ai minorităţilor etnice. Aşa că atâta vreme cât masele româneşti o duc rău în România, cum ar putea s'o ducă mai bine masele ungureşti sau germane? Când Majestatea sa Preşedintele le-a spus la toţi că toţi au o limbă, le-a spus că toţi, fără deosebire de neam, trebue să mănânce aceeaşi pâine uscată rupându-şi la fel oasele pentru patria comună. Majestatea sa tov.Preş. este cât se poate de clar.

Nici ideologia nici denunţul la Marea Poartă, nu pot rezolva tensiunile între naţionalităţile României, deoarece comunismul aprovocat o tensiune tragică în sânul majorităţii naţionale româneşti însăşi. Presa lui Tov. Preş. evocă ororile din satele Ip sau Treznea din timpul ocupaţiei ungureşti în anii1940-44. Dar ororile făcute de unii Români împotriva tuturor Românilor între 1948 şi 1964, cu inclusivele deposedări şi deportări în Bărăgan sau stufăriş, nu are voe să le amintească nimeni de pe moşia Majestăţii sale Preşedintele. Ungurii au abuzat timp de patru ani într'o parte a Transilvaniei, dar o minoritate sadică de Români au terorizat, au torturat, au declasat, au deportat milioane de Români şi câţi au ucis nici nu mai ştie nimeni, la canalul morţii, în lagăre de concentrare, în închisori. Nimeni nu recunoaşte, în afară de cei ce-au suferit, că minoritari unguri au fost folosiţi masiv, împreună cu alţii, ca torţionari ai Românilor. În asemenea condiţii, de limba marxist-leninistă comună, Ungurii erau buni fraţi patrioţi, în munca de construcţie socialistă, tovarăşi umanişti, nu? Atâţia şi atâţia Români din Transilvania recuperată dela Unguri, după 1948 au fost jefuiţi, umiliţi, torturaţi de Români, şi cu ajutorul Ungurilor care s'au pus cu plăcere la dispoziţie. Zeci şi zeci de mii de Români, care în anii ocupaţiei ungureşti scăpaseră de "hortişti", nu au mai scăpat de Români după realipire.

Toată populaţia României, majoritară sau minoritară, este nemulţumită din cauza halului în care i-a adus ideologia, iar ideologii vor să-i convingă pe Românii strânşi de ananghie că toate se trag dela Ungurii fascişti care au "pretenţii", aşa că să fie buni şi să nu mai protesteze ca minerii dela Lupeni, toţi românii, ci să deschidă ochii şi să vadă că Majestatea sa Preş. este sabotat de fasciştii Unguri din America, să bage la cap că Majestatea sa este doctor honoris causa din Texas, aşa că toate se aranjează dacă sunt cuminţi şi nu se mai vaită că sunt călcaţi în picioare.

Românii din România au deci de ales: ori se întorc la o situaţie demnă pentru toate naţiunile conlocuitoare, aşa cum cer drepturile omului, chiar şi pentru Români, doctori honoris causa ori nu, ori rămân mereu acuzaţi de ne-români că din cauza Românilor comunismul este aşa de rău. Aşa că Românii trebue să redea mai întâi Românilor drepturile omului, pe care le-au aruncat la câini în numele marxism - leninismului şi dacă le redau Românilor nu pot să nu le dea şi celorlalţi; dar cine a sabotat mai mult ca Românii, după Uniunea Sovietică, la trista întâlnire dela Belgrad încercarea de a se pune problema drepturilor omului? Românii au sărit ca arşi, într'un glas şi o gură cu Sovietele, cerând să nu se amestece nimeni în chestiunile interne ale unei Republici Socialiste.

Pentrucă Românii nu sunt deloc mai puţin persecutaţi ca Ungurii sau alţi minoritari, aceştia nu au de ce să se plângă, mai ales că niciun German din România nu vrea să emigreze în Germania comunistă şi niciun Ungur în Ungaria comunistă.

Dar Românii nu pot fi adormiţi încă multă vreme cu alarma unui revizionism fără nicion temei şi tot atât de eficient cum ar fi revendicarea Cantonului de către Formosa.

Aurel POP

CINE SEAMANĂ SUFERINȚĂ, CULEGE REZISTENȚĂ

Sandra ZVORIȘTEANU

Soneria zbârnâind violent îi sfredeli creierul. Sări în sus buimăcită, neștiind unde se află, neînțelegând ce se întâmplă. Zdrăngănit de zăvoare. . . uși trântite. . . pași de cismă pe ciment. . . , zgomotele pătrundeau amestecate, în cămăruța puternic luminată în care se găsea. "Ieșirea la progra-a-a-m", răsuna dealungul zidurilor un glas aspru care o readuse brutal la realitate. Topografia arestului, ritmul desfășurării "programului", împărțirea așa zisei cafele care avea să urmeze. . . . Amintiri amare ciocăneau în creierul ei dureros. Somnul prea scurt, care pentru un timp o purtase departe de grozăvia celor pe care le trăia, nu reușise să-i refacă puterile. După 13 zile de suferinți și frământări de tot felul, noaptea prin care trecuse pusese capac la toate. O sfârșeală de neînvins o cuprinse. Coborâ încet din pat și se ghemui în umbra celui de dedesubt, în atitudinea animalului care așteaptă să moară. "Mai repede. .! ! Mișcă-ă-ă! ! Nu sufla mă, că te înghite neagra. .! !", se auzea clar glasul Plantonului care îmboldea pe cei care-și târau cu greu pașii pe cimentul culoarului. Deținuții politici erau scoși rând pe rând, în grupuri pe celule, și treceau prin fața ușii ei către spălător. Doar câte un zăngănit al cănițelor de fier pe care le duceau, rupea rar tăcerea în care se mișcau șirurile de umbre tăcute. Deodată, un oftat adânc își croi drum până în colțul întunecos unde zăcea ea. Sări în sus ca arsă, cuprinsă de un fel de agitație care semăna bizar a bucurie. "El e. . . . iubitul, dragul meu. . . . El trebuie să fie. . .", îngână ea revenind la viață. Cum de putuse uita măcar pentru o clipă, că și el era în arest, alături de ea??? Cum de se lăsase doborâtă de mizeria unei singure nopți petrecute după gratii?? Cum de-și pierduse curajul și voința de rezistență?? Vijelios, dragostea îi reînvie puterile, speranța; îi dădu curaj și dârzenie; întări dorința fierbinte de cel drag, nerăbdarea de a-l revedea, de a-i putea face un semn și a-i da de veste că-i lângă el, pregătită să lupte alături de el împotriva echipei de anchetatori. ". . . Măcar o clipă să-l pot vedea. . .", gemu stăpânită de dor. Dar cum? pe unde?? Ușa de lemn gros nu prezenta nici o crăpătură. . . . Brusc ridică ochii și văzu deasupra ușii deschizătura zăbrelită dar fără de geam prin care pătrundeau atât de clar zgomotele de pe culoar. O trecură fiori de emoție și bucurie. . . , găsise posibilitatea. Mai rămânea să găsească felul de a ajunge acolo sus, la deschizătură. Mintea îi lucra febril. . ochii scotoceau prin celulă căutând. . . . Incremeni însă de spaimă, când zăvorul împins cu zgomot deschise ușa.

Oare Plantonul apărut în cadrul ei putea să-i ghicească gândurile?? Putea pătrunde planurile pe care le făurea pentru a înfrânge "secretul" care învăluia mișcările deținuților politici ? ? Se liniști însă repede, amintindu-și că acești paznici erau aleși de partidul comunist tocmai fiindcă nu erau în măsură să gândească; doar să execute mecanic ordinele date. Plantonul deschisese ușa ei numai fiindcă îi venise rândul să iasă la program. Pășind către spălător, regăsea mizeria uitată. . . . , mirosurile greu de suportat. . . revenea la gesturile cunoscute. Intre scaunul turcesc al closetului și chiuveta mică și murdară în care încerca să se spele, grăbea mișcările ca să nu-l supere pe Planton. "Hai-hai. . . . , mișcă mai repede. . . Ce. . crezi că ești acasă, în baie. . .?", răsuna aspru glasul acestuia, prin ușa vigilent întredeschisă. Ea nu-l auzea. . , nu vroia să-l audă. Reintrase în ritmul ei de pușcărie, în care surzea la comandă și refuza să vadă sau să audă ceeace o lovea și o chinuia. Imbrăcase din nou armura indiferenței absolute, împotriva închisorii, a regulamentului și a celor care-l aplicau. Sistem simplist dar eficace, pentru a supraviețui condițiilor inumane în care trăiau deținuții politici. Căzută pentru a doua oară în mâinile Securității comuniste, era ferm hotărâtă să nu se lase doborâtă. Trebuia să reziste. . . , să-și revadă iubitul, să destrame împreună plasa aruncată asupra lor de către legea marxistleninistă. Apoi să se reîntoarcă teafără lângă băiețelul ei blond și buclat, cu ochii mari albaștri, care o aștepta. Trebuia să învingă. "Să-i ia Dracu' ", bolborosi furioasă în pumnul de apă cu care-și stropea fața. Dar cu glas tare strigă respectuos: "Sunt gata imediat Domnule Comandant, încă o clipă, vă rog . . .". Domnule Comandant, vezi bine. . . , fiindcă soldatul prost din fața ușii spălătorului, care-și iscălea cu greu numele, silabisea anevoios Jurnalul de Perete și se codea la "doi-plus-doi", se intitula "Domnul Comandant" pentru deținuții politici. Trăiau în universul valorilor date peste cap. . . , în universul comunismului. In timp ce-și ștergea în grabă fața și mâinile, ochii îi alergau dealungul pereților, încercând să deslușească în noianul de semne și zgârieturi cu care erau acoperiți, ceva care să vină din partea iubitului ei. Acolo era mijlocul de comunicare între cei arestați, concentrat mai cu seama în cele două despărțituri ale closetelor, în care gardienii nu intrau niciodată. Nu putu descoperi nimic și-amărâtă-renunță. Privindu-se în umbra ei pe perete - singura formă de oglindă la îndemâna arestaților- își trecu degetele prin păr pentru a-și da un aspect mai civilizat, suplinind astfel lipsa pieptenului, - care împreună cu periuța de dinți erau strict interzise în celulă. Probabil obiecte a căror întrebuințare nu era socotită necesară în universul marxist-leninismului. "Ce faci acolo?? Ieși afară imediat", strigă supărat Plantonul. Isi netezi în grabă fusta, încheie cu grijă nasturii dela bluză, și potrivindu-și un surâs naiv pe buze ieși din spălător. Trecând prin fața ușilor care se decupau în zidurile albmurdare ale culoarului, inima începu să-i bată mai repede. In tăcerea deplină care domnea parcă simțea pulsând viața celor care erau zăvorîți în dosul lor. Acolo. . . într'una din celule era închis cel pe care-l iubea atât de mult. Ce făcea oare. . . , era sănătos?? Nu-l chinuiseră prea mult bestiile, când reușiseră să-l prindă?? Se gândea oare la ea. . . . , suferea știind că va avea de plătit pentru el, pentru dragostea lor??? "Nu vreau să-și facă griji pentru mine, situația lui este cu mult mai grea. . . Trebuie să-i dau de veste că sunt bine, veselă și plină de puteri de luptă. . .", alergau gândurile ei și lacrimi de duioșie îi umplură ochii. Trebuia să găsească un mijloc de a intra în legătură cu el. Trebuia. Hotărârea dârză alungă departe orice umbră de slăbiciune.

Ușa trântită și zăvorul care căzu sec, ferecând-o din nou în celulă, o făcură să gândească la cea mai bună definiție a libertății: dreptul fiecărui om de a deschide și închide ușile, când vrea, cum vrea și mai cu seamă din care parte vrea. Işi făcu patul. Repede, dar cu multă grijă, pătura întinsă ca la armată, de putea să sară banul pe ea. După regulament. Apoi începu să socotească cum ar putea ajunge la deschizătura de deasupra ușii. In afară de paturi, celula era goală. Cu ochii pironiți pe deschizătură, calculând distanțele în lățime, în înălțime căuta febril soluția. Impinsă de nerăbdarea ei, aceasta se contură. Simplist. Nu avea decât paturile în celulă?? Avea să se folosească de paturi. Se urcă repede în cel de sus, ajungând astfel la înălțimea deschizăturii, care însă rămânea, hăt-departe, în dreapta ei. Nu erau nici multe posibilități de ales, nici mult timp de gândit. Luând un punct de sprijin cu vârful picioarelor, pe marginea patului, își lipi corpul de zid și încet-încet, cu mișcări de șarpe, începu să se întindă către ușă. Se găsea într'o poziție a cărui echilibru avea o relativitate periculoasă și fiecare mișcare trebuia calculată cu grijă. Nu ar fi fost nimerit să facă o căzătură de unde se găsea. . . . Efortul de concentrare îi umplea fruntea de broboane de sudoare, inima începu să-i bată prea tare . . . . , clipele se lungeau la infinit. Centimetru cu centimetru înainta greu către deschizătură. Deodată degetele simțiră metalul rece al gratiilor. La capătul puterilor se agăță de ele și-și acordă o clipă de răgaz. "Acrobată de circ trebuia să mă fac", se gândi, privindu-se în poziția de cimpanzeu în care se găsea: atârnată de gratii, cu corpul suspendat în vid, vârful picioarelor abia atingând marginea patului. Făcu un efort și se sprijini cu coatele pe marginea deschizăturii. Indrăzni o privire "dincolo". Incremeni în fața rezultatului care întrecea orice așteptare: sub ochii ei, culoarul se întindea puternic luminat, până în ușa spălătorului. Simți un fel de amețeală. "Emoția victoriei", zâmbi ea ușor, dar un reflex de prudență curmă satisfacția. Sub ea "programul" continua. Va putea oare să rămână în poziția în care se găsea?? Nu cumva o va surprinde Plantonul?? Era destul să ridice puțin ochii și ar fi zărit-o imediat. Sau, mișcând vizeta celulei și mirat că nu o vede, să deschidă ușa. In această ipoteză, Plantonul s'ar fi găsit dintr'odată cu capul sub burta ei care era suspendată în vid. Imaginea mutrei pe care ar fi făcut-o militarul era atât de comică, încât, într'un reflex nervos o scutură un râs înăbușit, care se repercută în chip nefast asupra echilibrului și așa nesigur în care era suspendată. Simțindu-se căzând, fu cât p'aci să strige -stupid- după ajutor. Se reținu însă la timp, și încordându-și puterile reuși să rămână agățată la gratii. Își evaluă în grabă situația: putea sa vadă pe deținuții care treceau, dar rămânea mereu posibilitatea să fie surprinsă de Planton, și să fie pedepsită cu carceră. Carcera! ! Revăzu încăperea de beton scufundată în beznă, care abia cuprindea lățimea umerilor și creștetul capului în înălțime. Carcera, în care înțepeneai în nemișcare și înghețai de frig. Un soi de sicriu. . . , dar fără "comfortul" acestuia, întrucât nu puteai părăsi poziția verticală.

Sigur. . . , te-ai fi putut așeza pe jos pentru a te odihni, dacă nu ar fi lipsit din acest sicriu de beton tineta, butoiașul "bun la toate" din închisorile politice. Si lipsind, cine avea curajul să se așeze pe. . . . ceeace era pe jos?? Pentru o clipă, imaginea carcerei parcă o trase înapoi dela gratii. Dar dorul de cel iubit, era mai puternic decât frica. Rămase la postul de observație, căutând cu înfrigurare să descopere pe cel drag între cei care- ciufuliți, cu fețe supte și bărbii nerase- treceau pe sub ochii ei. Programul luă sfârșit fără ca să fi putut să-l vadă. Liniștea se lăsă peste arest. Avea să înceapă distribuirea "cafelei" și trebuia să coboare repede. Repetă în sens invers, cu multă grijă dar cu avantajul experienței, aceiași manevră, tocmai la timp pentru a primi - cu privire blândă și mutră nevinovată- cănița din mâna Plantonului. Lichidul negru, fără gust și vag dulceag, îi prinse bine fiind fierbinte și alunecând ușor pe gâtlejul înodat de emoții și efort. Un fel de acalmie se lăsase asupra arestului. Scurt răgaz pentru "ceremonia cafelei", care avea să fie întrerupt în curând. Aveau să reînceapă zgomotele de zăvoare, ușile deschise, pașii care -de data aceasta izolat- vor duce pe arestații politici către etajele de sus, în birourile de anchetă. Ancheta. .! ! Cuvântul îi aminti că putea să-i vină oricând rândul. . . , că trebuia să pregătească pentru "cei de sus", situații verosimile, să clădească o întreagă rețea de minciuni bine ticluite care să treacă drept adevăr curat, să memoreze fapte, date, gesturi. . . . Trebuiau să acopere o perioadă de trei luni, perioadă care se scursese din acea după amiază de 26 Iunie, când - uimită- se trezise în brațele iubitului ei. El, care-i deschisese ușa unui apartament necunoscut, unde fusese invitată de către o vagă cunoștință. El, care fusese arestat un an înainte și condamnat pentru "Inaltă Trădare". Un complex de judecată al Tribunalului Militar din București, se deplasase în mod special la închisoarea de politici din Pitești, pentru a judeca un lot de "periculoși contra-revoluționari", cum îi numeau ei. Acolo, după o ședință sumară, împărțiseră cu. . . generozitate, pedepse grele. El primise 20 de ani. . .!!. . . Si dintr'odată, ca aruncat de un resort miraculos al Soartei, îi apăruse în holul întunecos al unui apartament necunoscut. Emoția și fericirea o amețiseră. . . , îi tăiaseră glasul. Nu putea să creadă că trăiește cu adevărat visul regăsirii cu cel drag. . . . vis pe care-l făcuse atât de des, în imaginație. Vroia să-i povestească, cum alergase pe la avocați, la judecători, bătuse la toate ușile, pentru a obține rejudecarea procesului lui. Căpătase chiar promisiuni că va avea loc . . . . . și încerca să-i povestească toate acestea, dar în emoția care o stăpânea nu scosese decât niște bolboroseli indistincte. El o ținea strâns lipită de trupul lui cald și puternic - mai târziu îi povestise cum făcuse atâția mușchi, în munca grea dela mina de plumb-, îi acoperise fața cu sărutări scurte, calde pe care le amesteca cu vorbe glumețe, șoptite repede. . . . Fusese întocmai așa cum îl știa. . . . , așa cum îl iubea. . . . "Fără motiv și fără limită", obișnuia ea să spună. Până în acea oribilă Duminică pe care o petrecuseră amândoi la malul Mării Negre, într'un grup de prieteni. Cu o bucurie care deseori îi tăia respirația, se pregătise pentru acea zi frumoasă, gândindu-se la toate comorile pe care le va aduna în amintirea ei, la toate clipele fericite pe care le vor petrece împreună. Dar toate planurile frumoase, bucuriile, amintirile așteptate, se spulberaseră -frunze veștede în vântul rece al toamnei- dealungul scurtei lor excursii. Mult așteptata Duminică la mare sfârșise prin a fi una din cele mai dureroase zile din viața ei. Nu numai mai cu seamă fiindcă aruncase o lumină tristă și urâtă asupra celui drag, născuse neîncrederea în sufletul ei. Ce tristă Duminică. . .!!! In ziua aceea crezuse că a îngropat pentru totdeauna tot ceeace simțea -adânc, fierbinte, frumos- pentru el. Ingropat sub imaginile care dealungul câtorva ore scoseseră la iveală un bărbat ușuratec, egoist, răutăcios și brutal. Al cărui sarcasm și ironică nesimțire la adresa ei, apăruseră în clipa când întâlnise - în trenul care pornea către malul mării- o necunoscută. Se dăruise cu totul acestei aventuri, măturând cu un dos de palmă tot ceeace fusese între ei, toate clipele minunate ale unei legături neobișnuite. Chiar strâns lipită de el, în întunecimea apartamentului necunoscut în care-l regăsise, acoperită de sărutările lui calde, nu reușea să alunge amintirea dureroasă. Imaginile se succedau ca într'un film trist. Regăsea cu aceeași acuitate care o chinuise un an întreg, -acuitate cum numai suferința adâncă îți poate imprima în amintire-fiecare amănunt, fiecare clipă a acelei triste Duminici. Il vedea intins pe nisipul fierbinte, cu umărul lipit de cel al necunoscutei și cufundat într'un fel de stare de beatitudine; alergând cu ea de mână pe plajă, acolo unde valurile verzi ale mării se spărgeau în spumă albă. Il vedea așezat turcește pe nisip -poziția lui favorită- și oferind cu priviri pline de înțeles necunoscutei, să muște din "sandwish"-ul lui. Râdea, povestea fără întrerupere mii de năzbâtii, cu o vervă care-l stăpânea doar atunci când cineva îl inspira în mod special. Pe ea o uitase complect, nici o privire măcar nu-i arunca, sau când îi adresa cuvântul era doar pentru a-și bate joc de ea, față de ceilalți. In sufletul ei, suferința creștea cu fiecare din aceste clipe, născând dealungul orelor desamăgirea, apoi disprețul și sfârșind în amară hotărâre, "Nu merită dragostea ce-i port. . . , nici admirația. . . , poate chiar nici prietenia. . . ," își repetase de zeci de ori în gând. "Nu-i decât un animal. . . , trebuie să-l uit, să-l alung din viața mea". In seara aceea, în trenul care-i purta către București, fugise de înghesuiala călătorilor și se cățărase în plasa de bagaje a compartimentului. Dorea mai cu seama să fugă de imaginea "celor doi". . . . . Intinsă în plasă, legănată de mișcările vagonului, rămăsese însfârșit singură, și putuse să dea frâu liber durerii și lacrimilor pe care le înghițise ziua întreagă. Două zile mai târziu, un prieten din grupul celor care fusese la mare, intră la ea cu o figură speriată și lungă. Tremurând, cu ochii plini de groază, -prietenul nu era croit în stofă de erou- îi spuse grăbit: "L'au ridicat astă noapte. . . Securitatea. . . mi-a spus o vecină a lui. . . Crezi că putem păți și noi ceva", adăugă cu privire care cerea ajutor dela ea, cea cu "experiență în arestări". "Poate ar fi bine să nu ne mai vedem, un timp, tot grupul", mai spuse, și fugi speriat. Rămăsese încremenită în urma lui. O mână de ghiață îi zdrobea inima. . . . , gânduri, sentimente amestecate o năpădiseră. . . Dușmanul comun lovise din nou pe unul dintre ei. . . . . Ce avea să i se întâmple lui?? Când va putea ieși din închisoare??? "Când o să-l revăd. . .", gemu ea disperată, și într'o clipă uită toate hotărârile luate împotriva celui iubit, toate chinurile la care o supusese în acea oribilă Duminică la Mare, felul în care o trădase cu prima necunoscută ieșită în cale. . . . . In durerea care-i umpluse sufletul la vestea arestării lui, înțelesese că nu încetase nici o clipă să-l iubească,. . . orice s'ar întâmpla dragostea pentru el nu va muri nici odată. . . . In întunericul care se lăsase în apartamentul necunoscut unde zăcea în brațele lui, acoperită de sărutările lui fierbinți, amețită de fericirea revederii, amestecând lacrimile de emoție cu zâmbetul provocat de glumele lui șoptite cu duh, știa că va rămâne pentru totdeauna a lui. . . . .

Ușa celulei deschizându-se brusc, o smulse din amintirile în care se cufundase. Plantonul apăru privind-o cu înțeles. Ochelarii negri se legănau sugestiv pe degetul mâinii întinse. Se ridică mecanic, așteptă să-i fie legați ochelarii la ochi și porni către etajul de sus, mânată de mâna dură a militarului. Incepea ancheta. . . . . .

Sandra ZVORIȘTEANU

DOCUMENTA TRANSYLVANIAE

Edited by John HALMAGHI

Sciția Mică, Dobrogea de azi a fost una din provinciile dacice care a jucat un rol important în cursul istoriei românești.

Ea a fost în legătură cu Imperiul Roman înainte de cucerirea Daciei de către Traian. Așa, poetul Ovidiu născut la 43 B.C. și mort la 16 A.D., a fost exilat în această regiune dacică și ne-a lăsat în versurile sale o mărturie istorică despre populația Traco-Scitică din această regiune.

După ocuparea Daciei de către legiunile romane ale lui Traian, Sciția Mică a devenit o puternică citadelă a creștinismului și acolo s'a format un centru de educație creștină -în limba latină- cunoscut sub numele de "călugării sciți".

Ca exemplu este călugărul Ion Casian, care a plecat la Constantinopol, în Egipt și Palestina. A fost sfințit ca Diacon de Sf. Ion Gură de Aur la Constantinopol și apoi a plecat la Roma, unde a fost sfințit ca preot. In fața Papei a apărat pe Sf. Ion Gură de Aur și în Franța a înființat două mănăstiri.

Alt exemplu este Dionisie Smeritul, originar tot din Sciția Mică, care a ajuns la Roma unde a cerut ca cronologia calendaristică să înceapă dela Iisus Christos. Propunerea lui a fost acceptată și așa a început era creștină a calendarului.

Călugării Sciți au reprezentat spiritul ecumenic al credinței creștine.

Dacia Scythica * Scythia minor



DUNARIS *(Danuvius)* = Danube, Duna, Dunărea ; ALUTUS = Olt ; ARGESIS = Argesh, Argeș ; NAPARIS = Ialomitsa, Ialomița ; BUSEUS = Buzeu ; SERETUS *(Gerasus)* = Sireth, Siret ; PYRETUS = Pruth, Prut ; TYRAS = Dniestr, Dnjester, Nistru.
– – – – = Vallum, Limes.

Sous le règne de l'empereur Tibère, (en l'an 15 après J.—C.) les Romains avaient occupé la région du Danube, *(Dacia Scythica)* ; en l'an 46, après J.—C., sous l'empereur Claudius, ils avaient pris possession également de la *Scythia Minor* (Dobroudja).

L'empereur Domitien a supprimé l'Etat thrace situé à droite du Danube et fondé la nouvelle province romaine, *la Mésie inférieure, dans laquelle était également comprise la Scythie mineure* (la Dobroudja actuelle). Il a fait venir à Durostorum, à Troesmis et dans d'autres centres, des légions romaines, pour protéger cette province contre les attaques des Gèthes, des Bastarnes, des Roxolans et des Sarmathes, peuplades venant de l'autre côté du Danube. Des colons romains se sont installés dans ces régions et ont contribué à la romanisation de la population indigène daco-gète.

A Tomis (Constantza) a été éxilé, sous le règne de l'empereur Auguste, en l'an 8 après Jésus-Christ, le poète Ovide, qui est mort dans cette localité au bout de neuf ans. Il a écrit à Tomis, *Tristia* et *Epistulae ex Ponto.*

During emperor Tiberius epoch, the Romans occupied the region of the Danube *(Dacia Scythica)* : in 46 after Christ, under emperor Claudius they occupied also *Scythia minor* (Dobrogea).

The emperor Domitian suppressed the state of the Thracians, situated on the right bank of the Danube and founded the new Roman province, Moesia inferior, comprising also Scythia minor (the actual Dobrogea). He brought to Durostorum, Troesmis and other centres, Roman legions, which had to protect this province against the attacks of the Gethes, the Bastarns, the Roxolans and the Sarmaths, coming from the other side of the Danube. Roman colonists established themselves in this region and contributed to romanize now the indigenous daco-getian population.

At Tomis (Constantza) has been exiled the poet Ovidius, during the reign of the emperor Augustus, in the year 8, after Christ. He died there nine years later and wrote, whilst being in Tomis, *Tristia* and *Epistulae ex Ponto.*

◆ ◆ ◆

In timpul domniei împăratului Tiberius (în anul 15 d. Chr.) Romanii au ocupat regiunea Dunării *(Dacia Scythica)* ; în anul 46 d. Chr., sub împăratul Claudius ei au luat în stăpânire *Scythia Minor* (Dobrogea).

Impăratul Domițian a desființat statul trac din dreapta Dunării și a înființat noua provincie romană, *Moesia inferior*, în care a fost cuprinsă și *Scythia minor* (Dobrogea actuală). El a adus la Durostorum, Troesmis și în alte centre, legiuni romane, ca să apere această provincie împotriva atacurilor Geților, Bastarnilor, Roxolanilor și Sarmaților de dincolo de Dunăre. Coloniștii romani s'au așezat în aceste părți și au contribuit la romanizarea populațiunei băștinașe daco-gete.

La Tomis (Constanța de azi) a fost exilat, sub împăratul August, în anul 8 d. Christos, poetul Ovidius, care a și murit în această localitate, după nouă ani. El a scris la Tomis, *Tristele* și *Ponticele (Epistulae ex Ponto).*

FARA ARMÂNEASCĂ

HU HURV̄IAŢ

di Theodor Gher. Zuca

- "Ază tu hârv̄ii . . . s'vă'ndrădzeţ.". . .

- "Va n'andrădzem dumnia-ţ". . . .

- "Ma s'aveţ vără vreare dit sone, ştiţ, aşe iasti adetea aua; tu oara di dinăpoi a banăllei, ma s'ai ţiva s'dzăţ". . . .

- "Dumnia-ţ, va nă dzătem ruga ş' deapoia". . . .

- "V'alas s'vă minduiţ, va v̄inu năpoi, ş'deapoia ñi dzăţeţ". . .

Poarta celulăllei s'ancllisi, ma-marli işe di canda tu oara aţea s'aduchi di lucuru alăvos ţe făţea.

Giudicaţlli la moarte, capitli ali răsculari, trei hurv̄iaţ, (nu vrură s'da agărli la chivernisea comunistă) iarau di la amintare ş'di totâna, aniviţaţ cu tăţearea, ş'tora lliu duţea ninti, tu celulă, ca s'lli află noima ascunsă. Zbura un di treilli, Ion Ion, ş'agiundzea ţi dzăse, poati ca iara ş'di pi cama'n sus, zboară chiruti "va n'andrădzem dumnia-ţ", s'andreadzi cathe un cum ştie el ca s'moară. Andrădzearea ti moarti iaste ţiva ţe ţâni di cathiun, mistico ancllis cu ñilli di cllei, aşe cum tut omlu iasti a parti.

Gogu Tăutu şi Mihai Amariei, doilli canda agrâşeară adetea a zborului. . . Mutreau cu oclli mari discllişi, mutreau diavârliga ş'iuva, fără s'veadă, ca orghilli, ma canda andzâresc, canda aduchesc ţiva, fandasmi, parusii nicurati. Zburarea cu ma-marli nu u avdză văr, nică dit celulili viţini, nică dit cotidor; zburară mult agalea, ca tu'nv̄is. Giumităţ di zboară, di pi ma' nsus, zboară chiruti.

Nuntru ş'nafoară dit hapsane, irea aştirata scutidea noaptillei. Văr di ancllişi nu avdza ţiva, cu tuti că nu dădea somnu di elli, aducherli a lor iarau napărti di litharvu, ş'bânau aşe fără idei, ca aumbre, nică ninga aproapi di ţer, nică ninga diparti di loc. . . s'disc llisi şi s'ancllisi una poartă di celulă tu noapte, ca una sinduche di mort, ahât tut, cădzu năpoi tăţearea şi tuti triţeau ca 'nv̄is, ca tu alliurare. Noaptea lipsea s'dumnească cu chisă ş'cu lăhtari, ligati cu singiri, nuntru şi nafoară dit celulili ali hapsane. Giudicaţlli la moarti, tăţeau cu măreţillia a discurajului, poate ş'cu mintimiñille. S'iara aistă noapti, noaptea dit sone!. . . .

Pisti puţăn va vinea ma-marli ş'nu s' minduiau ninga ţi va-lli dzăcă, ţi iara vrearea lor dit sone. S'părea că nu lliangâldza aisti, nu's minuiau dip, ş'canda nică lli-aveau noima. Aveau şi paraaveau oară s'facă tuti mârturisirli. Tora nu l'avea aramasă dicât maş tăţearea, s'mutreau s'aduchească tragica noimă a llei.

Mihu Amariei, canda vrea s'dzăcă ţiva s'căfta cu oclli tu dăvanea celulâllei, s'află aco poati zboarăli ţe-lli lipseau. Alâga cu mintea, ma nu li afla. Ancllidea năpoi oclli, ş'anv̄isa ţi avea s'mârturisească. Ma'nv̄isili sând fără thimelliu, himerit, ti-arâd pi tini işişi ş'ti'ndipârteadză diaver.

Ma bună iasti tăţearea; ma esti zore s'ti udusesti cu nâsă, greu s'aflli zboarâli şi s'ti andredz cu iali. Mihu Amariei stâtea'ntins pi pultări, tu cohea ali celuli s'mutrea si's facă aşe un mort muşat şi tiñisit.

- "Ti ti minduesti? Ti ti trăñipseşti?" Lu-antribă diunoară Ion Ion, hurv̄iatu cu oclli fuviroşi ca nândau rufei verdz, cu trup schitico, analt şi usos di canda iara cusurin cu Av̄iu-V̄iana Prodomu.

Mihu Amariei li chiru! Iara nu afla zboarăli ţi-lli lipseau. Mina capu lâhtărsit şi scoasi dit hicati un zbor ca suschir, fără noimă.

- "Iaste tinir". . . munuluvisi an treilea hurv̄iat, George Tăutu. Di una bucată, cu trupu mare, ţ'iara frică di el ca di lup, ca di av̄rimi când u-l mutreai, fără vreare va ti dădeai dinăparti ma ţă astâllia calea, ca s'nu lu-andămuseşti. Gione ş'pismătar, om ţi napărti di mintea lui avdza di una puteari di nuntru ţi-l chivirnisea, un instinct, clirunumii di pap-stripap.

- "Iaste tinir". . . scoasi zgrumat George Tăutu şi s'timsi diunoară pi duşme, pi pultări, cu mâñili cruţe pi chept, ninga Mihu Amariei, aproapea di chioşea celulăllei.

Maşi Ion Ion, ţi aduţea aminti di Av̄iu-V̄iana Prodromu dit irñii, stătea'mprost, amprost şi anfricuşitor. Nu-lli tură zboru al Mihu. Si stinahursi. S'apruche di mur, întinsi grumadzu s'deadi s'mutrească nafoară, nafoară di hearili di la firidă celulăllei. Nafoară iara scutidi. Iara noapti şi ţerul ascuns. Firida iara un stog di chisă, una firidă ascunsă ti lumea alantă.

Iu ţi s'hibă, va v̄ină ma-marli tora. . . .

Năpoi va zbura Ion Ion, ş'ti alanţ doilli, s'dzăcă vrearea lor dit sone. Nuntru tu celulă hurv̄iaţâlli u duţeau ninti cu tăţearea lor. Ciudiă ca nimallili tu ahuri. Tăţeau di canda nu iara zboru că după nihiam, lipseaşte s'moară!

Maşi tinirlu avea ti dzăţeare ţiva, ma nu agiundzea să zburască. "Iaste tinir" avea apufusită George Tăutu şi stătea tora ninga el, întins pi pultări ca văr mort.

Ion Ion tut ma stătea 'mprost tu irñia lâhtăroasă a celulăllei, ca pulliu-a-noaptillei ni durñit di una etă.

Nafoară pi cotidor, s'avd arv̄ilili a viglliторlor. Ciapi, ciapi. . . . Altă tavabiă, alţ viglllitori, totâna aşe di añi ş'di añi, di ñilli s'di ñilli di nopţ.

- "Bre Miho, ţi ai, ţi minduiare ti trâñipseaşti?" s'aplică năpoi pisti el.

- "Ti ai bre ficioru-a meu?".

Mihu, iara anângâsit tora si-lli de givapi, iţido, să scoată un zbor. Diunoară s'cutrimbură, s'alipidă'mprost, lâhtărsit di canda şi-avea scăpitată limba, di canda s'avea aprinsă pi dinuntru şi-lli ardea inima.

- "Zbura bre Miho. ." îlli feaţi rigiaie dirinat şi Ion Ion. "Dză-ñi ţi vrei bre ficioru-a meu. . Tora avem nihiamă oară ninti s'v̄ina ma-marli".

S'alipidă'mprost şi George Tăutu.

Treilli hurv̄iaţ amproşti, s'mutrirâ ahândos tu oclli, s'mutrirâ un pi alant cu mutreare dispirată. S'armasiră aşe tuţ treilli, fără zbor, niminaţ, ca sfulgurat di un duh fuviros şi nividzut.

Nafoară pi cotidor s'avdzară năpoi ciapi.

Vinea ma-marli. S'apruche di celula lor. Băgă mana pi clanţă, Nu discllidea ninga. Canda vrea s'amână, s'anchiadică. . . .

Ion Ion acăţa pi Mihu Amariei di braţ, ul strimsi pi chept di canda vrea s'lu-apără.

- "Nu avem oară Miho dză-ñi ţi ai pi inimă. Ti vrei s'mârturiseşti?" Mihu Amariei, canda lli-u deadi muţarea, nu putu să scoată zbor, lu-acăţă frica ş'trimura dirinat. Zghiră ca nămalliu pliguit tu inimă şi oclli îlli şi umplură di lăcriñi. Mungrisi zgrumat şi Ion Ion s'lu strimsi pi cheptu-lli larg. George Tăutu, lli-acăţă pi doilli di numiri ş'aplică anarga caplu. . . .

S'treilli'mprosti, aşe canda s'vrea pi tropu a lor ciudusit să s'apără, s'nu moară dispărţăţ un di alant, însinguraţ. Canda vreau s'moară deadun, tuţ-treilli aproapea, suţată. Aşe cum avea faptă ş'răscularea, aşe cum iara' nviţaţ s'facă tu hoară di sărbători, ti pătigiuni, ti numţ, ti'ngrupări. . . .

Ma-marli discllisi uşa, intră tu celulă.

-"Amu, sâ-ñi dzăţeţ vrearea voastră dit sone".

Ion Ion, discllisi gura, îlli trimură gruñiu.

- "Dumñia-ţ, noi va vrem s'dzăţem multi ma nu ştim să zburăm nu him cu'nviţătură. Hurv̄iaţ him, dumñia-ţ, va dzăţem un cântic di-a nost din hoară ş'deapoia ruga dit sone, ş'deapoia.". . .

Pi niaştiptati, tu hârv̄ii s'avdzără boţ; iuva nafoară dit celuli, nafoară dit hapsane, poati tu ubor. Boţli ahurhiră s'cântă, fără av̄uñii, ahândos, di s'diştiptară tuţ încllişilli.

Irea tu apirită. Cânticlu s'avdza tut ma curat, tut ma dirinat, tut canda dădea hârv̄ia s'canda s'discllidea un murmint:

Apleacă-ti, ti apleacă
salţă plângătoari.
Apleacă-ti, ti apleacă
căruna să-ñi'mpultesc
su port ti tută eta.
Apleacă-ti, ti apleacă,
salţă plângătoari
că vintu si-ñi ti bată
ca loclu s'pot su-l basi
ş'murmintu-ñi s'aumbreşti. . . .

S'avdză bumbunidzari uscată, şcurtă di mitralli s'cânticu s'frămsi diunoară.

Hurv̄iaţâlli Ion Ion, George Tăutu şi Mihu Amariei, fură tricuţ pit plumb.

Dit "Marturiili a unui mort"
Ed. Th. Zuca Anthina 1968

Pi grailu armânesc di

Papu MICIU

NOTĂ

* Pagina "FARA ARMANEASCA", apare sub îngrijirea colaboratorului nostru, ZAHU PANA. Pentru apariţia la timp a materialelor în legătură cu problemele aromâne (macedo-române) şi ale tuturor românilor din Peninsula Balcanică, toţi cei interesaţi sunt rugaţi ca pe viitor să trimită materialul direct la adresa : Zahu Pană, 31-35, 89-th Str. Jackson Heights, New York, N.Y. 11369, U.S.A.

THEODOR GHER. ZUCA

Năndau zboară ti el, aştiptândalui ca alţ să spună ma multi. . . . .

Ti Thoduru sănt multi ti dzăţeari ma câti s'dzăţ, nu poţ vără oară s'anclidz tu trei patru frândză, bana a unui om. Aţelli ţi-l cunuscură nu au ananghe, că zboarăli sănt di pi ma'nsus. Alanţ, na va poată s' află mari lucur, ş'aţelli ţi va citească aţeali scrisi di el, va lă spună ma multi dicât pot să scriă ti el, unu şi altu.

Vlăstar amintat Samarina, u-l pimsi tihea la sculii ş'agiumsi până tu Rămânia, iu putu s'bitisească Universitatea. Cându pisti Rămânia s'alăsară niorllli roşi, lu'ncllisiră ş'pi Thoduru a nost cu tuti că nu avea văr steps - bun cum irea, că nu putea s'facă rău nică la vâră furnică.

Trapsi multi măratlu! Cum să spuñi tu zboară trăñipsearea unui om când zboarăli sănt arăţ, diparti di aver şi cathiunu, aduchiaşti ţi va. . . Ni'nviţat cu greul, poati că Zuca trapsi ma multi di noi tuţ alanţ soţ di ngllețu ali Dobrugi, di bădruñili'ntunicati di la Zarca di Aiud - fără soari, fără luñină, fără căldură, fără măcari, cu gindarñilli ma răi ca luchilli, bătut s' angiurat ma lai ca furlli di calli. . . Când după añi, putu s'iasă dit hăpsane, nafoară lu-aştiptară alti laeţ, alti griutăţ! Ni'nviţat s'lucreadză cu mâñili - sapa s'lupata iarau singurul lucur ţi nă dădea s'făţem - dzălili al Zuca s'dipinau una ma laiă di alantă. Deade ş'el maratlu s'tipusească ţiva ca să scoată văr lai mitilic, ma aţelli ţi lă iara frică ş'di aumbra lor, nu-lli vrură lucrărili că aţeali ti scria Zuca, nu para s'andrădzea cu propaganda a lor.

Te putea să ştie chiruţălli di la propagandă di picurarlli a noşti dit Pind, di gaileili a lor, di chiderli aţălor ţi chireau câşladzilli di păşuñi că v̄ineau magirlli ş'făţeau agări aclo iu elli aveau păscută di ñilli di añi cupiili di oi. . că horli a noasti s'astindzeau una după alantă, că fumellili s' dirinau măţinati namisa di limba veaclliă di la pâpâñi ş'limba a cratului iu bănau, anângâsiţ s'anveaţă ca s' poată s'intră tu vâră laiă pâni! Di aisti ş'di foamea al Thoduru, elli nu aveau ti te să's bată caplu. . . .

Câdn u-l vidzui ti sone, iara'ñi şi pare ti Vaiu, Dumânica. . . tu Piaţa Mare la Bucureşti, dinintea a uneiaţi vindea lilici! Cu puţâñilli pradz ţi-lli avea, vrea s'ancupără dau lilici ti mulliari-sa (vahi irea dzua a llei) ş'tugiara îlli căfta ma mult di cât avea el! Aşe fu el tută bana! Napărti di averi, poet, tricut pit bană la ñilli di añi diparti di lăeţlli s'giudicăţlli a oamiñilor. . . .

Soartea nu-lli fu ma bună nică după ţi agiumsi Grecia . . . Avu nihiam tihe s'putu s'tipusească dauă-trei cărţ, ma când ahurhi şi el s'veadă mardzina, Dumidzălu u-l lo dintri noi s'Thoduru tricu tu lumea alantă cu tuti aţeali ţe avea s'nă dzăcă, după treidzăţ di añi di ghicuiere, atumţea când avea agiumtă mătur, când poate dit peana lui va işa lucări ţi văr di noi nu va poată s'li dzăcă.

Zuca, iara unu di cama buñilli cunuscători a limbillei a noasti, poati cama bun di tuţ di cât arămasim. Ti s'feaţe cu manuscrisili a lui, aţeali scrisi pe armâneaşte, văr nu poate s'nă spună ninga. Vahi Doamnalli. . . Până atumţea, ti aduţirea lui aminti, îñi luai curaju tu dinţ, s'tricui pi grailu a nost una schiţă ñică, ţe fu scrisă pi'ngrăţeaşte la 1968 sum titlu "Mărturia a unui Mort". S'mi lliartă aţelli ţe cunosc ma ghine limba, ma mini l'arucu chiatra tu grădina lor s'facă elli alti ma muşati, că iaste ananghi, mari ananghi, tu xerea ţi trădzem ază. . . .

Papu MICIU



CALINDAR PI AUGUST

6	August	Sutira (s'macă peşte)
15	August	St. Maria
29	August	Tăllera caplu al St. Ioan (Preasine)

ÎNDRĂCITUL DELA SCORNICEȘTI

Prostinghel GRAȚIAN RADU

Solia pe luna Iunie, 1978, la pag.23, ne dă o informație pe cât de curioasă tot pe-atât de tristă. La New Orleans, aci în Statele Unite, s'a dat o masă în onoarea președintelui Nicolae Ceaușescu. La începutul mesii, când s'a făcut rugăciunea, Ceaușescu a eșit din sală !.. Primarul orașului a explicat publicului că Ceaușescu nu poate sta în sală în timpul rugăciunii......

Considerăm întâmplarea curioasă și tristă. Curioasă fiindcă verificăm un fapt: un comunist oricât ar umbla prin lume nu învață nimica din ceeace noi numim bună cuviință. Un comunist nu s'ar mai simți comunist dacă nu ar jigni pe cei ce caută să-i dea o onoare cu nimica meritată ! Faptul este și trist fiindcă oricât am vrea noi să aruncăm rușine pe un comunist, acest nătâng de comunist este totuși un Român ! !

Din punct de vedere creștin și teologic noi știm că rugăciunea îl supără numai pe Satana. Dracul fuge de rugăciune și de fumul de tămâie...Românul a făcut și un proverb ca să indice pe cineva care ocolește biserica: "Cutare fuge de biserică ca dracul de tămâe" .....O întrebare se impune: de ce Nicolae Ceaușescu de la Scornicești, fuge de rugăciune ? El fuge de rugăciune și face lucruri pe care le vrea Necuratu fiincă este posedat de un spirit îndrăcit !

Faptul este extrem de important fiindcă individul deține comenzile unei dictaturi crâncene, loc din care a declarat război lui Dumnezeu ! Pe timpurile vasalității turcești suzeranii se mulțumeau cu atâtea pungi de aur la an, atâtea putini de miere, etc..., fără să se amestece în administrația interioară a țării sau în chestiunile religioase ! Indrăciții lui Lenin și Stalin voesc să alunge pe Dumnezeu din sufletele și inimile oamenilor. Povești, propagandă reacționară împotriva țării ? Nu ! Fapte reale !......

La Cleveland, Ohio, a poposit un Cor tineresc venit din România. Acest cor era sub supravegherea lui Radu Florescu, din București, directorul renumitei publicații "Scânteia Tineretului". Parohia Sfânta Maria s'a oferit să-i scutească de anumite cheltueli și s'au făcut aranjamente ca tinerii să fie găzduiți pe la familii de Români în grupulețe de 3-4 sau 5 după capacitățile locuințelor binevoitorilor.

Aranjamentul părea fericit pentru tineri iar gazdele mai mult decât încântate auzindu-i ciripind o limbă din care unii abia mai știu un minim al minimului !

Insă această armonie nevisată a fost turburată de un fapt neașteptat..... Românii din Cleveland au obiceiul ca să facă rugăciunea când se așează la masă... Conducătorul și responsabilul grupului auzind de acest lucru a căutat să vadă pe preotul Hațegan căruia i-a cerut să spună la oameni ca să nu mai facă rugăciuni în prezența acestor tineri mosafiri.... Si i-a vorbit preotului cam așa: " Vedeți Dv., noi suntem științifici și nu avem nimica cu superstițiile astea religioase" ... La care preotul răspunde: " Imi pare rău Dle Florescu dar noi nu suntem așa de științifici ca Dv., ci am rămas simpli ca părinții noștri care ne-au învățat să ne rugăm lui Dumnezeu în toată ziua și în tot locul... De-aceia Dumnezeu ne dă de toate din belșug... Si Dv. și Rușii mureați de mult de nu vă dădeam noi, Americanii, grâu și cucuruz..".

Este greu de calificat atitudinea Dlui Florescu ! Ea a trecut hotarul bunei cuviințe ! Să ceri preotului ca să spună la oameni să nu mai facă rugăciuni în prezența unor tineri veniți din România, unde ni se spune că Biserica este liberă cum n'a fost niciodată ! ! ! Pe românește, așa ceva se cheamă scrânteală...

Dar ce ne apare nouă ca obrăznicie sau scrânteală la comuniști este virtute, dogmă ! Cine nu-și aduce aminte de nătângul de la Kremlin cum și-a scos bocancul și-a dat cu el pe masa de la Națiunile Unite ?

Sau cine a uitat că nătângul de la Scornicești fiind primit de gazde cu onoruri nemeritate în loc de mulțămită a dat ordin ca să fie scoase de pe pereții palatului, unde era găzduit, niște crucifixe ...Crucea, ca și rugăciunea, supără amarnic pe necuratul !

Potrivit conștiinței noastre de Creștini ce putem face în cazul de față ? Simplu: Să îndeplinim porunca Domnului : "Rugați-Vă pentru vrășmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blesteamă...".

Astfel, de încheiere aș recomanda o rugăciune scurtă și simplă:

-Doamne Iisuse Hristoase, care ai scos legiunile de draci din omul posedat și i-ai trimis în porcii Gadreenilor, scoate dracii și din robul Tău Nicolae Ceaușescu și din toți colaboratorii lui, care posedați de aceste duhuri necurate se străduesc să strice de pe pământul românesc așezămintele Tale cele sfinte ! Scoate-i din ghiarele Satanei precum l-ai scos pe Pavel, făcând din amarnicul persecutor cel mai mare Apostol. Tu poți tot ce voești, și nimica nu-ți este imposibil; a Ta este slava și cinstea în vecii vecilor ! Amin.

CEAUȘESCU LA LONDRA

Ion RAȚIU

Legăturile economice dintre Marea Britanie și Republica Socialistă România s'au desvoltat, începând din anul 1964, dacă nu spectacular, cu siguranță în mod satisfăcător. Nu numai pentru România, dar și pentru Marea Britanie, căci România oferă un debușeu de mare potențial pentru viitor chiar dacă pătrunderea în această piață trebuia asigurată prin acordarea de credite. Avantajele fiind, deci, reale pentru ambele părți contractante, s'a ajuns, treptat, la o colaborare tot mai strânsă în diverse industrii, dar mai ales în industria aeronautică.

După venirea lui Ceaușescu la putere în 1965, România a început să doteze liniile TAROM cu avionul BAC-1-11, iar posibilitatea unei legături organice și trainice în acest domeniu a devenit o realitate. In Martie 1972, Botnăraș, numărul 2 în ierarhia reseristă la acea oră, a venit la Londra să tatoneze posibilitatea unei vizite a lui Ceaușescu în Anglia. Botnăraș l-a invitat pe premierul britanic, Edward Heath, să se oprească în România cu ocazia vizitei ce urma să o facă în Polonia. Heath a declinat invitația, dar Botnăraș a revenit în Anglia la sfârșitul lui Iunie și a repetat-o. In Ianuarie 1973 s'a făcut o nouă încercare din partea RSR -de data aceasta mai subtilă- și ideia a fost acceptată, în principiu, de guvernul britanic. Ministrul de Stat de la Foreign Office, Julian Amery, s'a dus la București în Iulie 1973 să-i ofere lui Ceaușescu o vizită, fie ca șef de guvern, sau șef de partid, fie în orice altă capacitate își alege din multiplele funcții ce deține în statul român actual. Ceaușescu a cerut însă să fie o vizită de Stat. I s'a explicat formalismul unei asemenea vizite, cu trei zile de laborioase ceremonii, după un tipic bine stabilit de sute de ani de zile. Timpul de care dispunea Regina pentru asemenea vizite, i s'a spus, era și el limitat căci multe alte vizite erau deja programate. Deci, i s'a spus că s'ar putea ca să mai treacă ani și ani de zile până-i va veni rândul. In zadar. Ceaușescu a cerut o vizită de Stat.

Anii au trecut. Invitația nu s'a concretizat. In schimb, s'a făcut mare progres spre posibilitatea ca avioane și motoare britanice să fie produse în România, sub licență. Au urmat noi presiuni de la București și s'a cerut să refixeze o dată. Intre timp Ceaușescu a reușit să-și profileze tot mai mult imaginea de independență față de Moscova și de intermediar în conflictele internaționale, în cel din Orientul Mijlociu, în special. Rezultatul a fost că vizita lui Nicolae și Elena Ceaușescu a fost fixată pentru data de 13-16 Iunie 1978.

Asociația Culturală a Românilor din Anglia-ACARDA-acceptă principiul interesului reciproc în relațiile economice și culturale, est-vest. Deasemenea, acceptă faptul că o vizită de Stat subliniază prietenia între două popoare. După discuții îndelungate, ACARDA a luat decizia să manifestăm, dar să o facem în așa fel încât Majestatea Sa Regina Elisabeta II să nu fie câtuși de puțin jignită. In acelaș timp să indicăm, clar, că în România drepturile omului sunt nesocotite și încălcate și că Președintele comunist Ceaușescu nu reprezintă, autentic, poporul român și aspirațiile lui. Decidem să trimitem scrisori de protest ziarelor TIMES și DAILY TELEGRAPH și să expediem cartea mea "România de Astăzi" tuturor membrilor Camerei Comunelor cu o scurtă scrisoare explicativă. Pregătim apoi, patru placarde mari cu următoarele lozinci: "Why Ceaușescu ? Why not Idi Amin" (De ce Ceaușescu ? de ce nu Amin Dada).."Comunist at 16; King at 61" (Comunist la vârsta de 16 ani. Rege la 61 ani).." 1984 alive and well in Romania, since 1948" (Anul 1984 e bine sănătos, în România, încă din 1948)..și "Human rights în Romania: CENSORED" (Drepturile omului în România; nu există).

La sosirea soților Ceaușescu la Londra, în ziua de Marți, 13 Iunie, ne îndreptăm spre locul convenit, de lângă gara Victoria. Cel care ducea placardele însă, a fost oprit de poliție. Ne dăm deasemenea seama că și grupul de manifestanți pentru libertatea religioasă în România sunt blocați și stânjeniți de poliție. Interesându-ne, mai deaproape, aflăm că Ceaușescu ceruse ca o condiție, întâi, ca toate documentele privitoare la colaborarea economică dintre cele două țări, în valoare de circa 300,000 lire sterine (peste o jumătate de miliard dolari) să fie gata pentru a fi semnate în cursul vizitei; și, al doilea, să se ia măsurile necesare ca să se elimine orice posibilitate de manifestație publică împotriva lui.

ACARDA n'a putut să accepte acest lucru. Adevărul despre România trebuia să fie spus răspicat, nu numai în ziare, prin scrisorile noastre și prin articole judicioase și obiective, ceace s'a făcut, dar și printr'o manifestație publică. Ne-am schimbat deci, tactica. Am ales ocazia banchetului dat Reginei de Ceaușescu, la 15 Iunie, la hotelul Claridge's. O ocazie mult mai potrivită, pentrucă, la toate celelalte funcțiuni, Regina fusese gazdă. Aci însă, nu. La ora convenită, 7.30 seara, ne-am îndreptat spre hotel venind din diferite direcții, unul câte unul. Când am sosit acolo, pe trotuarul din fața hotelului se vorbea aproape numai românește, căci mișuna de agenți ai Securității. Am desfășurat placarda care afirma că drepturile omului nu există în România, și-l țineam sus. Imediat poliția britanică a venit la mine și, în ciuda protestelor mele, m'a tot îndepărtat de la locul ce-mi alesesem. In cele din urmă, m'au lăsat în pace, la o distanță de vreo 30 de metri de la intrarea hotelului. Rând pe rând au sosit și ceilalți manifestanți. Burea. Dar placardele, acum toate desfășurate, artistic făcute, cu litere mari, negru pe alb, erau din material plastic, lucios, așa că se vedeau și mai bine, și de la distanța unde eram. In tot cazul, niciunuia din oaspeții ce soseau, nu-i putea scăpa faptul că se făcea o demonstrație ostilă lui Ceaușescu.

Cum am indicat, manifestația noastră a început la orele 7.30 seara. Până pe la orele opt seara, totul a mers bine. Câteva minute înainte, însă, poliția a început să construiască, rapid, în jurul micului nostru grup de manifestanți, un fel de țarc, cu ajutorul unor bariere de fier de tipul uzat pentru îngrădirea circulației. Li se spune, chiar, "crowd control barriers". Operația completă -și, astfel, imobilizându-ne în colțul de stradă unde eram- au adus un autobus enorm, verde, și l-au oprit exact în fața noastră, ca să ne ascundă, total, din vedere. Am protestat cu voce tare, afirmându-ne dreptul de a ne exprima, pașnic, opinia. Am cerut poliției să dea autobusul la o parte. Mi s'a spus să tac din gură și să nu-mi creez dificultăți. Am căutat să ies din țarc, încercând să mișc bariera ce se rezima pe peretele casei din dosul nostru. Un polițist voinic însă, m'a împins brutal, înapoi. Atunci, neavând niciun alt mijloc de a-mi face cunoscut punctul de vedere, am sărit peste barieră și am strigat: "Sunt un om liber".."Am dreptul să-mi exprim opinia în mod pașnic. Ceeace fac". Tineam în mâini cele două bețe ale placardei desfășurate. Am dat să fac ocolul autobusului; n'a fost chip. Trei vlăjgani m'au imobilizat, după ce m'au împins și burdușit. Cum eu tot încercam să arăt placarda, Colonelul de poliție Howlett, care conducea operația, m'a somat să mă opresc. Am ripostat că n'are dreptul să-mi suprime, cu forța, libertatea mea de a-mi exprima, pașnic, opinia. "Tot ce vreau să fac e să arăt placarda, lui Ceaușescu" am strigat. "Dacă nu te oprești, te arestez" mi-a zis. "Arată-mi mandatul de arestare". Te arestez în virtutea Legii din 1965, mi-a declarat și a citit un articol ce nu-mi mai amintesc. "Poți să mă arestezi" i-am spus "dar nu poți să mă oprești să-mi exprim liber, și pașnic, opinia." Si iarăș am încercat să arăt placarda. Atunci m'au luat în brațe și m'au împins în autobus. La poliție, după obișnuitul interogatoriu, pentru a-mi stabili indentitatea, mi-au luat o declarație și m'au băgat într'o celulă de o murdărie desgustătoare. M'au ținut acolo până după miezul nopții. Când mi-au dat drumul, mi-au spus: "Acum poți să pleci, că Președintele d-tale a plecat și el de la Claridge's". L-am asigurat că Ceaușescu nu e Președintele meu.

In esență, asta e totul. Un episod în lupta noastră națională, nu fără o semnificație simbolică. Un fel de justiție poetică, pentrucă subliniază dificultățile momentului istoric în care trăim. Dictatorul roșu, Ceaușescu, dădea un banchet Reginei Angliei; iar eu, luptător pentru idealurile democratice încă din fragedă tinerețe, stăteam într'o celulă murdară, plină de nume sgâriate pe pereți din care rețin doar unul: "DANNY HEYES WOZ ERE ON 7 ARMED ROBARY CHARGES" (D.H. a fost aici, acuzat de 7 furturi cu violență. Totul scris agramat).

Marele ziare londoneze, THE TIMES și DAILY TELEGRAPH, au scris despre arestarea mea și despre traducerea mea în fața Curții Magistraților a doua zi când am fost dat în judecată. Faptul a fost notat, nu numai în presă și la radio, dar a dus și la proteste publicate împotriva "deplorabilei" mele arestări.

Procesul va avea loc la 19 Septembrie anul curent. Ce se va întâmpla, rămâne de văzut. Dar în ciuda tuturor planurilor sale atât de minuțios pregătite, Ceaușescu nu a putut să treacă prin Anglia fără ca strigătul nostru pentru libertate să nu fie auzit. Si, odată ce m'au dus cu autobusul la poliție, demonstrația a fost văzută, perfect, de toată lumea inclusiv de Regina Angliei.

DO'N PROFESOR SPUNE:



Intr'un editorial s'a întrebuințat din greșală cuvântul "cățel". Ne pare rău și cerem scuze cititorilor. Trebuia întrebunțat cuvântul " JAVRE " !

SĂ RÂDEM... SAU SĂ PLÂNGEM...?

URZICA LIBERĂ

ANUL 1 Nr. 4 APARE CÂND ARE INSPIRAȚIE!

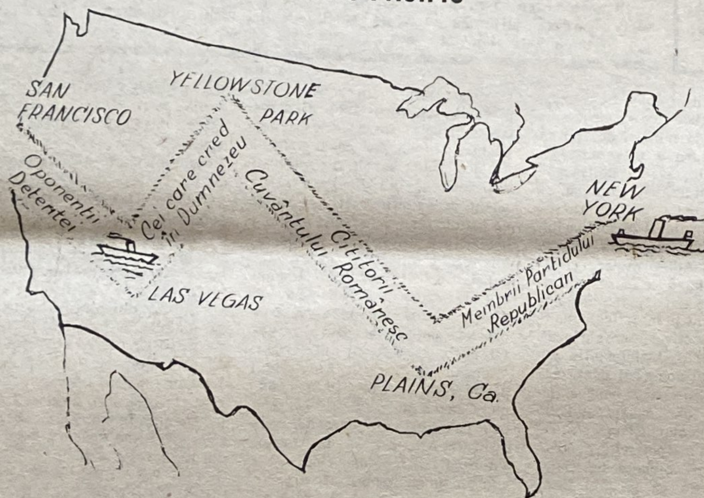
NICULIȚĂ SALVEAZĂ DEMOCRAȚIA AMERICANĂ!

BUCUREȘTI- Agentul nostru dublu ne-a dat o copie a scrisorii ce a trimis-o Premierul Ceaușescu la Casa Albă:

Dragă Jimmy,

Ingrijorat de opoziția ce ți-o fac neo-fascistii republicani pe chestiunea șomajului și cedării Canalului de Panama, îți ofer pe gratis următoarea soluție:

CONSTRUIREA UNUI CANAL: ATLANTIC-PACIFIC



Noi, în România, am obținut rezultate politice formidabile cu lucrările de la Canalul Dunărea-Marea Neagră.

N'a mai rămas în viață nici un dușman al "Democrației Populare" așa că am fost siliți să oprim construcția până va crește o nouă generație de naziști și trădători de țară care cer respectarea drepturilor umane!

Până atunci, dragă Jimmy, aruncă Biblia și învață că:

Așa-i lupta, "democrată";
Nu ca voi, cu treanca-fleanca!
Te mai pupă înc'odată
Niculae și cu Leanca.

Dinu MĂTRĂGUNĂ

Scrisoare:

Pentru Conformitate Nikalai SCORNICESCU

Nu vă fie cu bănat,
Dacă nu's de publicat,
Fără cel mai mic repros,
Aruncați-le la coș.

Elenei Ceaușescu, doctoră în chimie.

Chimică formulă pare,
Semnătura-i pe hârtie.
De ce dar se miră lumea,
Că e doctoră'n chimie ?

Soțului doctorei

Stă pe gânduri Ceaușescu..
Bonaparte-i CORSICAN..
Trebuie să fim rudenii,
Căci și eu sunt...SCORNICAN.

Tot lui

Lumea zice că de asta,
Are gura strâmbă, șuie.
Căci pe când bătea pingele,
Rezema în ea cinci cuie.

Cuplului Ceaușescu

Premiul Nobel îl râvnesc,
Ca orice, alte ființe.
Ea îl vrea pentru ȘTIINȚE
Iar el pentru ne-ȘTIINȚE.

Scorniceștilor

O să aib'Academie,
Scornicești, cum alta nu e
Nici în Statele Unite:
De cusut și bătut cuie.

Lui Ceaușescu

Ei da, ciocanu-i bun în stemă
Dar secera ? Precis, e nulă.
Și-a hotărât ca'n viitoarea,
Să pună un ciocan și-o sulă.

Președintelui

Motto: Hans Sachs war ein Schumacher, und Poet dazu.

Hans Sachs ?..Doar un proclet,
Fu cismar și fu poet.
Ceaușescu, om sinistru,
Fu cizmar și-i Prim Ministru.

ȘI-ACUM ONORATĂ REDACȚIE, IATĂ RĂSPUNSUL LA CARE MĂ AȘTEPT:

Nu mai fi așa șiret,
Știm toți că nu ești poet.
Răspunsul i-alăturat,
Precum vezi, s'au publicat.

Epigrame

Ion CICALĂ

FIECARE CU CE ARE

Statele subdezvoltate
sunt frățește ajutate:
de unii cu bani,
de-alții cu...cubani.



UNUI MENAJAT

Cu săgețile-ascuțite
dacă te-aș fi săgetat,
poți să fi sigur, iubite,
erai azi...ciur-perforat!

UNOR ILUZIONISTI

Conform iluziilor lor
spre comunism tot urcă'n zbor...
dar, când îi vezi în cozi l'Alimentare
îți dai seama că-s pe rampa de lansare.

BALCAN GRILLE

Cine are nări-aici
simte din mirosuri tari
cum că...mici-s tot mai mici
și agenții tot mai mari.

— RĂȚOIUL EXILAT —

(Cu fruntea sus pășim al doilea an !)

ANUL VIII OUL Nr. 13

PURIFICAREA PARTIDULUI COMUNIST DE ELEMENTELE COMPROMIȚĂTOARE

BUCUREȘTI- (Rățoi-press)- "Trebuie să ne bucurăm de un prestigiu și mai mare în lume" a declarat Niculiță, și a cerut ca toți membrii din Comitetul Central, Corpul Diplomatic și agenții secreți să răspundă în 24 de ore Da sau Nu la următoarele întrebări:

(1) Te consideri ungăinar, un mincinos, un meschin ori o lichea patentă ?

(2) Ești o lepră aventurieră și de bani flămândă ?

(3) Poți sta la pândă și lovi prietenii pe la spate ?

(4) Ești în stare să falsifici acte oficiale, statistici, etc. ?

(5) Ești în stare să-ți vinzi Neamul ?



Agentul nostru secret MAC-MAC

- Detectivul nostru Mac-Mac ne-a telegrafiat rezultatul examenului: "Ambasadorul Niculae și agenții lui secreți din secția propagandă au trecut examenul cu "Summa cum laude". Toți au răspuns DA la întrebări".

Dona-RĂȚOIUL

UMOR

* Ora 3 a.m. O zi de iarnă. In fața unei măcelării din București s'a format o coadă de trei străzi.

Un inspector de la aprovizionare văzând atâta mulțime adunată, pune în geamul măcelăriei un afiș:

Va fi carne destulă,
Dar nu pentru burghezi.

Burghezii renunță la așteptare și se întorc acasă.

Pe la 8.30 dimineața, directorul măcelăriei se uită la cei care așteaptă, face o socoteală în gând, și le spune: "avem carne destulă, dar nu pentru sindicaliști".

Mai rămân în fața măcelăriei acuma vreo 150 de clienți. Cu 5 minute înainte de deschidere, directorul apare din nou și dă ultimile instrucțiuni:

"Avem carne destulă, dar numai pentru membrii partidului din ilegalitate și agenții provocatori.

In fața măcelăriei au mai rămas 50 de persoane. Peste puțin timp se deschide ușa și directorul din prag, dă ultimile ordine: "Să intre doar agenții provocatori, restul să vină mâine.

Intră agenții înăuntru, bucuroși, directorul închide ușa după ei, se suie pe o lădiță și le spune: "Tovarăși ! V'am chemat ca să vă spun cum clasa burgheză își bate și azi joc de noi, clasa muncitoare a proletariatului. In timp ce ei, burghezo-moșierimea s'au odihnit toată noaptea în pat și la căldură acasă, noi toți am stat la coadă, înghețând în ger, așteptând ca să cumpărăm carne.

Adevărul este că n'avem nici măcar un ciolan de vânzare.



* La o ședință de comitet:
- Comunismul ne clădește fericirea ! Vom avea casă, mașină, motocicletă, helicopter, și tot ce vom vrea!
- Dar ce să facem cu helicopterul ? întrebă un membru curios.
- Ce-i aia că ce-o să faci cu helicopterul ? Păi dacă nu găsești carne la Zimnicea te duci la Corabia și dacă nu găsești cartofi la Târgoviște te repezi până la Pitești.



SPORT

"CAMPIONATUL MONDIAL DE FOTBAL" ARGENTINA 1978

* După cum, desigur, cititorii noștri știu, Argentina a câștigat cel de al 11-lea CAMPIONAT MONDIAL DE FOTBAL. Argentinienii reușesc această performanță pentru prima oară. Meritul este al tuturor jucătorilor și al antrenorului Cesar Menotti, care vreme de 4 ani a pregătit o echipă, construită pe scheletul lui "River Plate", la care a adăugat printre alții și pe Mario Kempes, jucătorul care activa la Valencia (Spania) și pentru care argentinienii au luptat mult ca să-l aibă în echipă. Menotti a reușit să imprime echipei credința în victorie, dorința de a o obține și sudura sufletească a tuturor jucătorilor.

Intr'o competiție în care protagonistele (Argentina, Italia, Olanda și Brazilia) au fost de valori apropiate, moralul s'a dovedit hotărâtor, după cum s'a văzut mai ales în meciul final. Argentinienii au practicat un fotbal de dăruire totală, ofensiv, direct spre poarta adversarilor.

Mario Kempes, excelent în toate partidele, a fost factorul hotărâtor al victoriei din meciul final, marcând 2 goluri, fiind coautor la al treilea. Victoria meritată a echipei lui Menotti s'a transformat în sărbătoare națională pentru argentinieni. Mario Kempes a fost declarat cel mai bun jucător al campionatului mondial, fiind, la 24 ani, un demn urmaș a lui Alfredo di Stefano.

REZULTATE TEHNICE :

Grupa 1-a.

Italia	-	Franța	2-1	(1-1)
Argentina	-	Ungaria	2-1	(1-1)
Italia	-	Ungaria	3-1	(2-0)
Argentina	-	Franța	2-1	(1-0)
Franța	-	Ungaria	3-1	(3-1)
Argentina	-	Italia	0-1	(0-0)

Grupa 2-a.

R.F.Germania	-	Polonia	0-0	
Tunisia	-	Mexic	3-1	(0-1)
R.F.Germania	-	Mexic	6-0	(4-0)
Polonia	-	Tunisia	1-0	(1-0)
R.G.Germania	-	Tunisia	0-0	
Polonia	-	Mexic	3-1	(1-0)

Grupa 3-a.

Brazilia	-	Suedia	1-1	(1-1)
Austria	-	Spania	2-1	(1-1)
Austria	-	Suedia	1-0	(1-0)
Brazilia	-	Spania	1-0	(1-0)
Suedia	-	Spania	0-0	
Brazilia	-	Austria	1-0	(1-0)

Grupa 4-a.

Peru	-	Scoția	3-1	(1-1)
Olanda	-	Iran	3-0	(1-0)
Olanda	-	Peru	0-0	
Scoția	-	Iran	1-1	(1-0)
Peru	-	Iran	4-1	(3-1)
Olanda	-	Scoția	2-3	(1-1)

••

CLASAMENTUL GRUPELOR PRELIMINARE.

Grupa 1-a

1. ITALIA	3	3	0	0	6–2	6
2. ARGENTINA	3	2	0	1	4–3	4
3. Franța	3	1	0	2	5–5	2
4. Ungaria	3	0	0	3	3–8	0

Grupa 2-a

1. POLONIA	3	2	1	0	4–1	5
2. R.F GERMANIA	3	1	2	0	6–0	4
3. Tunisia	3	1	1	1	3–2	3
4. Mexic	3	0	0	3	2–12	0

Grupa 3-a

1. AUSTRIA	3	2	0	1	3–2	4
2. BRAZILIA	3	1	2	0	2–1	4
3. Spania	3	1	1	1	2–2	3
4. Suedia	3	0	1	2	1–3	1

Grupa 4-a

1. PERU	3	2	1	0	7–2	5
2. OLANDA	3	1	1	1	5–3	3
3. Scoția	3	1	1	1	5–6	3
4. Iran	3	0	1	2	2–8	1

Primele două echipe din fiecare grupă se califică în turul doi al competiției (grupele semifinale A și B).

REZULTATE TEHNICE :

Grupa A.

Italia	-	R.G.Germania	0-0	
Olanda	-	Austria	5-1	(-0)
Italia	-	Austria	1-0	(1-0)
R.F.Germania	-	Olanda	2-2	(1-1)
Olanda	-	Italia	2-1	(0-1)
Austria	-	R.F.Germania	3-2	(0-1)

Grupa B.

Argentina	-	Polonia	2-0	(1-0)
Brazilia	-	Peru	3-0	(2-0)
Argentina	-	Brazilia	0-0	
Polonia	-	Peru	1-0	(0-0)
Brazilia	-	Polonia	3-1	(1-1)
Argentina	-	Peru	6-0	(2-0)

••

CLASAMENTUL GRUPELOR SEMIFINALE

Grupa A.

1. OLANDA	3	2	1	0	9—4	5
2. Italia	3	1	1	1	2—2	3
3. R.F. Germania	3	0	2	1	4—5	2
4. Austria	3	1	0	2	4—8	2

Grupa B.

1. ARGENTINA	3	2	1	0	8— 0	5
2. Brazilia	3	2	1	0	6— 1	5
3. Polonia	3	1	0	2	2— 5	2
4. Peru	3	0	0	3	0—10	0

Echipele câștigătoare de grupă s'au calificat în finală.

MECIUL PENTRU LOCURILE 2,3.

Brazilia - Italia 2-1 (0-1)

MECIUL FINAL

Argentina - Olanda 3-1 (1-0, 1-1)

— Cupa României la fotbal —

U.CRAIOVA - OLIMPIA SATUMARE 3-1 (2-0)

* Cea de a 40-a finală a "Cupei României" la fotbal a fost câștigată de echipa Universitatea Craiova, care reușește această performanță pentru a doua oară consecutiv. Ea a reușit să se impună în fața Olimpiei după un joc cu multe faze spectaculoase. Golurile craiovenilor au fost marcate de Cârțu (min.43),Cămătaru (min.45) și Marcu (min.74) cu un șut de la 35 m. Pentru Olimpia, a marcat Helvei (min.76). Craiovenii câștigă în felul acesta și dreptul de a participa în competiția europeană "Cupa Cupelor" unde le dorim succes.

Formațiile echipelor:

UNIVERSITATEA CRAIOVA : Boldici (min. 68 — Lung) — Ungureanu, Tilihoi, Ștefănescu, Purima — Donose, Balaci (min. 65 — Țicleanu), Beldeanu — Cirțu, Cămătaru, Marcu.

OLIMPIA : Feher — Popa, Smarandache, Marcu, Pinter — Sabou (min. 73 — Bocșa), Kaizer, Bathori II — Mureșan, Hațieganu, Both I (min. 65 — Helvei).



* Jucătorii Universității Craiova, făcând turul de onoare al stadionului, după câștigarea cupei.

••

* ECHIPE PROMOVATE IN DIVIZIA "A"

* F.C.GLORIA BUZAU : Echipa de fotbal s'a înființat în anul 1961 sub numele de Metalul. In 1964 promovează în Divizia C, iar în 1972 în Divizia B sub numele de Gloria. Performanța promovării în Divizia A a realizat-o sub conducerea antrenorului Ion Ionescu (fostul rapidist), care a preluat conducerea echipei la începutul returului, realizând această performanță în dauna F.C.M.Galați, care pornea în întrecere ca favorită. Buzoienii au câștigat toate meciurile disputate acasă, iar în deplasare au obținut 5 victorii și 7 meciuri egale, pierzând numai 5 partide, performanță care le-a asigurat primul loc și promovarea în Divizia A.

••

* CHIMIA RM. VALCEA : Echipa din Rm. Vâlcea a mai participat la campionatul primei divizii în anul 1974, dar după un an a retrogradat în categoria secundă. Un mare merit în realizarea acestei performanțe se cuvine antrenorului Marcel Pigulea, care a dispus de un lot de jucători puțin cunoscuți, printre care și patru fotbaliști refuzați de clubul Rapid București. Victoria vâlcenilor s'a realizat în dauna echipelor Rapid și Progresul București, pe care pronosticurile le indicau favorite.

••

Gloria Buzău

LOTUL DE JUCATORI: Cristian (24 de ani), Stelian (31), Cristea (17, junior) — PORTARI ; Ivana (17, junior), Nicolae (22), Simion (27), Petrache (21), Tulpan (22), Nan (27) — FUNDAȘI ; Ghizdeanu (21), Toma (25), Vlad (24), Neculce (30), Mircea (17, junior) — MIJLOCAȘI ; Oprișan (31), Negoescu (28), Radu (25), Manole (17, junior), Enache (28), Stan (28) — ATACANȚI.

Chimia Rm. Vâlcea

LOTUL DE JUCĂTORI : portari : Roșca (24 de ani), Schioșu (20), Pavel (17) ; fundași : Lepădatu (27), Basnc (24), Pintilie (27), Iordan (26), Cincă (26) ; mijlocași: Savu (26), G. Stan (26), Carabageac (24), Vergu (20) ; inaintași : Telespan (21), Răducanu (18), C. Nicolae (24), Stanca (24), Coca (26), Negrea (19). Au mai fost folosiți, parțial, Nemoianu, Pătru și Foltea.

••

Mario Kempes, exprimându-și bucuria după marcarea primului gol al finalei.



* La turneul internațional de tenis de la Wimbledon, Virginia Ruzici-România- a confirmat rezultatele bune obținute de ea în ultima vreme. La proba de simplu femei ea a reușit să se califice până în sferturi de finală unde a fost însă învinsă de câștigătoarea turneului, australianca Evonne Goolagong. Menționăm că printre învinsele Virginiei s'a aflat și Betty Stove, pe care a învins-o în optimi de finală cu 5-7, 6-4, 6-3. Impreună cu Mima Jausovec (Jugoslavia) ea a fost prezentă în finala probei de dublu-femei, unde au fost învinse de cuplul australian Reid-Turnbull, cu 4-6, 9-8, 6-3. In semifinale, Ruzici și Jausovec au eliminat un cuplu renumit, Francoise Durr (Franța)-Virginia Wade (Anglia) cu 6-4, 6-4.



V.Ruzici

M.Jausovec

••

* Pentru repetate abateri dela regulile de disciplină și conduită sportivă, comise în ultimii 2 ani (turneele de la Houston, Palm Springs, St. Louis, Richmond, U.S.Open și Wimbledon.), jucătorul de tenis Ilie Năstase a fost amendat cu $ 5.000 și suspendarea pe o perioadă de trei luni dela turneele Grand Prix.

••

* La începutul lunei Iulie, la Cluj, ciclistul Marin Valentin,a câștigat, pentru a treia oară consecutiv, titlul de CAMPION LA CONTRATIMP INDIVIDUAL. El a învins, printre alții, și pe Romașcanu, cel care s'a clasat pe locul 3 în Cursa Păcii și a câștigat etapa de contratimp din această cursă. El a realizat, pe cei 40 km. ai întrecerii, o medie orară de peste 44 km,în ciuda vremii nefavorabile și al traseului dificil. La 21 ani, Marin Valentin este o autentică speranță a ciclismului, un talent care sperăm că se va realiza.



Marin Valentin.

••

* CAMPIONATUL BALCANIC DE CICLISM pe șosea disputat la 17 Iulie a.c., în Turcia, pe șoseaua Izmit-Bursa, de-a lungul a 140 km, a fost câștigat după un sprint foarte disputat, de ciclistul român Vasile Teodor. La competiție au participat 50 de cicliști din țările balcanice.

Clasamentul: seniori: (1) Vasile Teodor (România) a parcus 140 km în 3 h 33:34- campion balcanic, (2) T. Dimitrov (Bulgaria), (3) Rakuș (Jugoslavia), (4) V.Fumici (Jugoslavia), (5) B.Robert (Jugoslavia), (6) I. Emirov (Bulgaria), (7) C.Cârje (România) același timp...(11) V.Ilie 3 h 34:08...(14) V.Marin 3 h 34:28...(20) I.Butaru...etc....

* Cea de a 61-a ediție a CAMPIONATULUI ROMANIEI LA RUGBY a fost câștigată de echipa FARUL-Constanța, care câștigă astfel al treilea titlu în ultimii 4 ani.

••

D. Passarella, căpitanul campionilor, purtat în triumf de suporteri.



CERERILE ADRESATE ACESTEI RUBRICI DE CITITORII ZIARULUI "CUVÂNTUL ROMÂNESC" SUNT PUBLICATE GRATUIT.

MICA PUBLICITATE :

Introducere

Imigrația este unul din cei mai influenți factori ai vieții Canadiene. Intotdeauna a fost.

Imigrația ne afectează din punct de vedere cultural, social și economic, în interior și pe plan internațional.

Pentru a asigura că imigrația va continua să fie o bună influență pentru Canada, s'au făcut unele schimbări semnificative în legea noastră de imigrare. Fie că sunteți cetățeni de 5 generații ori un vizitator, în orice caz ar trebui să știți ce e nou.

Schimbările făcute:

In ultimii 4 ani, diverse persoane și organizații au dat idei ori au făcut propuneri pentru schimbări în legea și politica de imigrare a Canadei.

Multe din sugestiile primite fac acum parte din noua lege de imigrare, care e destinată să satisfacă interesele fiecăruia pentru mulți ani de acum înainte.

Pentru prima oară, scopurile și principiile fundamentale ale legii noastre de imigrare sunt menționate în mod clar chiar în legea propiu zisă. Toate celelalte articole ale legei și felul cum sunt aplicate de către funcționarii oficiali ai departamentlui de Imigrație, se bazează pe aceste scopuri și principii:

Nedescriminare. Reunirea familiilor. Interes umanitar pentru refugiați, și încurajarea țelurilor economice, sociale și culturale ale Canadei.

Veți spune oare că toate acestea sunt doar vorbe ? Vă rugăm să cetiți mai departe, deoarece restul acestei noii legi a fost scris și conceput cu atenție, pentru a da posibilitatea guvernului Canadian să își îndeplinească țelul.

Felul in care legea afectează pe imigranți și vizitatori:

De acum încolo, imigranții și acei vizitatori care doresc să vină pentru a lucra ori pentru studii, trebue să facă toate pregătirile de imigrare înainte de sosirea lor în Canada. Nimeni nu își poate schimba situația legală după ce a ajuns în Canada.

Canada a permis întotdeauna să se garanteze imigrarea unei vaste categorii ori clase de rude apropiate. Datorită acestor noi categorii, cetățenii Canadieni pot garanta pentru părinți de orice vârstă.

Canada a protejat întotdeauna pe refugiații care trăesc în Canada, în conformitate cu un pact al Națiunilor Unite. Această protecție este dată și garantată de o lege Canadiană. In plus, o nouă categorie ori clasă de refugiați definește exact când, cum și cine beneficiază de legea acceptării de refugiați, pentru a se stabili în Canada.

Drepturile civile ale persoanelor implicate în proceduri de imigrare, sunt mult mai protejate de când a apărut noua lege. Deportarea nu va mai fi singura pedeapsă posibilă. Există acum alternative mai puțin drastice pentru infracțiuni minore ale legei de imigrație. Imigrația nu va deveni mai usoară, însă va fi mult maiușor de înțeles și prezis. Imigranții și vizitatorii se vor adresa întotdeauna Biroului de Vize al guvernului Canadian, înainte de a face orice mișcare. In acest fel, vor ști cu precizie care este situația lor când se vor coborâ din avion.

Felul in care legea afectează pe Canadieni:

Noua lege de imigrare este o planificare pentru viitor. O planificare flexibilă care permite schimbări neașteptate. Influența sa asupra structurii societății Canadiene va fi subtilă și importantă.

Sub noua lege, guvernul federal și cel provincial vor împărți multe răspunderi. In acest scop, se vor încheia înțelegeri oficiale cu toate provinciile, privind planificarea și administrarea imigrației.

După discuții între guvernul federal și guvernele provinciale, se va anunța în fiecare an o normă a volumului de imigrație. Numărul de imigranți va depinde de obiectivul național, regional, economic și social. Imigranții vor fi îndrumați să se stabilească în locuri unde meseriile și profesiunile lor sunt cu adevărat necesare. Nu vor fi încurajați să se stabilească în regiuni unde lucrul e o problemă.

In general, imigranții ilegali vor constata că legea este mai rigidă ca oricând. La fel vor gândi și cei care exploatează imigranții ilegali.

Bineînțeles, noua lege va continua tradiția noastră de pază riguroasă contra criminalilor și teroriștilor internaționali.

In acest fel precum și sub alte forme, noua noastră lege de imigrare contribue să facă Canada mai puternică și un loc mai bun de trăit.

Viitorul:

Viitorul imigrației în Canada, nu poate fi controlat printr'un șir de reguli stricte. Nici o altă lege de imigrare nu combină umanitatea, justiția, răspunderea internațională și flexibilitatea ca noua lege de imigrare a Canadei.

Suntem mândri de această lege. Vă rugăm să aflați mai multe amănunte, cerând broșuri detailate la cel mai apropiat Centru de Imigrare al Canadei.



Employment and Immigration Canada — Bud Cullen, Minister

Emploi et Immigration Canada — Bud Cullen, Ministre



Legea de Imigrare a Canadei s'a schimbat.

CAUT RUDELE ȘI PRIETENII

* Sylvia Palmieri, actualmente în Italia, cu adresa: Residenza dei Sassi Apart. 403, Milano 2- caută pe fratele ei Bonifaciu Haralembe Boruzescu despre care nu mai știe nimic de prin 1947-48, când se găsea undeva prin Franța. B.H.Boruzescu, de 55 ani, a stat în închisoare la Jilava, unde a fost bătut și chinuit, din care cauză a pierdut un plămân. Nu se știe când a fugit din RSR, dar în 1948 se găsea la Paris, apoi a scris din Tel-Aviv. De atunci a dispărut fără urmă.

* D-na Eugenia Măgură dorește să ia legătură cu fosta elevă, Gabriela Stefan Popescu, despre care știe că se află în Italia. Gabriela Popescu este rugată să scrie la redacția ziarului pentru a i se comunica adresa D-nei Eugenia Măgură.

* D-l Ghergevici Ioan, Bei ROMBOL, Eelzheimer str. 34, Unterweissach 7153, Backnang B.R.Germany, dorește să afle adresa D-lui Ilarion Albu, cu care ar dori să ia legătură.

CĂSĂTORII

* ROMÂN, cetățean german (vest), 35, matematician, poziție profesională asigurată, apartament-proprietate personală, dorește cunoștința unei românce între 20 și 30, studii universitare sau cel puțin bacalaureatul, în vederea căsătoriei. -Scrieți familiei Dr.Amzăr, Dotzheimer Str. 173 D 6200 Wiesbaden, W.Germany.

DORESC SĂ EMIGREZ

* D-l Mihai Todea, aflat în lagărul de refugiați din Austria, dorește să emigreze în Canada. Cunoscând limba franceză, ar dori să se stabilească în Quebec. Pentru acest lucru face apel la o organizație românească sau român, să-i garanteze venirea în Canada. Dânsul este de profesie "Kameraman" absolvent al Institutului de Artă Teatrală și Cinematografică. Adresa la care i se poate scrie este: Mihai Todea, 2514 Traiskirchen, Ottoglokel Strasse 16, Austria.

ANUNȚ REDACȚIONAL

* Tinem să facem cunoscut, și pe această cale, colaboratorilor noștri că dorim ca să avem articolele sau reportajele lor la redacție, cu patru săptămâni mai înainte de ziua de întâi a lunii pentru care este scos ziarul. O asemenea cooperare ne este de un imens ajutor în enorm de multul lucru pe care-l avem cu ziarul și ajută la o mai promptă apariție.

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE


George DONEV

PRIMUL 4 IULIE LA VATRA

Vatra de altă dată se compunea dintr'o casă, un grajd, o șură, vaci și o locuință modestă pentru fermier. Ocupația principală era să vinzi lapte și fân.

Nu existau motelurile și drumurile de azi. Vizitatorii de obicei dormeau prin casele particulare "guest house" care se identificau cu un semn în geam: "Room" (odaie).

Am ajuns la Grasse Lake, adus de Iota Drugoci, noaptea și trebuia să ne găsim un culcuș. Iota ședea în mașină iar eu plecasem la vânătoare după un pat.

Am bătut la multe case și învățasem răspunsul pe de rost: "sorry. . ." ne pare rău dar s'a închiriat!

Când aproape pierdusem speranța apare în ușă un om în pijama, somnoros, care după ce ascultă engleza mea ciuruită îmi răspunde pe românește: "Odaia-i ocupată, dar găsești una după colț!" și dă să-mi arate cu mâna unde să merg, dar eu, auzind glas strămoșesc, îi strig lui Iota care' moțăia în mașină:

--Uite-l mâăă! Americanul ăsta vorbește românește!

Americanul era păr. Niculae Moldovanu din Farrel, Pa.

FĂRĂ PAȘAPORT PRIN 7 ȚĂRI

D. Constantin Bolboceanu, originar din Basarabia, a fugit din Rusia în 1946, și a trecut clandestin prin 7 țări. Acum locuiește în Montreal.

Intrebat despre Vatra și-a așternut gândurile pe hârtie: câmp cu holde roditoare. . . am stat de vorbă cu românii veniți depe tot cuprinsul Americii de Nord . . . . am simțit și trăit într'o atmosferă cu adevărat românească și creștinească . . . . totul îmi dă un dram de curaj că într'o zi vom fi cu toți uniți. . . ." etc.

DE CINCI LUNI ÎN STATELE UNITE

D. Vasile Luca, după ce a trecut legal frontiera dintre România și Iugoslavia, a trecut ilegal frontiera dintre Iugoslavia și Italia! Acum este stabilit în Bridgeport, Pa. A auzit dela Românii Macedoneni, despre Vatră și a vrut să se convingă personal: "Se simte viață românească, toți îți vorbesc prietenește. Nu mă așteptam să găsesc ceva așa de frumos."

UN FOARTE, FOARTE ..

S'a semnalat la banchet prezența d-lui Constantin Drăgan, venit special din Europa (locuiește în mai multe țări!).

D-sa este un domn cu foarte mulți bani, care umblă prin foarte multe locuri și face afaceri cu foarte mulți. Si-a scris recent biografia!

LUME MULTĂ DAR AGLOMERAȚIE PUȚINĂ ...

Au venit vizitatori mulți, dar au stat puțin. N'am văzut pături întinse pe iarbă, n'am văzut tineri bătând mingea sau ținându-se de mână prin parcul Vetrei. N'am auzit discuții ținute cu paharelul în mână la "botul Cal (r)ului".

Motivul: a plouat aproape incontinuu.

Cum între timp s'a mai ținut un Congres al Bisericii Ortodoxe Grecești în Detroit, nu stim care "ortodoxie" a fost răsplătită cu atâta apă!

S'A LUPTAT CU PLOAIA

D-na Valeria Hanches, originară din Sibiu, este în America de un an și 4 luni. A venit special din Los Angeles:

--Aștept să înceteze ploaia ca să pot vedea cimitirul, Heritage Center, și tot ce am auzit și citit despre Vatră.

Când am întâlnit-o la plecare mi-a spus triumfătoare: "Am înfruntat ploaia, dar le-am văzut pe toate!"

VATRA? AHHH!

Aceasta a fost prima expresie a d-nei preotese Mihaela Gemănaru din Hollywood, Fla. "Este o plăcere să întâlnești românii împrăștiați peste toată America."

UN "ESCU"..PE LISTA DE LA HARVARD...

Printre cei care au ascultat discursul lui Solzhenitsyn la Harvard, au fost d. și d-na ing. Petru și Georgeta Teodorescu.

Fiul lor, Anton, a obținut diploma în "Engineering and Applied Science".

O PRIMIRE TRIUMFALĂ!

Când s'a dat jos din avion la Detroit, în drum spre Vatra, d.G. Boian aștepta să fie primit la aeroport de câțiva prieteni. Dar, pe lângă prietenii lui, vede alți români cunoscuți plus 7 preoți.

Chiar la așa o primire nu se aștepta, dar, la câteva minute,s'a lămurit misterul: In acelaș avion, venit tot dela New York, era și P. S. Theodosiu care mergea tot la Vatra, și pe care-l aștepta o delegație trimisă de Episcopul Valerian.

ROMÂNIA VĂZUTĂ DE CEI .. DE-ACOLO ..



"ANIMATOARE" sunt numite astăzi prostituatele din R.S.R., care se bucură de o situație privilegiată, fiind socotite în serviciul securității statului. Ele au misiunea specială de a intra în legătură cu străinii - turiști, diplomați, etc., - și a obține de la ei cât mai multe informații, în special asupra legăturilor pe care aceștia le au cu locuitorii din țară, modul de schimb de valută, etc.

In timp ce ceilalți cetățeni evită să aibă contact cu străinii pentrucă fiecare este obligat să raporteze organelor de stat asemenea contacte precum și conținutul discuțiilor avute în asemenea context, animatoarele caută să intre în legătură cu câți mai mulți vizitatori, pentru a-și putea îndeplini misiunile primite.

Este important de știut că "animatoarele" sunt singurele persoane cu drept oficial la o anumită cotă de devize din ceeace câștigă de la străini, cu care pot să-și cumpere de la magazinul cu devize "Comturist" mărfuri inexistente pe piața internă.

●

3. DESFIINȚAREA CĂTUNELOR și satelor mici din R.S.R. Recent, autoritățile române au decretat ca satele și cătunele alcătuite dintr'un număr mai mic de case trebuiesc strămutate în blocuri din comune mai mari -cu scopul declarat de recuperare a terenurilor cultivabile. Această "mutare în comune mari" este de fapt o altă expropriere - a caselor și curților țăranilor, unde mai creșteau un porc, o pasăre, o grădină de zarzavat - bine'nțeles, fără recurs legal, și care va avea ca urmare o "iobăgie de bloc", sub un control cât mai sever al partidului, și o îndoctrinare politică cât mai completă a țăranilor.

Tot timpul se înființează tot felul de legi diabolice, menite să facă viața cât mai grea. . .

●

5. TOȚI CEI CARE CONDUC astăzi destinele țării sunt membrii C.C. ai P.C. care sunt aceiași și în celelalte posturi de conducere, selectionați și total devotați lui Ceaușescu, și nu intereselor poporului.

O mână de oameni conduc întreaga populație abrutizată, întocmai ca niște roboți.

●

4.POSTUL DE emisiune No.4 din RSR. Emisiunea în limba română dela "Europa Liberă" a fost denumită, semi-oficial, de către ascultători, "București 4" (pe lângă cele trei posturi de emisie oficiale, București 1, 2. și 3).

București 4 este cel mai popular post de emisie, ascultat chiar de autorități și membri de partid. Acest post este considerat singura sursă de informații de prestigiu care prezintă real situația internă și internațională. In timpul grevei foamei din fața Națiunilor Unite, toată lumea a ascultat la radio 4 cele ce s-au întâmplat, fiind cu toții indignați de amenințările lui Eedu, care au fost interpretate ca o mare rușine.

S-ar face cea mai mare greșeală, dacă, în numele destinderii internaționale, și potrivit propunerilor recente ale lui Ceaușescu, acest post de radio s-ar desființa. Pentru mulți, Europa Liberă în limba română reprezintă singura noțiune de libertate ce nu poate fi anulată prin decret comunist.

●

6. NEPOTISMUL FAMILIEI CEAUȘESCU se poate constata ușor din verificarea cărților de telefoane de când a venit la conducere. In 1967 exista numai un Ceaușescu în cartea de telefon. In fiecare an numărul lor a crescut, așa că în cartea de telefon pe anul 1975 existа 40 de Ceaușești. . .

●

Pentru conformitate
P.MIRCESCU

MĂCELUL DIN RODEZIA

Nicolae NOVAC

Povestea vieții doctorului și misionarului scoțian David Livingstone, care din dragoste omenească și creștină și-a sacrificat întreaga-i viață, pentru a fi de folos populației negre din Africa, este bine cunoscută în întreaga lume. Inima lui, dăruită în întregime, pentru alinarea suferințelor negrilor, odihnește și astăzi în pământul Africei, în Ilala, pe marginea lacului Bangweulu, unde a fost depusă după moartea sa în ziua de 30 Aprilie 1873, ca să rămâie mărturie veșnică a aportului uman pe care albii l'au dat negrilor din Africa.



Ne-am amintit de acest pioner creștin alb și de jertfelnicia lui printre negrii Africei, citind în ziare despre abominabilul masacru ce a avut loc la sfârșitul lunei Iunie, pe terenul unei școli misionare condusă de pentecostalii din Anglia, în munții Vumba, din apropierea graniței Rodeziei cu Mozambic, cu care ocazie, au fost măcelăriți 12 persoane de către un grup de anarhiști negri rodezieni ce și-au găsit sălaș și refugiu în Mozambic, depe teritoriul căruia, întreprind din când în când incursiuni în Rodezia, cu scopuri ucigașe.

Atentate politice, au avut loc, au loc și vor mai avea loc în istoria omenirii. De data aceasta însă, acest masacru odios, nu poate fi considerat de natură politică, căci victimele, adică cei uciși într'un mod barbar, zdrobindu-li-se capetele cu măciuci,fiindu-le corpurile tăiate cu securi sau împunse cu baioneta, n'au fost politicieni, ci urmașii doctorului scoțian Livingstone, care și-au părăsit propria țară, pentru a da copiilor negrilor o educație și tuturor, ajutor medical gratis.

Din rapoartele corespondenților de presă, care au văzut cu ochii lor macabra scenă lăsată în urmă pe terenul de sport al școlii respective, și mulți dintre ei afirmă că nu și-au putut opri lacrimile, aflăm cu adevărat lucruri groaznice ce ne cutremură. Astfel, trupul mutilat, cu capul zdrobit de măciucă, al unei fetițe de numai trei săptămâni. Alți patru copii, măcelăriți cu securile. O mamă, snopită până la nerecunoaștere, cu mâna stângă deasupra corpului fetiței ei, la fel cu capul zdrobit, ca și când ar fi vrut s'o apere, chiar și'n ceasul morții ei.

Se spune că, obiectivul acestui măcel ar fi fost, din partea anarhiștilor rodezieni ce operează depe teritoriul Mozambicului, de a închide toate școlile misionare din Rodezia, și ca un atac direct împotriva guvernului.

Inima doctorului și misionarului David Livingstone, în groapa ei depe malul lacului Bangweulu, a plâns, fără doar și poate, lacrimi amare, în fața acestui măcel lipsit de orice rațiune, fie politică, fie rasială.

Cât de adevărat este și rămâne proverbul nostru românesc că: "Pe cine nu-l lași să moară, nu te lasă să trăiești"!. . .

DIVERSE

* Senatorul republican și fostul candidat la președinția Statelor Unite, Barry Goldwater, într'o recentă cuvântare, a cerut întoarcerea Americii la era Războiului Rece din 1950, promițând că va lupta, din toate puterile, dacă actuala administrație democrată va încerca să taie legăturile diplomatice cu Taiwanul, pentru a recunoaște China comunistă.

"Mi-ar plăcea să văd o întoarcere a politicii externe a Statelor Unite, la zilele lui John Foster Dulles", a declarat Senatorul republican din Arizona.

★

* Guvernele comuniste din Asia de sud-est se hărțuiesc reciproc. Astfel, la instigarea continuă a Moscovei, Vietnamul provoacă China, acuzând-o de acțiuni imperialiste. In timp ce forțează sute de mii de Chinezi să părăsească Vietnamul, Hanoiul acuză Pekingul că încearcă să-i știrbească independența și suveranitatea. Pe de altă parte, am aflat că Vietnamul ar fi fost primit în CAER (organizația pentru Ajutor Economic Reciproc), organizație înființată, dominată și controlată de Kremlin, și din care face parte și România. De acum înainte biata noastră țară va trebui să-și coordoneze viața economică" și cu Vietnamul pe care l-a hrănit și susținut de altfel ani de zile.

★

* La Roma a depus jurământul noul președinte Alessandro Pertini ales de corpul de electori cu o majoritate covârșitoare. Domnul Pertini în vârstă de 81 de ani, este socialist cu vederi de stânga. Alessandro Pertini s'a opus conducerii lui Mussolini fiind închis timp de 7 ani. Faptul că deputații comuniști au votat pertini el ne face să fim foarte îngrijorați amintindu-ne de guvernul Petru Groza și trecerea la comunism în țara noastră în anii 1945-1946.

★

* Președintele Egiptului Anwar Sadat, a declarat în fața ofițerilor de aviație staționați pe bazele Canalului Suez, că, până în anul 1980, Egiptul va fi capabil să-și construiască singur avioanele de vânătoare și la fel rachetele antibalistice de care are nevoie, precum și cunoscutele autovehicule de campanie americane "JEEP". Pentru aceasta, Egiptul duce tratative cu firma franceză "Dessault", pentru cumpărarea licenței de fabricare a avioanelor de vânătoare "Mirage", și la fel, tot cu Franța, obținerea licenței pentru fabricarea acasă a rachetelor "Crotale", iar cu firma "American Motors", licența de fabricare a autovehiculului "Jeep".

★

* In Liban situația se deteriorează din nou.După ce a anihilat oarecum forțele Palestiniene, Siria și-a îndreptat atacurile împotriva forțelor creștine falangiste de dreapta. Luptele din ultimul timp din Beirut și alte regiuni ale Libanului au cauzat între altele uciderea a sute de Libanezi creștini, mulți dintre ei civili. Israelul, care îi sprijină moral, financiar și cu arme pe Libanezii creștini, a declarat că situația din Liban este de netolerat, putând duce la declanșarea unui conflict de mari proporții. Nu se cunosc intențiile Siriei, dar se stie de mult că Siria revendică întregul Liban.

★

* Pe 5 Iulie institutul seismologic din Uppsala de lângă Stokholm a anunțat că Uniunea Sovietică a experimentat în sud-estul Siberiei cea mai puternică explozie nucleară subterană detonată vreodată de Ruși. Explozia a măsurat 6.7 grade pe scara Richter.

UN APEL DISPERAT

Istoria cazului refugiatului român Alexandru Maicu din Cape Town, South Africa, este lungă, plină de greutăţi, aproape de necrezut. Si, totuşi, cu dragostea de tată care vrea să-şi salveze băiatul, le-a înfruntat pe toate până acum. Auzind că spitalul renumit din Cape Town, specializat în operaţii de inimă, ar putea să salveze băiatul de 10 ani, care suferea de inimă, a plecat din Germania vânzând tot ce avea, ca ajuns în Cape Town, să afle că boala băiatului, era un caz unic şi operaţia nu putea fi făcută.

Găsindu-şi un serviciu, s'a decis să rămână în South Africa, reuşind prin intervenţia Crucii Roşii internaţionale să-şi întregească familia rămasă în România. Greutăţile familiare au devenit şi mai mari, dar cu toţii au lucrat şi economisit cu credinţa ce o aveau în suflete, că băiatul poate fi salvat.

Cu ajutorul doctorilor din Cape Town, reuşeşte să ia legatura cu Clinica Mayo din Rochester, Statele Unite, care le confirmă speranţa: "Băiatul ar putea fi operat, dacă este adus pentru o consultare, înainte de a i se da diagnosticul". Toate acestea costau bani, şi cu ajutorul presei locale, care a publicat drama refugiatului român Alexandru Maicu, cât şi cu efortul întregii familii, a reuşit să adune suma necesară de a veni în Statele Unite.

Ne-a scris la redacţie, pentru a-l întâlni cineva la New York şi a-l ajuta să poată să se descurce. Noi am făcut apel la fraţii din New York, dândexact data sosiriişi numărul avionului, dar nimeni.... absolut nimeni, nu a mers să-l întâlnească. Iată ce ne scrie:

"Am stat în aeroport, cu un copil bolnav de inimă, obosit, aşteptând...aşteptând...Pentru a dormi la un hotel, a trebuit să-mi vând ceasul meu şi al băiatului".

Descurcându-se cum a putut, a ajuns la Rochester, unde a internat băiatul pentru două zile. Vizitele preliminare şi o mică operaţie temporară l-a costat $ 2,776.00. Aceşti bani trebuiesc plătiţi până la sfârşitul lui August. Nu ştie cum va putea face acest lucru ? Totuşi, doctorii Clinicii Mayo au programat operaţia "dificilă" a băiatului în anul 1979. Costul ? $ 13.500.00.

Intre timp a plecat cu băiatul înapoi în South Africa, şi ne-a scris iarăş:

" Apelez din nou la umanitatea tuturor românilor ! Vă rog publicaţi în ziar un anunţ-apel din partea mea, către toţi românii ce-l citesc, să mă ajute pentru a plăti suma de $ 2,776.00 la timp. Vă rog mult ajutaţi-mă...Banii pot fi trimişi direct la Mayo Clinic, Rochester, Minnesota, U.S.A., Social Service, Desc F-7, Miss Sharon Danaher, For Alex. Maicu. Ori pot fi trimişi direct d-lui A.Maicu, P.O.Box 11053, Cape Town, South Africa."

Dânsul apelează la comunităţile româneşti din Canada şi U.S.A., ori la persoane care ar putea lua legătura cu diferite societăţi americane de ajutor. Ziarul nostru recomandă tuturor care au vreo sugestie să scrie direct d-lui A. Maicu la adresa de mai sus.

NOTĂ INFORMATIVĂ, DELA EPISCOPIA ORTODOXĂ ROMANĂ DIN AMERICA

MOARTEA PRINŢULUI NICOLAE

Primim vestea că Prinţul Nicolae a trecut la cele veşnice în Madrid, Spania si a fost înmormântat în ziua de 11 Iulie, 1978.

Prinţul Nicolae s'a născut la 18 August, 1904, ca fiu al Principelui Moştenitor Ferdinand şi al Mariei, mai târziu Regele şi Regina României.

Ca membru al familiei regale Nicolae s'a pregătit pentru cariera de ofiţer la şcoala de marină engleză de la Malta.

După moartea Regelui Ferdinand, începând cu data de 20 Iulie, 1937 Prinţul Nicolae a făcut parte din Regenţă împreună cu Patriarhul Miron Cristea şi Preşedintele Curţii de Casaţie Gh. Buzdugan, îndeplinind funcţiunile Regelui Mihai I, care era minor.

Regenţa şi-a încetat funcţiunea la 7 Iunie, 1930 când s'a întors în ţară fratele său Carol care a devenit Rege al României.

Relaţiile dintre cei doi fraţi deteriorându-se, în anul 1937 Regele Carol a reuşit să forţeze pe Principele Nicolae să părăsească România.

De la acea dată Prinţul Nicolae a trăit în exil, cu reşedinţa la Veneţia, Italia apoi Lausanne, Elveţia şi mai recent în Spania la Madrid.

Prima soţie a Prinţului Nicolae, Lucia-Ioana Dimitrescu, a murit în exil şi Prinţul Nicolae s'a recăsătorit cu fiica unui ambasador Brazilian, Theresa cu care şi-a petrecut viaţa până la moarte.

Conform ultimei sale dorinţe Prinţul Nicolae a fost înmormântat după rânduiala Ortodoxă, slujba fiind oficiată de preotul de la Biserica Greacă din Madrid.

In ziua înmormântării, un Parastas, la care au slujit trei preoţi, s'a oficiat la Vatra Românească. Pe toată durata exilului Prinţul Nicolae a stat în legătură personală cu Episcopia Ortodoxă Română din America.

Sora Prinţului Nicolae, Prinţesa Ileana, astăzi Maica Alexandra, i-a ridicat în acelaş moment un Parastas la Mănăstirea Schimbarea la Faţă de la Ellwood City, Pennsylvania.

Prin trecerea din viaţă a Prinţului Nicolae Maica Alexandra a rămas singurul vlăstar dintre copii Regelui Ferdinand şi ai Reginei Maria.

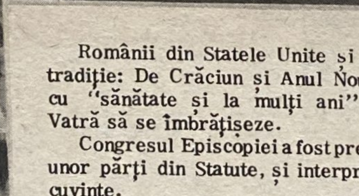
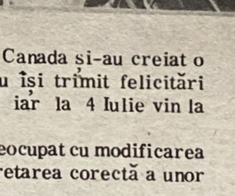
Atât în România cât şi în străinătate Prinţul Nicolae a avut o neţărmurită dragoste pentru ţara în care s'a născut şi pentru tot ce este românesc.

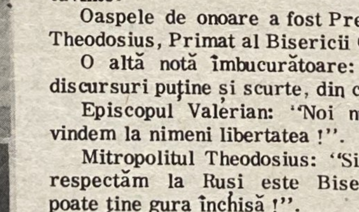
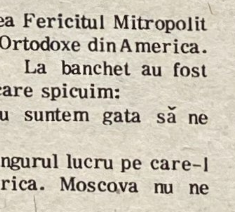
Dat azi 11 Iulie , 1978
Vatra Românească

DE ZIUA LIBERTĂŢII LA VATRA ROMÂNEASCĂ!






Românii din Statele Unite şi Canada şi-au creiat o tradiţie: De Crăciun şi Anul Nou îşi trimit felicitări cu "sănătate şi la mulţi ani" iar la 4 Iulie vin la Vatră să se îmbrăţişeze.

Congresul Episcopiei a fost preocupat cu modificarea unor părţi din Statute, şi interpretarea corectă a unor cuvinte.

Oaspele de onoare a fost Prea Fericitul Mitropolit Theodosius, Primat al Bisericii Ortodoxe din America.

O altă notă îmbucurătoare: La banchet au fost discursuri puţine şi scurte, din care spicuim:

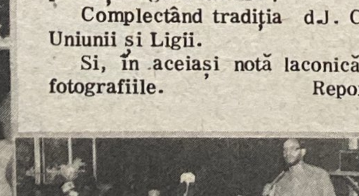
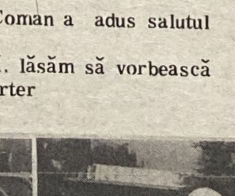
Episcopul Valerian: "Noi nu suntem gata să ne vindem la nimeni libertatea !".

Mitropolitul Theodosius: "Singurul lucru pe care-l respectăm la Ruşi este Biserica. Moscova nu ne poate ţine gura închisă !".

Complectând tradiţia d.J. Coman a adus salutul Uniunii si Ligii.

Si, în aceiaşi notă laconică. lăsăm să vorbească fotografiile.

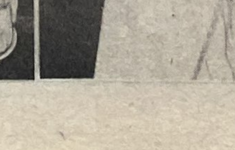
Reporter










ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

TRIBUNALUL DIN DUSSELDORF A PRONUNŢAT DREPT

Socoteala guvernului comunist dela Bucureşti era simplă: înaintăm prin Interpol cerere de extrădare pe baza unui mandat de arestare emis de Procuratura din Bucureşti şi . . punem mâna pe fugara Gabriela Trifu. Insă Tribunalul din Dusseldorf a pronunţat drept şi nu a transformat în sentinţă, aşa cum se întâmplă în România, voinţa partidului şi a securităţii. Dacă această încercare mârşavă de a aduce refugiaţii înapoi cu ajutorul organizaţiilor internaţionale ar fi reuşit, atunci guvernul comunist ar fi putut aduce pe orice refugiat român, oriunde s'ar fi aflat el. O ticluire de documente false la şcoala securităţii de pe aeroportul Băneasa, ar fi pecetluit soarta oricărui român scăpat de sub ghiarele securităţii. Prin acţiunea dela Dusseldorf, guvernul comunist a comis două greşeli capitale şi două ilegalităţi. In primul rând a acuzat pe nedrept un cetăţean "ce-i scăpase din mâini" (fugise în străinătate), iar în al doilea rând a abuzat de serviciile unei organizaţii internaţionale creiate de state pentru combaterea criminalităţii, solicitând servicii, din care reiese că el, statul român, este delicvent, şi nu persoana pusă sub urmărire.

Pentru o înţelegere a eşecului suferit de cei "fără lege şi fără Dumnezeu" vom da mai jos o recapitulare a faptelor petrecute.

La începutul lunei Aprilie 1977 soţii Corneliu şi Gabriela Trifu, soţul telegrafist de bord la Tarom, soţia casieră-contabilă tot la Tarom, "uită" să se mai întoarcă dintr'o călătorie făcută în Germania. Măsurile luate de securitate, oprirea celor două fetiţe gemene Michaela şi Gabriela se dovedesc a nu fi suficiente. Ei rămân în Germania şi cer azil politic. Mai mult, cer eliberare de paşapoarte pentru cele două fiice. La Bucureşti se dă alarma. Se poate că soţii Trifu ştiau prea multe, sau că "onoarea" celor dela Tarom era pătată prin dezertarea a doi fugari. Mai întâi se poartă blând. Obligă pe cei rămaşi în ţară să transmită "fugarilor" să vină acasă că nu li se întâmplă nimic, că vor primi locurile de muncă etc.

Soţii Trifu nu se reîntorc. Atunci încep cu represaliile, mai întâi contra părinţilor soţilor Trifu şi după aceea contra copiilor. Nici de data aceasta nu se cedează. Atunci descoperă o delapidare făcută de d-na Gabriela Trifu în dauna întreprinderii unde lucra. Si ca să impresioneze pe oricine ridică . . delapidarea la suma de 1.920.000 lei. Procuratura oraşului Bucureşti emite mandat de arestare şi se întreprind măsurile necesare ca prin Interpol să se aresteze "presupusa delicventă". La 5 Octombrie, d-na Gabriela Trifu este arestată şi deţinută în închisoarea Mulheim din Tinutul Rur, iar Curtea de Apel din Dusseldorf este împuternicită să pronunţe aprobarea sau respingerea extrădării. La 21 Februarie 1978 Ambasada română din Koln prezintă Tribunalului din Dusseldorf "documente" de unde trebuia să reiasă vinovăţia d-nei Gabriela Trifu. Dar ce dovezi? De vinovăţia inculpatei ? Nu, dovezi de incapacitatea acuzatorilor!

Indivizii dela Tarom, au crezut că în Germania, la fel ca în România nu-i nevoie de dovezi pentru condamnarea unei persoane, dacă acuzarea vine dela partid sau dela securitate, căci în acet caz judecătorul este obligat să transforme dorinţa în sentinţă. In Germania este altfel. Cel care acuză, trebuie să dovedească, şi nu ca în România, acuzatul trebuie să dovedească că nu-i vinovat.

Activiştii dela Tarom au prezentat dovezi, dar "dovezile" lor au fost atât de prost falsificate, încât n'au putut fi luate în consideraţie de Tribunalul din Dusseldorf. Activiştii dela Tarom, mai întâi au "uitat" că ceruseră extrădarea pentru faptul că d-na Trifu "împreună cu alţii au delapidat 1.920.000 lei", iar mai târziu în prezentarea dovezilor era acuzată de delapidare numai d-na Trifu. In plus au prezentat fotocopii false, certificate de ei înşişi, au prezentat fotocopii după "registre şi extrase de conturi" pe care le deţineau, conform legilor în vigoare, numai activiştii de partid. Si . . ca să fie toată lumea convinsă că d-na Trifu a delapidat 1.920.000 lei n'au găsit registrele de casă, dar suma a fost scoasă din burtă, adică la adunare dădea suma pretins delapidată. Ori cu astfel de "dovezi" Tribunalul german nu putea decât să pronunţe respingerea extrădării.

Din această acţiune se pot deduce două constatări. In primul rând a fost deţinută timp de mai mult de şase luni, pe nedrept în urma unei învinuiri mincinoase, o femeie căreia i s'a ruinat sănătatea. D-na Trifu nu poate cere despăgubiri. Germania a acţionat pe baza unui tratat internaţional, iar România a abuzat de o înţelegere internaţională. Guvernul român este vinovat, dar nu poate fi tras la răspundere. In al doilea rând se constată că "responsabilii dela autorităţile respective" nu sunt lipsiţi numai de bunul simţ, ci nici nu sunt pregătiţi profesional pentru posturile pe care le ocupă. In afacerea Trifu au fost implicate următoarele administraţii şi organe de stat: Tarom, Procuratura, Ministerul de Justiţie, Ministerul de Externe şi Ambasada din Germania. Ceeace este ruşinos este faptul că în niciunul din organele şi ministerele numite mai sus nu s'a găsit un singur om cu scaun la cap care să se opună că prostiile şi ineptiile celor dela Tarom să fie difuzate în străinătate ca dovezi, înmânate în numele statului roman. Nu ne rămâne decât să facem constatarea" vai de biata Românie, pe mâinile cui a căzut"!

Alexandru S. ALDEA

IN MEMORIAM



MIRA BACIU

D-na Mira Baciu în vârstă de 58 de ani, a decedat pe data de 2 Iulie, în spitalul "Beverly Manor" din Honolulu, Hawai. Născută în România, Mira Baciu, era soţia cunoscutului poet şi scriitor Stefan Baciu.

Serviciul funeral a avut loc Luni 3 Iulie, la Biserica Greco-Ortodoxă "Sfinţii Constatin şi Elena". Corpul neînsufleţit al devotatei soţii a poetului Stefan Baciu, a fost înmormântat în cimitirul Makiki. Fie-i ţărâna uşoară şi memoria binecuvântată.

ANUNŢ IMPORTANT

Corespondentul ziarului nostru din Washington, Nicolae Dima, culege în prezent poeziile româneşti de închisoare şi rezistenţă create în ţară şi publicate sau aduse în Occident, cu intenţia de a le tipări într'o antologie omagială.

In acest sens cere sprijinul tuturor persoanelor care pot contribui la această realizare, şi mai ales a fostilor deţinuţi politici.

Domnia sa a cules până în prezent peste o sută de asemenea poezii. Lista acestora, precum şi textul unora care încă nu au fost tipărite, vor fi publicate în ediţiile viitoare ale Cuvântului Românesc. Persoanele care doresc şi pot să colaboreze la realizarea acestui proect sunt rugate să se adreseze redacţiei cu precizarea Poezia Românească de Inchisoare şi Rezistenţa, sau domnului Nicolae Dima personal pe adresa 215"C" Str. S. E., Apt. 508, Washington, D.C. 20003 U.S.A.

ÎN VIZITĂ LA REDACŢIE

Redacţia Cuvântului Românesc începe să devină un loc de întâlnire, de consfătuire şi de dezbateri a problemelor exilului românesc. Printre vizitatorii din ultima vreme, a fost şi aceea a d-lui Comandor Mircea Petru din New York, colaboratorul ziarului nostru.

Cu această ocazie s'au discutat într'un cerc intim, probleme de publicare şi tipărire a diferitelor lucrări ale scriitorilor români din exil.

Situaţia prezentă nu poate face faţă acestor cerinţe. Munca depusă de "echipa de lucru" a Cuvântului Românesc" este voluntară. Nimeni nu este salariat şi nimeni nu este obligat să lucreze. Ne facem numai o datorie. Am fi enorm de mult ajutaţi dacă sacrificiul nostru material şi efortul fizic , ar fi înţeles de fraţii din exil, contribuind şi ei, cel puţin, cu plata abonamentului.



D-L MIRCEA PETRU EXPLICAND D-LUI GEORGE BALASU ARTICOLELE "RAZBOIULUI DE INDEPENDENTA"

SOCIETATEA "AVRAM IANCU" DIN NEW YORK ANUNŢĂ ORGANIZAREA UNEI:

EXPOZIŢII A CĂRŢII ROMÂNEŞTI ÎN EXIL

Vernisajul expoziţiei va avea loc în a doua jumătate a lunii Septembrie. iar expoziţia va dura două luni de zile. Scriitorii, Editurile, Publicaţiile şi toţi posesorii de materiale apărute în exil (cărţi, broşuri, publicaţii) sunt rugaţi să le trimită cât mai curând posibli pe adresa: Gheorghe Fara, 30-51, 33-rd St. Apt. B, Astoria, N.Y. 11103, Statele Unite.

Persoanele care au cărţi de vânzare, sun rugate să comunice: (1) Preţul. (2) Adresa unde se mai pot comanda, cât şi numărul lucrărilor disponibile.

Secretar,
Gh. FARA

BUN VENIT!

In urma presiunilor exercitate de românii exilaţi asupra autorităţilor dela Bucureşti prin intermediul opiniei publice şi autorităţilor Americane, precum şi de teama audierilor din Congresul American, Bucureştiul a fost constrâns în ultimul timp să permită emigrarea unui număr crescând de familii. Printre cei sosiţi în Statele Unie la începutul lunii Iunie se află şi domnul Ion Dima cu soţia şi copilul.

Domnul I. Dima, de profesie inginer şi în vârstă de 49 de ani, a fost adus în Statele Unite de fratele său Nicolae Dima din Washington.

In anul 1954 Ion Dima a fost arestat pentru aşa-zisa crimă de uneltire împotriva ordinii comuniste, fiind condamnat la 20 de ani muncă silnică. El a fost eliberat după zece ani în toamna anului 1963. Domnul Dima a fost anchetat la Interne şi Uranus, depus apoi la Jilava unde a stat 2 ani, restul pedepsei executând-o la Aiud, pe secţia I-a, la Zarca, şi în Celular. Domnia sa a transmis redacţiei că doreşte să salute pe această cale toţi foştii deţinuţi politici pe care i-a cunoscut în închisori şi care în prezent sunt stabiliţi în Statele Unite sau alte ţări din Occident.

Redacţia noastră la rândul ei îi transmite domnului Ion Dima şi familiei sale "Bun Venit" în Occident, şi-i doreşte să-l vadă cât mai curând între colaboratorii Cuvântului Românesc.

REDACTIA

ASISTENŢĂ PENTRU REFUGIAŢII ROMÂNI

Intr'un timp când în lagărele de refugiaţi din Europa se află mai mulţi refugiaţi români ca oricând, un grup românesc de acţiune din Chicago, U.S.A., au hotărât ca în măsura în care poate să dea o mână de ajutor fraţilor din lagăre pentru a putea emigra. In acest scop a fost ales în Duminica din 16 Iulie, a.c., următorul Comitet de Asistenţă al Refugiaţilor:

Pavel Ciupei, preşedinte; Eugen Bârsan, vice-preşedinte; Ion Vasiliu, secretar; Ion Tomos, casier; George Alexandroaie, Ilie Boancă şi George Bocioagă, controlori; Octavian Cojan, Ion Tarlea, Mihai Georgescu, Sida Uftineanu şi Ion Creţu, membrii în Comitet cu atribuţii speciale. Comitetul se bucură şi de ajutorul Sf.Sale Preotului George Zmed, în calitate de consilier şi coordonator.

In ziua de constituire s'au semnat prin grija Comitetului 40 de garanţii de emigrare în America pentru refugiaţi din Lagărul Traiskirchen, Austria.

Ar fi de dorit ca asemenea comitete să se constituie în toate centrele româneşti.

Corespondent

PE SCURT DIN ȚARĂ

CRONICA RADIOFONICĂ

RADIO BUCUREŞTI

Purtătorii de microbi de la microfon!

In tragedia greacă zeii pedepseau pe muritori luându-le mintea, lui Niculiță n'au ce să-i ia, așa că zeii s'au răzbunat pe cei de la Radio România.

Emisiunile sunt văduvite de bun simț, proporție și sentiment românesc. Ziarele sunt obligate să-și mențină o oarecare diversificare, și-și împart între ele complimentele cu care-și tămâiesc conducătorul, dar scribii de la radio nu fac altceva decât să culeagă această zgură pe care o toarnă într'un lighean cu borș literar ca să producă un beton armat ce ține loc de cap și deșteptăciune.

Pe vremuri de coada cailor muscălești se agățau scaii, acum, pe undele aerului ne vine otrava roșie răspândită de purtătorii de microbi ce stau în fața microfonului.

Iată câteva axemple: Pentru a-i diminua importanța, "Ziua Independenței" a fost flancată cu trei evenimente răsăritene din Pusta Sovietică:

* 8 MAI : "...57 de ani de la înființarea partidului comunist....O sărbătoare de suflet și conștiință, o dată memorabilă..."

* 9 MAI : "...zi în care poporul român sărbătorește în urmă 101 ani a independenței de stat a țării și 33 de ani de la măreața victorie a popoarelor de libertate..." Si, bine înțeles, n'au fost uitați eroii sovietici la monumentul cărora "au fost intonate imnurile de stat ale Uniunii Sovietice si României".

* 10 MAI : Moscova ne reamintește de un alt mare eveniment, pe care dacă nu-l aflam, riscam să murim analfabeți: "Cercurile publice din Tashkent sărbătoresc a 20-a aniversare a construirii Asociației de prietenie sovieto-română".

Un lucru totuși au uitat să menționeze mentorii de la radio: In ziua de 9 Mai se împlinesc 60 de ani, 3 luni 14 zile și 5 ore de la nașterea lui Niculiță.

* C.P.E. a analizat și aprobat proectul general de execuție a Canalului Dunărea Marea Neagră, adoptând soluțiile optime care asigură o înaltă eficiență economică ...Acum înțelegem de ce în ultimul timp s'au înăsprit legile și s'au efectuat o mulțime de arestări. Niculiță are nevoie de mână de lucru ieftină.

* IN SALA DALLES s'a deschis de către Niculiță "Expoziția de carte și mijloace de informare și educare a oamenilor muncii".

In principala sală se află standul consacrat operelor tov.Ceaușescu, publicate în limba română și în limbile naționalităților conlocuitoare. In perioada 1966-78 au apărut 592 de titluri în peste 18.500.000 de exemplare. (Câtă maculatură !)

* LA COMBINATUL petrochimic Teleajen au început probele tehnologice la prima instalație de separare a parafinelor lichide.

* LA IMPLINIREA a 160 de ani de la nașterea lui Karl Marx, PCR a discutat aplicarea teoriilor marxiste cu privire la construirea socialismului și comunismului! Teoria ca teorie, dar ce ne facem cu practica ?

* RADIO BUCURESTI ne informează: Formarea și dezvoltarea industriei românești, este un rezultat al muncii pline de abnegație a poporului. Ele sunt strâns legate de colaborarea cu URSS și alte țări socialiste. (De la capitaliști iau doar dolarii...)

* IN ZIUA de 5 Mai, pres. Niculiță a primit pe Joseph Constantin Drăgan, cunoscut în lumea liberă ca "Dr. Aragaz". Convorbirea a avut loc într'o atmosferă cordială.

* LA RADIO BUCURESTI s'a discutat tema: "Patriotismul, sens al istoriei noastre". S'a discutat despre multe și despre toate, și-ar fi fost bine dacă, nu s'ar fi discutat de nimeni și nimic.

Redăm parte din sfârșitul discuției: Există "...la ora actuală un București în care discutăm această emisiune, și despre care se spune tot mai des în presa internațională că a devenit unul dintre centrele vitale ale politicii contemporane mondiale...Iar țara noastră are un conducător în persoana tov.N.Ceaușescu, care prin activitatea sa întruchipează, putem spune, virtuțile strămoșilor noștri, de la Buerebista și Decebal la Mircea,Stefan cel Mare, Mihail Viteazul,Bălcescu ș.a.,care, așa cum spun documentele noastre de partid, ei și masele pe care le-au condus au pus la vremea lor o piatră la temelia mărețului edificiu pe care îl construim noi astăzi...'Noi și astăzi proiectăm prin această minte luminată, prin acest conducător înțelept, prin acest diplomat neîntrecut.. proiectăm viitorul comunist al patriei...să ne construim țara, frumoasă, înălțătoare, pentru că așa am visat întotdeauna și așa vom visa cât vom trăi."

Așa s'a terminat emisiunea: cei de la microfon continuând să viseze....

* AUGUSTINO NETTO a primit delegația economică comercială română condusă de Ion Ceaușescu. S'a stabilit cât de mult au în comun România și Angola... România le-a oferit ajutor economic, militar, iar Angola le-a dat promisiuni.

* INDUSTRIA petroliferă a elaborat un program special de dotare și mecanizare a lucrărilor din industria extractivă de țiței și gaze pe perioada 1978-80. Se speră o creștere a producției de 3% față de ce se obține acum.

* LA DJAKARTA a fost semnat Acordul româno-indonezian de cooperare în domeniul folosirei energiei atomice în scopuri pașnice..

* MOBILA și cheresteaua românească sunt exportate în Arabia Saudistă, Libia, Jordania, Anglia, Kuwet, U.R.S.S., Sudan, Irak și Polonia.

* S'A DESCHIS pe litoral noul aeroport M. Cogălniceanu, care va primi direct pe turiștii din străinătate. Pe lângă avioanele Tarom vor ateriza și aeronavele altor companii aeriene.

* LUCRARILE plenare a CC al PCR și toți ceilalți, recunosc problemele ce înfruntă exportul românesc: Ridicarea calității produselor, diversificarea sortimentelor, promptitudinea în respectarea termenelor și altor prevederi ale contractelor de livrare. Totoadtă este necesară reducerea în continuare a costurilor, pentru asigurarea unei rentabilități superioare a operațiunilor de export.

(Despre îmbunătățirea soartei muncitorilor nu se vorbește !)

IEFTENIREA TRAIULUI PRIN SCUMPIREA PREȚURILOR!

Am publicat în numărul trecut știrea că printr'un decret ministerial au fost mărite prețurile la alimente, transport, etc. Dăm acum câteva comentarii din presa comunistă care vede scumpirea prețurilor în felul următor:

"ROMANIA LIBERA":... " Majorarea unor tarife și prețuri.... sunt în deplină concordanță.... cu înfăptuirea programului de creștere continuă a nivelului de trai al poporului".

"SCANTEIA":...'Noile măsuri nu afectează în nici un fel prevederile esențiale ale programului de creștere mai accelerată, în acest cincinal, a nivelului de trai al întregului popor". Si după ce arată cât de bine are să lucreze (!) cincinalul , ziaristul economist termină: 'Indiscutabil este un spor considerabil de venituri, fără precedent care permite creșterea apreciabilă a nivelului de trai al tuturor oamenilor muncii ! ".

Incă o îmbunătățire ca asta și românii vor muri de foame !

DIN PRESA COMUNISTĂ

România liberă

ALO!



17 11 47

— Aș greși dacă aș spune că bicicletele „Pegas-4" nu sînt bune. Sînt chiar foarte bune. Un singur amănunt: ventilul are **O POZIȚIE DEFECTUOASĂ** prin construcție. Dar nici asta n-ar fi mare lucru. Mai e ceva: camerele se sparg repede și nu se găsesc de schimb. Am cumpărat pentru copii două biciclete. Bucuria a fost mare dar scurtă. S-au spart camerele și nu găsesc altele să cumpăr. (Ilea Marinescu, aleea Strașa nr. 1, București).

★

— Pe Bd. Unirii din Slobozia, pe sensul spital-gară, s-au executat lucrări de introducere a canalizării. De cîteva luni s-au terminat, dar căile de acces spre blocurile noastre n-au mai fost refăcute și **GROPILE N-AU FOST ASTUPATE** cum trebuie. În fine, pe timp de ploaie numai tractoarele cu camele pot circula pe aici. Cum primăvara este favorabilă reluării lucrărilor în cauză, rugăm să se ia măsurile necesare. (Radu Miclea, bd. Unirii, bloc U1, Slobozia, județul Ialomița).

★

— Presa a publicat o hotărîre a forurilor comerciale care anunță obligativitatea magazinelor alimentare și de legume și fructe de a primi de la populație **AMBALAJE DE STICLĂ**. Nu cunosc cum s-au conformat alte unități, dar știu că „Alimentara" și centrul de legume și fructe din piața Reșița ignoră hotărîrea respectivă. „Așteptăm să ne sosească acea circulară prin care să ni se comunice obligația ce ne revine. Pînă nu ne vine în scris, nu primim ambalaje" — e „scuza" responsabililor celor două magazine. Cred că nu mai e nevoie de comentarii. (Gheorghe Calescu, str. Lujcă nr. 20, București).

★

— Am cumpărat de la magazinul comunal un frigider „Arctic", încă din anul trecut. De cinci luni de zile s-a defectat. Mai am puțin timp și termenul de garanție expiră și nu am cui să mă adresez pentru a se interveni la aparatul meu. De ce spun asta? La noi în comună n-avem o unitate care să presteze astfel de servicii. Cînd am cumpărat frigiderul mi s-a spus că dacă intervine ceva să apelez la fabrica din Găești, s-o anunț, în scris, firește. Cel puțin astea sînt instrucțiunile pe care le cunoaște gestionarul magazinului. Eu am anunțat fabrica, prin patru scrisori recomandate. Numai la una singură am primit confirmare de primire. **ÎN REST, TĂCERE.** Noi, cei ce nu avem în localitate cooperativa ce se ocupă de garanția acestor aparate, ce să facem? Este o întrebare la care sper că urma găsește să dea răspuns. (Dumitru Constantin, comuna Nieștii, județul Ilfov).

★

— Pe strada Băbești s-a înfundat rețeaua de canalizare. Apa a năvălit în subsolurile blocurilor 52 și 57. Au venit, după repetate rugăminți, niște lucrători. Au meșterit ce-au meșterit, apoi au spus că n-au toate **MIJLOACELE DE INTERVENȚIE** la dispoziție. Au plecat să le aducă și plecați au fost. Între timp, apa în subsolurile blocurilor menționate tot crește. (Dan Rădulescu, str. Băbești nr. 1, București).

ZIGZAG

● S.M.A. Neudorf (Arad) a dat anul trecut în funcțiune la Ususău un nou atelier de reparații în cadrul sectorului de mecanizare. Numai că transformatorul de curent, deși este montat, nu-i pus în funcțiune de un an. Or, într-un atelier de reparații nu se poate lucra fără curent.

● Pe strada Tincani, (sectorul 7 București) în dreptul blocului F 6 o conductă de apă potabilă stă fisurată încă din septembrie 1977. Deși pierderile de apă sînt mari, transformînd strada într-un adevărat eleșteu, intervenția ICAB (sesizată în mai multe rînduri) s-a rezumat doar la simple promisiuni.

OPINII

În toate tratatele de viticultură se recomandă folosirea cosorului pentru tăierea viței de vie. Dar la magazinele de specialitate, asemenea unelte nu se găsesc. Și totuși, în vie nu se poate lucra fără cosor.

O. MIRICĂ
calea Văcărești nr. 311
București

●

În anul 1976 s-a introdus o conductă de apă potabilă în str. Epigonilor, din sectorul 6, ceea ce a constituit o mare satisfacție pentru locuitorii acestei străzi. Numai că, în urma lucrărilor au rămas multe denivelări care au fost remediate în anul următor de către o echipă a IGAB-ului, însă, numai pînă la jumătatea lungimii străzii. Rugăm această întreprindere să treacă la refacerea și a restului străzii.

STELIAN SOARE
str. Epigonilor nr. 86
București

Zona Muscelului este un binecunoscut bazin pomicol iar prin masivele sale împădurite și o sursă inepuizabilă pentru recoltarea fructelor de pădure. Atît fructele de toate soiurile, cît și cele de pădure sînt duse în alte părți ale județului și ale țării pentru a fi prelucrate industrial (la Băiculești, Topoloveni etc.), deși aceste obiective sînt și ele așezate în zone pomicole și cu fructe de pădure proprii. La Cîmpulung-Muscel, în zona de sud a orașului, în apropierea sediului I.A.S., ar putea fi amplasată o unitate a industriei alimentare care, folosind materia primă din zonă, să fabrice marmeladă, gemuri, compoturi, dulcețuri, siropuri, sucuri, în sortimente variate.

IOAN DOBRESCU
str. P. Zamfirescu nr. 11 F,
Cîmpulung

●

Scînteia

FAPTUL DIVERS

Zîmbiți, vă rog... dacă puteți!

În vara anului 1975, Constantin Mireanu din comuna Măgirești-Bacău, proaspăt însurățel, a dat două fotografii unui delegat al secției Foto-mărit-color a cooperativei meșteșugărești de resort din Gura Humorului, care delegat i-a promis că i se vor executa niște tablouri de-o să rămînă... tablou ! După o lună de zile, C.M. a primit o înștiințare că dacă vrea tablourile trebuie să expedieze imediat cooperativei 110 lei. Omul a trimis imediat banii, dar tablourile nu mai soseau. A trimis o scrisoare, a trimis două, nouă... Dar tot degeaba. Nici pînă astăzi, după mai bine de doi ani și jumătate, tablourile nu i-au fost expediate. „Oare nu se găsește nimeni să-i prindă și pe acești meșteri fotografi în obiectiv ? Făcînd haz de necaz — ne scrie el — fiind vorba de Gura Humorului, pot să-i anunț pe cei care mă poartă cu vorba că, între timp, familia noastră s-a mărit cu un copil și am vrea să facem un tablou în... trei. Dar lor tot nu le-aș mai da nici o poză, că pînă s-o facă, o s-ajungem... socri mari și bunici".

Obrazul, ca boiaua

Viorica Bunai, Florica Dincă și Viorica Gherman erau (că nu mai sînt) vînzătoare-gestionare la chioșcurile „Agrocoop" din piața „Filimon Sîrbu" din Arad. Florica și cele două Viorici își vedeau de treburile lor, pînă într-o zi cînd le-a trecut prin cap o idee năstrușnică : să cumpere boia la un preț și s-o vîndă apoi tot prin chioșcurile „Agrocoop" cu suprapreț. Firește, diferența de circa 17 lei per kilogram și-o împărțeau între ele. Și aceasta sub ochii și cu... aprobarea responsabilului Gheorghe Leonte. La rîndul său, responsabilul avea și el o „acoperire", în persoana directorului „Agrocoop", Ioan Ardelean. Acum, cînd directorul nu mai e director, iar vînzătoarele nu mai sînt vînzătoare, nimeni nu mai are nici o „acoperire". Pe obraz însă „boiaua" le-a rămas tuturor...

Incredibil!

Dacă nu s-ar fi întîmplat aievea, cazul relatat aici ar fi părut de domeniul absurdului. E și părerea corespondentului nostru voluntar Ion Hurtupan, care întrerupe adeseori istorisirea sa cu semne de exclamare și întrebare. „Eroul" acestei de necrezut întîmplări se numește Mihai Frențescu din Oțelu Roșu. După ce a poposit îndelung cu niște amici de pahar la complexul turistic din Poiana Mărului (la 25 km de Oțelu Roșu), deși vedea bine că abia se ținea pe picioare, M.F. s-a urcat totuși la volanul mașinii personale și a pornit la drum. În starea în care se afla constituia, realmente, un pericol public. Cînd mai avea puțin pînă să ajungă acasă, într-unul din cartierele orașului a pierdut controlul volanului și a intrat cu mașină cu tot... tot într-un local de alimentație publică. Rezultatul : mașina sfărîmată, clădirea bufetului avariată și o persoană grav accidentată. Culmea e că M.F. se urcase la volan și fără permis de conducere. Care permis îi fusese suspendat tot pentru că urcase la volan sub influența alcoolului.

Rubrică realizată de
Petre POPA
cu sprijinul corespondenților „Scînteii"

Pe scurt, din scrisori

● Brutarii reșițeni erau renumiți pentru pîinea bună, de calitate pe care o fabricau. De la o vreme însă calitatea pîinii lasă de dorit. S-a modificat oare rețeta de fabricație sau au slăbit exigențele controlului de calitate ? **(Nicolae Brîncuș, muncitor, Reșița).**

● Cei care se ocupă de aprovizionarea magazinelor electrotehnice din localitatea noastră ar trebui să aducă spre vînzare în cantități suficiente și becuri de puteri mai mici : 25 W, 40 W, 60 W. În ultimul timp, magazinele ne-au oferit mai ales becuri de 100 W, fapt care pune populația orașului în situația de a face risipă de energie electrică. **(Virgil Păunescu, orașul Medgidia).**

● Florian Artin este tînăr, are numai 20 de ani și, pe deasupra, e familist. După eliberarea sa din detenție, s-a dus la unitatea unde a lucrat, cerînd să se reîncadreze în muncă, vrînd să rupă cu desăvîrșire cu faptele negative din trecut. Dar, în loc să fie ajutat, înconjurat cu grijă și încredere, „tovarășii de acolo nu au vrut să mă angajeze, pe motiv că nu mai au încredere în mine, răspuns care m-a dezamăgit profund".

Actualitatea internațională

CUM A CÂȘTIGAT VESTUL CEL DE AL TREILEA RĂZBOI MONDIAL

Cel de al treilea război mondial a izbucnit înprimele ore din dimineața zilei de 4 August, 1985. Conflictul a luat sfârșit după trei săptămâni de zile, cu distrugerea forțelor Pactului Warșoviei.

*****

Scenariul "viitoarei istorii "al celui de al treilea război mondial a fost scris recent de fostul general englez Sir John Hocket, actualmente, profesor al universității "King's College" din Londra. Lucrarea sa, numită "Al Treilea Război Mondial", este bazată pe cercetările diferiților experți militari,și este considerată ca o operă importantă, atât din punct de vedere literar cât și militar.

Dealtfel, autorul vorbește din propria-i experiență, el fiind fostul comandant al "Armatei Rhinului". Inanul 1968, când deținea funcția de comandant suprem al "Grupului de Nord" al forțelor NATO-ului, el a publicat o scrisoare deschisă în marele ziar londonez "Times", atrăgând atenția asupra pericolului sovietic, ce amenință Europa. Scrisoarea a fost un fel de mesagiu adresat "oamenilor politici" ai timpurilor noastre. Cartea de acum, vine cu detalii susținând aceleași teme.

*****

Autorul spune " că un război nu va fi o surpriză completă, căci de fapt, el a început încă din anul 1984 cu răscoala muncitorilor din Noiembrie, în Polonia". Intervenția comunistă din Africa, va duce de la o criză la alta, culminând cu atacul "Organizației Statelor Socialiste Africane" împotriva Africei de Sud. Chinezii profitând de amestecul sovietic în Africa, își vor consolida poziția în Asia (cu ajutorul tacit al Statelor Unite), ajungând să devină o putere militară, ce va periclita viitorul plan expansionist sovietic.

Pentru a împiedica acest lucru, Rusia Sovietică, va decide să atace Europa de Vest, pe care crede că o va putea ocupa usor,urmând ca după aceia să-și concentreze forțele împotriva Chinei.

*****

Mobilizarea sovietică începe pe data de 14 Iulie. Sase zile mai târziu, Germania de Vest, mobilizează și ea, urmată de America în 21 Iulie și Anglia în 23 Iulie.

Scânteia care declanșează explozia, este invazia sovietică în Jugoslavia, care după câțiva ani de la moartea lui Tito, se menținuse pe o poziție similară ca cea de fața, cu toate presiunile Moscovei.

America intervine, debarcând pe coasta Adriaticei și parașutând trupe. Războiul general se declară pe data de 4 August.

Conform planului stabilit de forțele Pactului Warșoviei, comuniștii atacă cu o ferocitate de nedescris, căutând să străpungă apărarea din Nord și cea a Tarilor de Jos, ca să poată trece Rhinul pe malul de Vest și apoi să încercuiască forțele NATO-ului rămase încă dincolo de Rhin. In câteva zile ei ajung la Rhin, rupând apărarea din Sud. Italia este ocupată și cartierul NATO-ului din Sud, este mutat în Spania.

Dar, frontul din Nord rezistă. Linia Trondheim nu poate fi trecută. Franța, pe care Uniunea Sovietică, contase că va rămâne neutră, se alătură forțelor NATO-ului, oprind înaintarea sovietică pe Rhin. In același timp NATO câștigă bătălia navală, distrugând majoritatea submarinelor sovietice, cu noile arme, pe care americanii le vor perfecționa înperioada din1978-1985.

Forțele americane reușesc să treacă Atlanticul, pierzând în primele zile numai o treime din vasele de transport.



Ofensiva NATO-ului începe pe data de 20 August, iar trupele comuniste sunt în retragere. In timpul celor 16 zile de la declanșarea celui de al treilea război mondial, ambele părți nu au folosit armele atomice.

Cremlinul realizând că bătălia este pierdută și cu ea întreg imperiul Est-European, se decide să intimideze vestul, prin "mușchii nucleari". Pe data de 20 August lansează o rachetă de tip SS-17 asupra Angliei, care explodează deasupra orașului Birmingham, omorând 300.000, șirănindpeste 750.000 de locuitori, dintre care 250.000 în stare foarte gravă.

Vestul răspunde tot moderat, dând ordin ca un submarin american și unul britanic să lanseze câte o rachetă nucleară asupra orașului Minsk. Catastrofa din Birmingham este dublată.

Una după alta țările satelite, încep să se debaraseze de Uniunea Sovietică. Exemplul, este urmat de diferite republici din interiorul URSS-ului.

Moscova cere încetarea ostilităților, și Conferința Păcii începe la Helsinki.

*****

Sir John Hacket, în cartea sa menționează că dacă războiul ar fi început înainte de 1985, de exemplu 1978 ori 1979, el ar fi fostpierdut. Ca încheiere, autorul se întreabă: "ce se va întâmpla dacă Uniunea Sovietică ar decide să pună în aplicare acest plan acum?..Ei vor învinge și vor câștiga războiul foarte ușor. Dar nu cred că vor ataca înainte de 1985. Necesită un anumit timp, ca diferitele circumstanțe internaționale, să atingă punctul culminant, al unei crize de neînlăturat".

Ca un avertisment dat "oamenilor politici" ai vestului, el termină: " De acum și până în 1985, noi trebuie să ne înarmăm și să ne întărim forțele militare, ca să putem rezista și câștiga bătălia ce va veni".

RĂZBOIUL ÎMPOTRIVA UNIUNII SOVIETICE A ÎNCEPUT

* 7 MARTIE, 1977: Cracow, Polonia; Soldații "Diviziei de Parașutiști", au protestat când au auzit, că divizia lor va fi întrebuințată împotriva populației, în cazul unei eventuale revolte. Mai mulți ofițeri și soldați, au fost arestați. Lucrul acesta a dat de gândit conducătorilor P.C.Polonez.

* 30 MARTIE,1977: Riejka, Jugoslavia; Doi africani au fost înjunghiați de naționaliștii cehoslovaci. Africanii, apațineau unui vas Algerian, care transporta armament cehoslovac forțelor de invazie comuniste împotriva Zairului.

* 2 APRILIE, 1977: Tbilisi, Georgia SSR; Populația a protestat împotriva sentinței la moarte a naționalistului Vladimir Zhvaniya, care explodase mai multe bombe în clădirile guvernamentale comuniste, în semn de protest împotriva ordinelor venite de la Moscova.

* 4 APRILIE, 1977: Oslo, Norvegia; Forțele navale norvegiene au blocat fiordul Tys, distrugând un submarin străin. Se bănuește ca era vorba de un submarin sovietic. Forțele NATO-ului, nu au făcut cunoscut acest incident.

* 10 APRILIE,1977: Tula, USSR; Fabrica de tunuri din localitate a fost nevoită să oprească producția datorită unei greve a muncitorilor. Forțați să se întoarcă la lucru, mai multe acte de sabotaj a închis fabrica de armament greu din Tula.

* 23 APRILIE,1977: Pinsk, Byelorussian SSR; Principala linie ferată est-vest, a fost distrusă în mai multe locuri, deraind mai multe trenuri militare încărcate cu armament. Multe dintre ele au explodat.

CANADA

OTTAWA - Pentru a treia oară de când se găsește la putere Partidul Liberal, Primul Ministru, Pierre Elliott Trudeau, aprezentat Parlamentului PROIECTUL unei noi CONSTITUTII, pentru întreaga țară.

Canada nu are o Constituție a ei, operând încă după ACTUL BRITANIC NORD-AMERICAN, de 111 ani. Acest ACT, a fost, este drept, drastic modificat în anul 1921, când a fost nulificat capitolul prin care Canada trebuia să submită spre aprobare, orice proect de lege nouă, Parlamentului Britanic.

Este pentru a 11-a oară, în ultimii 50 de ani, când se încearcă a se da Canadei, o CONSTITUTIE a ei.

Noul PROIECT DE CONSTITUTIE, dă canadienilor dreptul de a-și educa copiii în una din cele două limbi oficiale: engleza sau franceza, și la fel, de a putea depune mărturii în fața oricăror instanțe judecătorești federale sau din provinciile Quebec, Ontario și New Brunswick, în una din cele două limbi oficiale.

Un obstacol major pe linia împlinirii acestui deziderat național, îl prezintă provincia Quebec, al cărei guvern separatist de sub conducerea Premierului Rene Levesque, a anunțat că, în termen de doi ani, va da loc unui referendum, pentru a decide dacă Quebecul, cu o majoritate de populație de origină franceză, se va rupe de Canada, declarându-se independent, introducând totodată un nou sistem monetar.

Premierul Quebecului Lavesque, a respins deja PLANUL DE CONSTITUTIE al Primului Ministru Trudeau, ca fiind "nepractic".

Implementarea noii CONSTITUTII canadiene, ar urma să intre în vigoare, dacă va fi aprobată, la 1 Iulie, 1981.

CHINA

PEKING - Chairmanul partidului comunist chinez Hua Kuo-feng, va întreprinde în luna aceasta prima călătorie în Europa. Călătoria sa în Europa, coincide cu cea de a 10-a aniversare a invaziei Cehoslovaciei de către trupele sovietice în 1968.

Prima escală, este Jugoslavia, unde va descinde în ziua de 21 August, pentru convorbiri "tovărășești" cu Președintele Josip Broz-Tito. Apoi, va pleca în România, pentru a înapoia vizita făcută în China, în luna Mai, de Nicolae Ceaușescu.

STATELE UNITE

FORT WORTH, Texas - Președintele Statelor Unite, Jimmy Carter, în popasul făcut în acest oraș, a declarat în fața a peste cinci mii de auditori, adunați în "Tarrant County Convention Center", pentru a-l asculta, că, D-sa este în complect control al politicii externe a Statelor Unite, și, că, toate acuzațiile, aduse de Uniunea Sovietică și Cuba, că anume, ar fi tras pe sfoară de către consfătuitorul său în materie de politică externă, Zbigniew Brzezinki, nu corespund adevărului.

In cuvântarea sa din 7 Iunie, rostită în fața studenților Academiei Navale din Annapolis, Președintele Carter, a adresat un drastic avertisment, ciracilor din Cremlin, spunându-le deschis că, dacă nu înțeleg să se acomodeze cerințelor pacifice mondiale, n'au nimic altceva de ales, de cât: PACE,sau RĂZBOI.

In cuvântarea rostită la Fort Worth, Texas, Președintele Carter și-a reafirmat această poziție, declarând că, Statele Unite, nu vor permite niciodată Uniunii Sovietice să-i dicteze principiile de conduită internă sau externă.

TURCIA

ANKARA - Primul Ministru al Turciei, Bulent Ecevit, a semnat în Iunie, un tratat de "amiciție" cu Uniunea Sovietică. Cu toate acestea, Primul Ministru turc, a ținut să sublinieze că Turcia va rămâne membră a Organizației Tratatului Nord-American, și că, pactul semnat cu Rusia Sovietică, are doar un caracter de neagresiune între cele două țări.

Intrebat fiind dacă ar fi negociat în acelaș timp, ajutoare în armament din partea U.R.S.S.-ului, D-sa a declarat corespondenților de presă, că acest subiect n'a intrat în discuțiile respective, întrucât,este convins că Statele Unite își vor revizui poziția actuală față de Turcia, și vor ridica embargoul aprovizionării ei cu armament defensiv.

CRONICA VREMII

ULTIMUL DISCURS AL LUI CARTER

Ion BOIERU

S'a spus, despre președintele Carter, că nu are experiență în politica externă și că, din cauza aceasta, n'ar avea o linie de orientare bine definită, mai ales, în relațiile cu Rusia Sovietică.

Ar fi mult de discutat, în această privință, pentru a lămuri lucrurile , dintr'o perspectivă mai cuprinzătoare, adică a înțelegerii fenomenului politic, pe baza unor principii esențiale. Nu este locul, căci nu facem știință politică, dar vom face câteva comentarii și interpretări realiste.

Experiența politică nu duce totdeauna la o orientare bine definită. Unui conducător politic i se cere, în primul rând, o poziție ideologică, un grup de principii bine închegate între ele, pe baza căreia acționează. Deci, întâi o orientare mintală, de idei, care-i călăuzește drumul și faptele, și prin care se confruntă cu realitatea pe care o întâlnește și vrea s'o transforme.

Președintele Johnson și Nixon au avut mai multă experiență politică, dar au fost depășiți, în multe împrejurări, de o diplomație artificială, prin care au alterat propria lor orientare politică, făcând greșeli imense, pe care le-au regretat mai târziu. Experiența politică -ca orice experiență- nu este valabilă decât valorificată pe baza unor principii diriguitoare, consistente și generoase de soluții și împliniri politice.

Carter n'a avut experiență, în politica internă, dar a avut o înțelegere realistă a situațiilor, o ideologie politică clară, isvorâtă din complexul lumii americane, și un bun simț de largă înțelegere.

In momentul în care și-a câștigat experiența, a luat o atitudine fermă, în deplin acord cu viziunea sa și cu interesele majore ale Americii. Așa se explică discursul lui -ținut în fața cadeților de la Academia americană navală- din luna Iunie.

Președintele Carter n'a vroit să fie spectacular și dramatic, ci simplu și limpede. In relațiile cu Rusia Sovietică, nu există decât alternativa: confruntare sau cooperație. Nu se poate găsi o cale de mijloc, după propria experiență a președintelui american, dar mai ales, după înțelegerea realităților, pe care le are acest conducător politic.

Deci, nici experiența nici ideologia nu pot aduce stări de confuzie, căci acestea sunt periculoase. Niciodată, Statele Unite n'au vizat agresiunea ca o formulă a realităților politice internaționale. Prin firea lor, americanii nu urmăresc cucerirea de teritorii. Cursa înarmărilor, în care sunt angajați, este rezultatul unei poziții defensive, datorită pregătirilor uriașe de război, pe care le face Rusia Sovietică.

In fața acestei situații, Carter a vorbit răspicat, arătând poziția lui și cerând, celeilalte părți, să și-o precizeze pe a sa. Pentru a ieși din confuzia în care ne găsim, și, după care, Sovieticii apar în poziție falsă de campioni ai păcii.

Criticii și adversarii lui Carter, nu mai vorbesc de lipsa lui de experiență, ci de poziția greșită pe care s'a plasat, adică supărând pe " pașnicii " sovietici, care au de înfruntat un ultimatum ideologic.

Ori, poziția lui Carter, pe lângă că este realistă, este și clară, fără nici un reziduu. După 33 de ani, de la terminarea celui de-al doilea război mondial, nu există pace în lume, și nici semne, la orizont, pentru stabilirea păcii internaționale.

Greșala nu este atât a Rușilor, cât a americanilor, căci s'au pierdut în sofisticăria complicată a unei diplomații false, trăind cu speranțe, iluzii și castele de nisip.

De 33 de ani, dacă nu mai mult, de la revoluția roșie, din 1917, Rusia Sovietică urmărește, practic și ideologic, dominarea lumii, conform principiilor lor marxist—leniniste și tradițiilor moscovite.

Toți conducătorii politici, ai Americii, și ai lumii, au făcut experiențe, lungi și dureroase, cu acest imperialism sovietic, care duce la un conflict armat, acum sau mai târziu, când Moscova va socoti oportună declanșarea lui.



Discursul lui Carter a fost un act de curaj și limpezime politică. O clarificare de poziții, căci în lumea politică nu se poate acționa fără clarități.

Dar, curajul lui Carter nu trebueste privit în sine, ci în contextul unei diplomații americane, încurcată în ițele ei și pătată de slăbiciuni și lipsită de perspective.

Limpezimile lui Carter nu distrug așa zisă "detente", ci o vor putea consolida dacă există ceva real în structura ei. Rusia Sovietică este liberă să aleagă calea "destinderii", a cooperării, sau a confruntării. Nimeni, nu le impune direcția lor, pentru viitor. Dar, oricare din cele două alternative ar alege, Moscova va trebui să aducă probe suficiente, pentru a supraviețui.

Curajul lui Carter rezidă în faptul că a înlăturat atmosfera de confuzii. Aceasta este datoria unui conducător politic, să exprime cu claritate situațiile în care ne găsim, să știm despre ce este vorba, și încotro ne îndreptăm. (Vorbesc despre cei ce trăiesc în cetatea condusă de el).

Poziția unui conducător politic nu se stabilește în raport cu dorințele și interesele adversarilor, ci cu cele ale propriei sale națiuni.

In această situație, nu interesează dacă le place sau nu, poziția lui Carter, celor de la Moscova.

Carter și-a făcut datoria față de americani și lumea liberă, și a făcut ceeace nici un alt președinte n'a fost în stare să facă din 1945 și până astăzi.

El a despicat apele și a formulat adevărata politică americană, în termeni de simplitate și corectitudine, pentru momentul acesta al istoriei. Istoria este creată de oamenii capabili să pună în cântar decizia lor, pentru împlinirea unui destin.

Confuziile și diplomația de gâze nu sunt generatoare de istorie.

Președintele Carter a mutat diplomația și politica americană la nivelul de curaj și limpezime, cu o fermitate simplă, cerută de împrejurări și demnă de credințele lui sănătoase, americane și morale.

Ion BOIERU

NOTE ȘI COMENTARII

SFÂRȘITUL UNUI VIS

In timp ce Președintele Statelor Unite Jimmy Carter, a pus la naftalină, cel puțin pentru o bucată de vreme, fabricarea bombei neutronice, pentru a le face pe plac muscalilor, ca nu cumva să-i supere, vezi Doamne, și să se retragă dela conferința SALT II, a cărei temă generală este, dezarmarea, temă atât de dragă fostului distribuitor de "alune americane", și în timp ce Camera Deputaților și Senatul american, ambele sub controlul partidului democrat, ca majoritari, taie cu barda în fondurile destinate înarmării și protecției Statelor Unite și lumii libere, iată ce se petrece în lumea secerei și ciocanului.

Magazinul britanic de mare autoritate în studiile aero-spațiale FLIGHT, a publicat într'un număr recent un articol de nespusă importanță pentru viitorul lumii libere în cazul unui conflict armat cu Rusia Sovietică.

Se spune, astfel, în acest articol, textual, că Uniunea Sovietică a reușit să pună la zid, forțele NATO, datorită faptului că a experimentat deja, și aceasta cu 3 la 5 ani mai devreme de cât s'a așteptat, o rachetă de o uimitoare precizie ce este capabilă a distruge, prin surprindere, 75% din rachetele intercontinentale americane, pe chiar baza lor de lansare, înainte ca Statele Unite să aibe posibilitatea de a retalia.

Aceste noi rachete sovietice, sunt capabile ca, după un zbor de opt mii de mile, să cadă la distanță minimă în preajma bazelor de lansare a rachetelor americane. Adică, o precizie de două ori mai mult de cât ar fi necesar, pentru a asigura distrugerea rechetelor americane pe chiar baza lor de lansare. Este de ajuns ca Sovietele să lanseze doar 15% din arsenalul acestor rachete, pentru a distruge 75% din rachetele și bazele lor de lansare din Statele Unite, se subliniază în acest articol din FLIGHT.

Rusia Sovietică, este mult mai puțin vulnerabilă la un atac atomic de cât Statele Unite. Si aceasta, datorită faptului că, atât industria cât și populația, se află dispersate pe imensa întindere a țării, în timp ce, în Statele Unite și Continentul Nord American, populația este aglomerată în jurul marilor centre industriale, ce firește, vor fi primele ținte ale rachetelor rusești, într'un caz de confruntare belică între cele două mari puteri.

Ani și ani de zile, scrie magazinul britanic FLIGHT, Organizația Tratatului Nord-American - NATO -, a contat pe o asa zisă "depășire" din punct de vedere technologic, fiind sigură că va putea face față superiorității numerice a țărilor aliniate Pactului dela Varșovia, dominat după cum bine este cunoscut de Rusia Sovietică.

Acesta însă, a fost un vis care, în fața realității actuale, s'a sfârșit.

Si, s'a sfârșit dureros, spunem noi, în detrimentul țărilor creștine, democrate și încă libere.

NAIVITATE, SAU... "ALTCEVA"

In cuvântarea ce a rostit Duminecă 11 Iunie, în fața membrilor prezenți în Biserica Centrală Congregațională din New Orleans, în care s'a rugat în copilărie și în care a fost ordinat ca Pastor, negrul Andrew Young, șeful delegației Statelor Unite pe lângă Națiunile Unite, a declarat următoarele prăpăstii diplomatice:

Prezența trupelor cubane în Angola nu prezintă câtuși de puțin o amenințare serioasă împotriva libertății acelei țări. I-au spus angolanii a afirmat dânsul, că: ajutorul militar pe care-l primesc din Cuba, poate fi comparat cu ajutorul pe care francezii l'au dat coloniștilor în timpul revoluției americane. "Voi ați primit arme și muniții din Franța, dar cu toate acestea n'ați devenit francezi, mi-au spus ei mie", a declarat Young. Ca apoi să afirme: "Cei ce luptă în Angola, nu luptă pentru a schimba stăpânii capitaliști cu stăpâni comuniști. Ei luptă cu adevărat pentru a'și determina proriul destin".

Asta, zicem noi, să i-o spună dl. Young, "mutului de la manutanță"...

Ajutorul militar și prezența "ienicerilor" lui Castro în Angola, au un scop bine determinat, plănuit de "mafia" din Cremlin, de a ține această țară depe Continentul African, în orbita bezbojnicilor dela Moscova.

Iată așadară, cine anume reprezintă guvernul democrat al Președintelui Carter, în odiosul for al așa ziselor "Națiuni Unite", în sânul căruia domnește cea mai sfidată brambureală și cea mai crasă DESUNITATE!

Nu, nu credem că dl. Young e NAIV. . . Credem însă, sus și tare, că este. . . ALTCEVA!. . .

Lăsăm Președintelui Statelor Unite, să ghicească ghicitoarea, până nu-i prea târziu.